

Kristuksen kaksiluonto-oppi ja oppi Jumalasta

Luotu tammi-maaliskuussa 2016. Päivitetty viimeksi 31.8.2016

Kristuksen kaksiluonto-oppi on paljastettu lyhyesti kirjoituksessani "[Kristuksen kaksiluonto-oppi paljastettuna ja kumottuna](#)". Suosittelen sen lukemista kevennykseksi heti tähän alkuun.

Alkusanat

Katolisen uskon suurin mysteeri on se, miten Jeesus kristus voi olla ihminen ja Jumala yhtä aikaa olematta ihmisenä eri olento kuin Jumala. Tätä asiaa on selitetty Jeesuksen kahdella eri luonnolla, jotka ovat yhdessä persoonassa, kristuksessa. Tämä perustelu on virheellinen. Siinä on tehty "luonnosta" samaa tarkoittava asia kuin "olento" tai "persoonaa". Näin on johdettu uskovia harhaan ja saatu heidät tunnustamaan sokeasti todeksi sellainen opetus, jota ei todellisuudessa kukaan voi ymmärtää.

Lähes koko nimeltään kristitty maailma tunnustaa uskonsa kolmiyhteiseen Jumalaan, joka on Isä ja Poika ja Pyhä Henki. Oppi kolmiyhteisestä jumalasta on alkuisin muinaisesta Babylonista¹. Siellä palvottiin kolmiyhteistä jumalaa ja ihmisiä jumalana. Katolinen kirkko on omaksunut pakanauskonnoista ihmisen palvomisen Jumalana ja kolmiyhteisen jumalan opin. Sitä ei löydy Raamatusta, mutta se on yritetty sisällyttää sinne väkisin tulkitsemalla ja kääntämällä Raamatua systemaattisesti väärin katolisen opin tueksi.

Näinä viimeisinä aikoina Jumala kutsuu kansaansa ulos suuresta Babylonista, kaikkien porttojen äidistä (Ilm 18). Se portto rakentuu kolmiyhteisen jumalan opin ja katolisten uskontunnustusten varaan. Sen opin mukaan on määritelty katolisen kirkon synnystä lähtien se, kuka on kristuksen ruumiin jäsen ja kuka ei ole. Jokainen, joka kieltää tunnustamasta kolmiyhteisen jumalan opin todeksi, on erotettu katolisesta kirkosta ja sen tyttäristä. [Antitrinitaareja on jopa tapettu](#) eriuskoisuuden vuoksi aina 1600-luvulle asti.

Tämä jako on voimassa vielä nykyään. Jopa vanhurskaasti vaeltavat uudestisyntyneet Jumalan sanan opettajat sulkevat kristuksen ruumiin ulkopuolelle jokaisen, joka ei tunnusta kolmiyhteistä jumalaa ja kieltää Jeesuksen olevan isän vertainen Jumala, kaikkivaltias luoja yhdessä Isän ja Pyhän Hengen kanssa. Samalla kun [he tuomitsevat eri tavalla uskovat kadotuksen lapsiksi pelkän opillisen ymmärryksen mukaan](#), tuomitsevat he itsensä Jumalan valtakunnan ulkopuolelle, koska ovat itse ymmärtäneet kirjoituksia väärin tässä asiassa.

¹ Babyloniassa palvottiin kolmiyhteistä jumalaa [Ishtar](#), [Nanna-Sin](#) ja [Shamash](#). Ishtar tunnetaan myös nimillä [Inanna](#) ja [Astarte](#). [Inannan matka alamaailmaan](#) on ensimmäinen kuvaus sielun kuolemanjälkeisestä elämästä tuonelassa. Babyloniassa alettiin ensimmäisenä palvoa ihmisiä jumalana. Nanna on [Raamatunkin tuntema Nimrod](#), mahtava sotapäällikkö, jonka vaimo oli nimeltään [Semiramis](#). Semiramis tuli [tarinan mukaan](#) raskaaksi [aviorikoksesta](#). Ennen kuin lapsi syntyi, kuoli Nimrod. Semiramis antoi pojalle nimen Tammus. Semiramis sai kansan uskomaan, että Tammus on jälleensyntynyt Nimrod, auringonjumalan poika. Tammusta alettiin palvoa jumalana samoin kuin hänen isänsä. Myös Semiramista palvottiin Jumalan äitinä. Tästä on saanut alkunsa Taivaan kuningattaren palvonta (Jes 47:7-8; Ilm 18:7). Katolinen kirkko on omaksunut Jumalan äidin ja hänen poikansa palvonnan pakanauskonnoista. Mariaa sanotaan Jumalan äidiksi, vaikka Jumalaa ei voi kukaan synnyttää, sillä hän on ollut aina Jumala eikä hän ole syntynyt. Maria synnytti ihmislapsen, joka sai nimekseen Jeesus (Yeshua; Jehoshua; Jeshua, Jehoshua). Katoliset isät korottivat opissaan Jeesuksen isän vertaiseksi Jumalaksi Nikean kirkolliskokouksen päätöksellä vuonna 325. Sitä ennen kirkossa oli vielä niitä uskovia, jotka pitivät Jeesusta pelkästään synnittömänä ihmisenä, joka sikisi pyhästä hengestä ja Jumala oli siten hänen isänsä (Luuk 1:26-37). Sellaisena Jeesus myös Raamatussa kuvataan. Jumalan äidin neitsyt Marian ja hänen poikansa Jeesuksen palvonta Jumalana on syrjäyttänyt lähes kokonaan isän Jumalan valtaistuimelta. Sama ilmiö oli tunnettua muinaisen Babylonian mysteeriuskonnossa: [taivaan kuningattarta ja hänen poikalastaan palvottiin isän hävitessä lähes kokonaan näyttämöltä](#).

Onneksemme Jumala ei ole väärämielinen tuomari, niin että tuomitsee ihmisiä jonkin opillisen asian ymmärtämisen tai ymmärtämättömyyden perusteella kadotukseen tai iankaikkiseen elämään. Tietoa ja opillista ymmärtämistä tärkeämpää on rakkaus: rakkauden käskyn mukaan eläminen. Joka pitää kuninkaallisen käskyn, mutta ei ymmärrä Raamatun vaikeatajuisia opetuksia, pelastuu. Joka on ymmärtävinään Jumalan sanan syvimmat salaisuudet, mutta ei rakasta veljiään vaan tuomitsee heitä väärin, on vaarassa joutua kadotukseen. On siis syytä tarkata, miten elämme ja uskomme.

Raamatun yksi Jumala

Profeetat, Jeesus ja apostolit sanoivat ainoaksi totiseksi Jumalaksi vain isää. He eivät sanoneet koskaan, että ainoa totinen Jumala on Isä ja Poika ja Pyhä Henki. Vaikka he tunsivat isän ja pojan ja pyhän hengen, niin he sanoivat vain isää ainoaksi totiseksi Jumalaksi. Tämä siitä syystä, että isä on yksin ainoa totinen Jumala. Huomaat tämän erityisesti niistä kohdista, joissa isä ja poika ja pyhä henki ovat kaikki mainitut tai isä ja poika ovat molemmat mainitut, mutta vain isää sanotaan Jumalaksi (Efe 4:4-6; 1Kor 8:4-6).

"... 'Kuule, Israel: Herra, meidän Jumalamme, Herra on yksi ainoa; (Mar 12:29)

"Kuule, Israel! Herra, meidän Jumalamme, Herra on yksi." (5Moos 6:4)

"Kuule, Israel! Jahve, meidän Jumalamme, Jahve on yksi." (5Moos 6:4)

Meillä on yksi ainoa Jumala, jonka nimi on Jahve.

5. Mooseksen kirja:

4:35 Sinun on annettu se nähdä, tietääksesi, että Jahve on Jumala, eikä muuta jumalaa ole kuin hän.

4:39 niin tiedä siis tänä päivänä ja paina se sydämeesi, että Jahve on Jumala ylhäällä taivaassa ja alhaalla maan päällä, eikä muuta jumalaa ole.

"Mutta tämä on iankaikkinen elämä, että he tuntevat sinut, joka yksin olet totinen Jumala, ja hänet, jonka sinä olet lähettänyt, Jeesuksen kristuksen." (Joh 17:3)

Isän Jumalan nimi on Jahve. Vaikka Jumalan lähettämä enkeli sanoi nimekseen Jahve ja sanoi olevansa "Jahve ja Elohim" (Herra ja Jumala), niin kyse oli silti enkelistä, ei itsestään Jumalasta (2Moos 3:1-15). Tämä voidaan tietää mm. siitä seikasta, että Jumalaa ei ole kukaan koskaan nähnyt, joten kyse ei ollut Jumalasta vaan enkelistä, niin kuin on suoraan kirjoitettu (Joh 1:18; 1Joh 4:12).

2. Mooseksen kirja:

3:2 Silloin Jahven **enkeli ilmestyi hänelle** tulen liekissä keskellä orjantappurapensasta; ja hän näki, että pensas paloi ilmitulessa, mutta pensas ei kuitenkaan kulunut.

3:3 Niin Mooses sanoi: "Minä käyn tuonne ja katson tätä suurta näkyä, miksi ei pensas pala poroksi."

3:4 Kun Jahve näki hänen tulevan katsomaan, huusi hän, Jumala, hänelle pensaasta ja sanoi: "Mooses, Mooses!" Hän vastasi: "Tässä olen."

3:5 Hän sanoi: "Älä tule tänne! Riisu kengät jalastasi, sillä paikka, jossa seisot, on pyhä maa."

3:6 Ja hän sanoi vielä: "Minä olen sinun isäsi Jumala, Aabrahamin Jumala, Iisakin Jumala ja Jaakobin Jumala." Ja Mooses peitti kasvonsa, sillä hän pelkäsi katsoa Jumalaa.

Apostolien teot:

7:30 Ja kun neljäkymmentä vuotta oli kulunut, ilmestyi hänelle Siinain vuoren erämaassa **enkeli** palavan orjantappurapensaana liekissä.

Jotkut väittävät, että se enkeli, joka ilmestyi Moosekselle erämaassa ja antoi lain Israelille, oli itse herra Jeesus Kristus. Tämä ei pidä paikkaansa. Apostolit todistavat, että laki on tullut Mooseksen välityksellä enkelien toimen kautta (Apt 7:53; Gal 3:19-20; Hebr 2:2). Ei siis vain yhden enkelin vaan monen enkelin kautta (2Moos. 3:1-15; 13:21; 14:19; 20:20-22; 23:20-23; 24:10, 12; 33:21; 5Moos 5:24). Noista viitteinä olevista kohdista käy ilmi, että ainakin kahta enkeliä on kutsuttu Jahveksi Mooseksen kirjassa (2Moos 3:1-15 on sama enkeli kuin 23:20-23 ja hän puhuu toisesta enkelistä, joka johdattaa Israelia erämaassa ja kulkee kansan edellä, 2Moos 13:21; 14:19).

Laki on tullut Mooseksen kautta, mutta armo ja totuus ovat tulleet Jeesuksen kristuksen kautta (Joh 1:17). Jos laki olisi tullut Jeesuksen kristuksen kautta, niin Johannes ei olisi kirjoittanut tällä tavalla: hän ei olisi asettanut Moosesta ja Jeesusta tällä tavalla vastakkain.

Se enkeli, joka puhui Moosekselle, ei siis ollut Jeesus Kristus, vaan se oli Jumalan lähettämä palvelukseen asetettu henki (Hebr 1:4-14), enkeli, ei Jumalan poika tai Jumalan sana, joilla nimillä Jeesusta kutsutaan Uuden testamentin puolella (Matt 16:16; Ilm 19:13).

Jumalan nimi on Jahve tai JHVH tai YHWH, miten se nimi nyt oikein onkin kirjoittaa ja lausua. Alkuperäisestä tekstistä puuttuvat kokonaan vokaalimerkinnot, minkä vuoksi on vaikea sanoa varmaksi oikea kirjoitusasu ja lausumistapa. Todennäköisin tulkinta Jumalan nimen muodosta on Jahve, minkä vuoksi käytän sitä itse kirjoituksissani.

Jeesuksen hepreankielinen nimi on Jeshua tai Jehoshua. Hänen nimensä on hepreankieltä taitavien mielestä suomeksi käännettynä "Jahve pelastaa" tai "Jahvessa on pelastus". Jumalan nimi sisältyy siten Jeesuksen nimeen aivan samalla tavalla kuin se sisältyi sen enkelin nimeen, joka kulki Israelin kansan edellä erämaassa (2Moos 23:20-23). Jeesus saa käyttää kaikkea isän arvovaltaa, kun esiintyy hänen nimessään (Joh 5:43-47; 10:25).

Isä Jumala asuu pojassaan Jeesuksessa kristuksessa (Joh 14:9-11). Kun Vanhassa testamentissa on profetioita, joiden mukaan itse Jahve oli tuleva taivaasta kansansa Israelin keskelle messiaan hahmossa, niin sillä tarkoitetaan sitä asiaa, että isä asuu pojassaan (Jes 40:3; Luuk 1:15-17), tai sitä, että Jeesus edustaa isäänsä Jumalaa tämän kaikella arvovalalla tullessaan hänen nimessään maailmaan (Joh 5:43; 10:25; vrt. 2Moos 3:1-15).

Jos emme erota Jeesusta kristusta siitä Jumalasta, joka hänessä asuu, niin joudumme harhaan. Monet antavat väärän todistuksen Jeesuksesta ja Jumalasta, kun sanovat Jeesuksen olevan isän vertainen Jumala, vaikka hän on Jumalan poikanakin vain ihminen. Jumala sanoo Jeesusta pojakseen sen vuoksi, että herätti hänet ylös kuolleista. (Psa 2:5-7; Hebr 1:4-9; 5:4-11; Apt 13:26-41) Jeesus on Jumalan poika myös siksi, että Jumala lähetti pyhän hengen olemaan pojassaan pysyvästi. (Matt 3:17; Joh 1:19-34) Jos Jeesus olisi iankaikkinen pyhä henki ihmisen ruumiissa syntymisestään asti, niin Jumalan ei olisi tarvinnut lähettää pyhää henkeä pojalleen.

Kun Jeesus tulee toistamiseen maailmaan (Hebr 9:24-28) ja astuu Öljymäelle, niin silloin meidän Herramme ja Jumalamme tulee alas taivaasta (Sak 14:1-9; Apt 1:9-11). Silloin Jahve on oleva yksi ja hänen nimensä on oleva yksi (hänellä on oleva yksi nimi). Isä Jumala asuu silloin poikansa ruumiissa niin kuin on asunut tähän asti, mutta Jeesus ei ole itse se Jumala, joka hänessä asuu ja on luonut kaiken, mitä on olemassa. Mutta koska Jumala asuu pojassaan, tulee myös isä alas taivaasta, kun kristus ilmestyy pelastukseksi häntä odottaville ja tuomioksi tälle maailmalle. Jeesus edustaa Jumalaa tämän kaikella arvovallalla, kun saapuu hänen nimessään, joten se on myös syy siihen, miksi itsensä Jumalan sanotaan tulevan maailmaan kristuksen ilmestyessä.

Jos emme erota toisistaan sitä Jumalaa, joka asuu pojassaan ja poikaa itseään, niin emme ymmärrä sitä, kuka on Jumala ja kuka on hänen poikansa. Jumala asuu myös muissa lapsissaan, mutta minä en ole Jumala sen vuoksi, että Jumala asuu minussa henkensä kautta, etkä sinä ole Jumala, vaikka Jumala asuisi myös sinussa (1Joh 4:9-15).

Jeesus puhuu isästään Jumalasta vielä Ilmestyskirjassa. Jeesus kirjoittaa valittuihin lapsiinsa hänen isänsä Jumalan nimen, ja uuden Jerusalemin nimen, ja oman uuden nimensä (Ilm 3:12; 14:1; 22:4). Tämä nimi on Vanhan testamentin kirjoitusten perusteella Jahve, niin kuin olen edellä osoittanut. Se nimi on myös taivaallisen Jerusalemin nimessä, sillä sitä pitää kutsuttaman nimellä "Jahve meidän vanhurskaitemme" (Jer 33:16).

Näemme lopulta vain yhden ihmisen pojan muotoisen hahmon Jumalan ja karitsan valtaistuimella (Ilm 22:1-5). Isää Jumalaa ei voi kukaan nähdä, koska hän on näkymätön henki (Joh 4:24; 1:18; 1Tim 6:13-16; 1Joh 4:12). Jumalan voi "nähdä" vain "hengen silmin" siten, että ymmärrämme, kuka ja millainen Jumala on (3Joh 1:11; Job 42:1-5). Valitut Jumalan lapset näkevät sen, että isä asuu pojassaan, mutta poika ei ole se Jumala, joka hänessä asuu (Joh 14:9-11).

Katolisessa uskossa olevat eivät tätä asiaa näe, sillä he uskovat mieluummin kolmiyhteiseen jumalaan ja korottavat "toisen Jeesuksen" isän vertaiseksi Jumalaksi. Tämä "toinen Jeesus" on "laittomuuden ihminen" tai "antikristus", jota nämä odottavat saapuvaksi, ja kun hän ilmestyy ajallaan, sanoo hän olevansa se Jeesus, joka on kaikkivaltias Jumala ja on luonut kaiken, mitä on olemassa (2Kor 11:4; 2Tess 2; Jes 14:1-27; Hes 28:1-19; Ilm 11:11-18).

Väkevän eksytyksen uskoneet ottavat tämän väärän kristuksen vastaan ja palvovat häntä jumalaan. Niin eivät valitut ja pyhät Jumalan lapset tee, sillä he ymmärtävät, että Jeesus kristus on ihminen, ei Jumala (1Moos 3:15; 5Moos 18:15; 2Sam 7:8-16; Psa 2; 8; 22; 45; 69; 110; Jes 9:5-6; 11:1-10; 61:1-11; Matt 1:18-25; Luuk 1:26-2:52; Room 1:1-4; 5:12-21; 1Kor 15:1-47; Hebr 2:5-18; 5:7; 13:20-21; Ilm 1:5, 17-18; 2:8; 22:12-16). Jumala on korottanut tämän "ihmisen kristuksen Jeesuksen" (1Tim 2:5) "tulevan maailman" hallitsijaksi ja me palvelemme häntä ilolla (Hebr 2:5-18).

Me olemme saman isän lapsia kuin Jeesus on, Jumalan lapsia. Jeesus kristus on meidän veljemme ja Jumala on meidän isämme (Hebr 2:5-18; Joh 20:17). Tätä eivät antikristukset ja villitsijät voi tunnustaa, koska he korottavat kristuksen isän vertaiseksi Jumalaksi tai kieltävät jollakin muulla tavalla isän ja pojan. He sanovat esimerkiksi, että Jeesus on ikivanha taivaallinen henkiolento, joka on tullut alas taivaasta ["neitsyt"](#) Marian kohtuun ja syntynyt sitten ihmiseksi, mutta on todellisuudessa ikivanha taivaallinen henkiolento ihmisen ruumiissa (1Joh 2:18-28; 4:5:21; 2Joh 1:7-11). Toiset luulevat puolestaan niin, että Jeesus on "Jumala ihmisen ruumiissa" ja ainoastaan näytti ihmiseltä, mutta ei ole todellisuudessa täydellisesti ihminen niin kuin me ihmisiä olemme – Jeesus kristus kuitenkin ilman syntiä erotuksena meistä hänen palvelijoistaan (Hebr 7:23-28; 9:24-28).

Johanneksen evankeliumi:

17:3 Mutta tämä on iankaikkinen elämä, että he tuntevat sinut, joka yksin olet totinen Jumala, ja hänet, jonka sinä olet lähettänyt, Jeesuksen kristuksen.

Nämä Jeesuksen sanat pitävät yhtä Johanneksen kirjeen lopun kanssa, jossa pronomini "hän" viittaa isään Jumalaan, ei hänen poikaansa (1Joh 5:20). Me olemme isässä Jumalassa ja hänen pojassaan Jeesuksessa kristuksessa, mutta vain isä on näistä kahdesta "yksin ainoa totinen Jumala".

"Mutta me tiedämme, että Jumalan poika on tullut ja antanut meille ymmärryksen, tunteaksemme sen totisen; ja me olemme siinä totisessa, hänen pojassaan, Jeesuksessa kristuksessa. Hän on totinen Jumala ja iankaikkinen elämä." (1Joh 5:20)

Sana "totinen" on selvästi "isä Jumala" tässä jakeessa, ei hänen poikansa. Me olemme siinä totisessa eli isässä Jumalassa, mutta olemme myös hänen pojassaan, Jeesuksessa kristuksessa. Johannes erottaa isän ja pojan kaikkialla kirjeessään samalla tavalla, niin että sanoo vain isää Jumalaksi, mutta hänen poikaansa kristukseksi ja pojaksi (1Joh 1:3-7; 2:1, 15, 17; 3:1, 9-10, 21-24; 4:8-16, 20-21; 5:1-5). On täysin tarkoitushakuista väittää, että Johannes sanoisi tässä yhdessä jakeessa poikaa "totiseksi Jumalaksi", kun hän ei sitä missään muualla kirjoituksissaan tee.

Tämä jaottelu pitää yhtä Johanneksen evankeliumin lopun kanssa, jossa Johannes sanoo tarkoituksenaan olevan se, että lukijat uskovat Jeesuksen kristuksen olevan Jumalan poika. Johanneksen tarkoitus ei ole siis saada lukijaa uskomaan, että Jeesus kristus on isän vertainen Jumala tai Jumala ylipäätään.

"...nämä ovat kirjoitetut, että te uskoisitte, että Jeesus on kristus, Jumalan poika, ja että teillä uskon kautta olisi elämä hänen nimessään" (Joh 20:31)

On mielivaltaista yhdistää Johanneksen kirjeeseen virheellisesti tulkittu Johanneksen evankeliumin alku ja väittää, että Johannes vaatisi pelastavalta uskolta sen asian todeksi tunnustamista, että Jeesus kristus on lihassa tullut Jumala: Jumala, joka on inkarnoitunut, niin kuin teologit pakanauskonnoista omaksutun opin mukaan väittävät Jeesuksesta.

Roomalaiskirje:

16:25 Mutta hänen, joka voi teitä vahvistaa minun evankeliumini ja Jeesuksen kristuksen saarnan mukaan, sen ilmoitetun salaisuuden mukaan, joka kautta ikuisten aikojen on ollut ilmoittamatta,

16:26 mutta joka nyt on julkisaatettu ja profeetallisten kirjoitusten kautta iankaikkisen Jumalan käskystä tietäväksi tehty kaikille kansoille uskon kuuliaisuuden aikaansaamiseksi,

16:27 Jumalan, ainoan viisaan, olkoon kunnia Jeesuksen kristuksen kautta, aina ja iankaikkisesti. Amen.

Isä Jumala on "ainoa viisas", jolle kuuluu kunnia Jeesuksen kristuksen kautta aina ja iankaikkisesti. Tämä pitää yhtä Paavalin muiden sanojen kanssa, joissa hän ylistää isää Jumalaa yli kaiken olevana jumalana. Yksi Raamatun jae on kuitenkin käännetty väärin hänen kirjeissään ja laitain tähän korjatun version siitä.

"... heidän ovat isät ja heistä on kristus lihan mukaan. Jumala, joka on yli kaikkien, olkoon kiitetty iankaikkisesti, amen!" (Room. 9:5)

Kreikankielen alkutekstissä ei ole pronominia "hän", jolla viitattaisiin Jeesukseen: "hän, joka on yli kaikkien..." Se pronomini on Raamatun kääntäjien lisäys alkuperäiseen tekstiin ja puoltaa heidän virheellistä teologista näkemystään, jonka mukaan Jeesus kristus on isän vertainen Jumala. Huomaa, miten jakeen merkitys muuttuu oleellisesti, kun laitamme välimerkiksi pisteen siihen kohtaan, johon se oikeasti kuuluu Paavali ei suinkaan väitä Jeesusta "Jumalaksi" vaan kiittää tässä isää, niin kuin muuallakin kirjeissään. Jeesuksen Kristuksen Jumala ja isä olkoon ylistetty iankaikkisesti, aamen! (Room. 15:6; 2. Kor. 1:3; 11:31; Efe. 1:3; Fil. 1:11)

1.Korinttolaiskirje:

8:4 Mitä nyt epäjumalille uhratun lihan syömiseen tulee, niin tiedämme, ettei maailmassa ole yhtään epäjumalaa ja ettei ole muuta Jumalaa kuin yksi.

8:5 Sillä vaikka olisikin niin sanottuja jumalia, olipa heitä sitten taivaassa tai maassa, ja niitä on paljon semmoisia jumalia ja herroja,

8:6 niin on meillä kuitenkin ainoastaan yksi Jumala, isä, josta kaikki on ja johon me olemme luodut, ja yksi herra, Jeesus kristus, jonka kautta kaikki on, niin myös me hänen kauttansa.

Tässä kohdassa Paavali puhuu yhtä aikaa isästä ja pojasta, mutta sanoo vain isää meidän Jumalaksemme – yhtä pitävästi Raamatun muiden kohtien kanssa.

Efesolaiskirje:

4:4 yksi ruumis ja yksi henki, niin kuin te olette kutsututkin yhteen ja samaan toivoon, jonka te kutsumuksessanne saitte;

4:5 yksi herra, yksi usko, yksi kaste;

4:6 yksi Jumala ja kaikkien isä, joka on yli kaikkien ja kaikkien kautta ja kaikissa.

Tässä kohdassa Paavali puhuu yhtä aikaa pyhästä hengestä, pojasta (herra) ja Jumalasta, mutta sanoo vain isää yhdeksi Jumalaksi, joka on kaikkien isä ja yli kaikkien, aivan niin kuin kaikkialla muuallakin kirjeissään yhtä pitävästi muiden Raamatun kohtien kanssa sanoo.

1.Pietarin kirje:

5:10 Mutta kaiken armon Jumala, joka on kutsunut teidät iankaikkiseen kirkkauteensa kristuksessa, vähän aikaa kärsittyänne, hän on teidät valmistava, teitä tukeva, vahvistava ja lujittava.

5:11 Hänen olkoon valta aina ja iankaikkisesti! Amen.

Pietari sanoo tässä, että valta olkoon isällä Jumalalla aina ja iankaikkisesti.

Hebrealaiskirje:

13:20 Mutta rauhan Jumala, joka on kuolleista nostanut hänet, joka iankaikkisen liiton veren kautta on se suuri lammasten paimen, meidän herramme Jeesuksen,

13:21 hän tehköön teidät kykeneviksi kaikkeen hyvään, voidaksenne toteuttaa hänen tahtonsa, ja vaikuttakoon teissä sen, mikä on hänelle otollista, Jeesuksen kristuksen kautta; hänelle kunnia aina ja iankaikkisesti! Amen.

Hebrealaiskirje on erittäin tärkeä tutkiessamme sitä, onko Jeesus kristus ihminen vai Jumala vai molempia yhtä aikaa. Kirjoittaja kuvaa Jeesuksen alusta asti kuoleman kärsineenä miehenä, jonka Jumala on herättänyt ylös kuolleista ja korottanut kansansa ylimmäiseksi papiksi, jollaisena kristus

pysyy iankaikkisesti. Huomaa, että Jeesus on hallitseva "tulevaa maailmaa" ihmisenä ja koska hän on ihminen, tarvitsi hän Jumalaa pelastamaan itsensä kuolleista (Hebr 2:5-10:23; 5:7; 13:20-21).

"Ja lihansa päivinä hän väkevällä huudolla ja kyynelillä uhrasi rukouksia ja anomuksia sille, joka voi hänet kuolemasta pelastaa; ja hänen rukouksensa kuultiin hänen jumalanpelkonsa tähden." (Hebr 5:7)

Jos Jeesus olisi Jumala, niin hän ei olisi tarvinnut isäänsä herättämään häntä ylös kuolleista. Monet uskovat itse asiassa juuri niin, että Jeesus on Jumala ihmisen ruumiissa eikä tarvinnut isää herättämään itseään kuolleista. He luulevat, että Jeesus on Jumalana näkymätön henki, joka asui ihmisen ruumiissa, mutta lähti siitä pois ruumiin kuoleman hetkellä ja palasi takaisin kolmantena päivänä. He riistävät tällä tavalla isältä Jumalalta kunnian poikansa kuolleista herättämisestä ja pelastamisesta (Hebr 13:20-21).

Juudaan kirje:

1:24 Mutta hänelle, joka voi varjella teidät lankeamasta ja asettaa teidät nuhteettomina, riemuitsevina, kirkkautensa eteen,

1:25 hänelle, ainoalle Jumalalle ja meidän pelastajallemme herramme Jeesuksen kristuksen kautta, hänelle kunnia, majesteetti, voima ja valta ennen kaikkia aikoja ja nyt ja iankaikkisesti! Amen.

Herran veli, Juuda, sanoo isää Jumalaa ainoaksi Jumalaksi yhtä pitävästi Raamatun muiden kohtien kanssa. Jumala ei siis ole kolmiyhteinen "Isä ja Poika ja Pyhä Henki", vaikka koko katolisessa uskossa oleva nimeltään kristitty maailma niin luulee ja varmaksi totuudeksi väittää.

Ilmestyskirja:

4:8 Ja niillä neljällä olennoilla oli kullakin kuusi siipeä, ja ne olivat yltympäri ja sisältä silmiä täynnä. Ja ne sanoivat lakkaamatta yötä päivää: "Pyhä, pyhä, pyhä on herra Jumala, kaikkivaltias, joka oli ja joka on ja joka tuleva on."

4:9 Ja niin usein kuin olennot antavat ylistyksen, kunnian ja kiitoksen hänelle, joka valtaistuimella istuu, joka elää aina ja iankaikkisesti,

4:10 lankeavat ne kaksikymmentä neljä vanhinta hänen eteensä, joka valtaistuimella istuu, ja kumartaen rukoilevat häntä, joka elää aina ja iankaikkisesti, ja heittävät kruununsa valtaistuimen eteen sanoen:

4:11 "Sinä, meidän herramme ja meidän Jumalamme, olet arvollinen saamaan ylistyksen ja kunnian ja voiman, sillä sinä olet luonut kaikki, ja sinun tahdostasi ne ovat olemassa ja ovat luodut."

Johannes puhuu tässä Jeesuksen kristuksen ilmestyksestä (Ilm 1:1). Siinä kuvataan valtaistuimella istuvaa isää Jumalaa (Ilm 4), joka saa taivaallisilta olennoilta yksin kunnian sen vuoksi, että on kaikkivaltias Jumala ja on luonut kaiken, mitä on olemassa (vrt. Ilm 10:6; 14:6-8; Apt 4:24-31; 17:22-31; Jes 42:1-8; Psa 33:6-9; Snl 3:19; Jer 10:12; 51:15; 1Moos 1-2). Myös Jeesus saa kunnian ja ylistyksen sen vuoksi, että on uhrannut itsensä viattomana karitsana Jumalalle puolestamme ja on arvollinen avaamaan kirjakkäärön, jonka saa valtaistuimella istuvan isänsä kädestä (Ilm 5).

Huomaa, että valtaistuimella istuva herra Jumala, kaikkivaltias, on kaikissa kohdissa isä Jumala (Ilm 1:8; 4:8; 11:17; 15:3; 16:7; 19:6; 21:22), ei kertaakaan hänen poikansa Jeesus, joka kuvataan Ilmestyskirjassa kuoleman kärsineenä mutta kuolleista herätettynä ihmisenä, ei kaikkivaltiaana Jumalana (Ilm 1:5, 17-18; 2:8; 22:12-16).

Kolmiyhteiseen jumalaan uskovat yrittävät selittää pois näitä selviä profeettojen, Jeesuksen ja apostolien sanoja, joissa he sanovat yksin isää ainoaksi totiseksi Jumalaksi. He sanovat, että muut Raamatun kohdat tulee yhdistää näihin kohtiin ja sillä tavalla sanoma täydentyy. Saamme siten täydellisen kuvan Jumalasta, joka on kolmiyhteinen Isä ja Poika ja Pyhä Henki. Tämä siksi, että myös Poikaa sanotaan Raamatussa Jahveksi ja Jumalaksi, ja Pyhä Henki kuvataan ikään kuin persoonana, joka toimii isästä riippumattomalla ja itsenäisellä tavalla niin kuin persoona toimii.

Tämä perustelu on täysin väärä. Vaikka Jeesusta kristusta sanotaan joissakin Raamatun kohdissa "jumalaksi", niin sillä sanalla tarkoitetaan niissä kohdissa aina jotakin muuta kuin isää Jumalaa, joka on yksin kaikkivaltias Jumala ja kaiken olevaisen luoja. Jeesuksesta käytetään sanaa "jumala" samalla tavalla kuin sitä on käytetty ihmisistä (Psa 82:1, 6; 2Moos 4:16; 7:1), jotka Jumala on asettanut tuomariksi ja päämieheksi kansalleen (Apt 5:31; 7:27, 35; Psa 82), tai enkeleistä, jotka käyttävät itsestään isän Jumalan nimeä ja esiintyvät Jumalan täydellä arvovallalla hänen lähetteinään (2Moos 3:1-15; 23:20-23; Apt 7:53; Hebr 2:2). Samalla tavalla Jeesus on tullut isänsä nimessä ja hänen täydellä arvovallallaan (Joh 5:37-47; 10:25).

Jeesusta kutsutaan Jahveksi ja Jumalaksi myös siitä syystä, että isä Jumala asuu hänen ruumiissaan (Joh 14:9-11). Kun Jeesus saapui ensimmäisen kerran maailmaan isän lähettämänä, niin silloin Jahve ja Jumala tulivat maailmaan poikansa ruumiissa, joka edustaa Jumalaa kaikella tämän arvovallalla hänen nimessään. Kun Jeesus saapuu toistamiseen ilman syntiä maailmaan, niin silloinkin isä Jumala tulee alas taivaasta, koska asuu poikansa ruumiissa (Sak 14:1-9; Apt 1:9-11). Jos emme erota toisistaan Jumalaa, joka asuu pojassaan, ja poikaa itseään, niin sanomme Jeesusta isän vertaiseksi Jumalaksi ja annamme siten väärän todistuksen kristuksesta ja hänen isästään, Jumalasta.

Sen sijaan, että kolmiyhteiseen jumalaan uskovat täydentäisivät Jumalan sanan ilmoitusta yhdistäessään mielivaltaisesti Raamatun kohtia toisiinsa oman ennalta totena pitämänsä opin tueksi, kumoavat he sillä tavalla Jumalan sanan eli Raamatun kirjoitukset. Kun kirjoitukset sanovat, että "isä on yksin ainoa totinen Jumala", niin sen sanoma ei täydenny, jos sanotaan, että "meillä on yksi ainoa Jumala Isässä ja Pojassa ja Pyhässä Hengessä" tai "meillä on yksi ainoa Jumala, joka on Isä ja Poika ja Pyhä Henki". Isä Jumala ei olisikaan silloin enää "yksin ainoa totinen Jumala" vaan hän olisi sitä yhdessä Pojan ja Pyhän Hengen kanssa.

Raamattu ei kuitenkaan todista Jumalasta ja hänen pojastaan kolmiyhteisen jumalan oppia tukevalla tavalla vaan sanoo hyvin selvästi, että "isä on yksin ainoa totinen Jumala". Sen vuoksi on hyvin tärkeää, että Jumalan kansa sanoutuu nyt viimeisenä aikana irti tästä katolisesta harhaopista, jonka kieltäviä Jeesuksen kristuksen todistajia on erotettu uskoviin yhteydestä ja tuomittu väärin [aina kuolemaan asti](#) menneinä aikoina.

Jumala ei ole kolmiyhteinen Isä ja Poika ja Pyhä Henki. Meillä ei ole yhtä ainoata Jumalaa Isässä ja Pojassa ja Pyhässä Hengessä. Meillä on vain yksi ainoa Jumala, joka on meidän isämme ja Jeesuksen kristuksen Jumala ja isä (Joh 20:17; Efe 1:3; Ilm 3:12). Näin profeetat, Jeesus ja apostolit ovat sanoneet ja niin on Raamattuun kirjoitettu. Ketä sinä siis uskot? Ihmisiä ja heidän virheellisiä tulkintojaan vai Jumalaa, joka puhuu meille Raamatun kirjoitusten kautta ja pyhän hengen kautta, palvelijoidensa suun kautta ja poikansa Jeesuksen kristuksen suun kautta (Joh 14:9-11; Apt 1:2, 16; 4:25; Hebr 1:1; 2Sam 23:1-4)?

Raamattu ei tunne kolmiyhteistä Jumalaa – "Isää ja Poikaa ja Pyhää Henkeä" – muuten kuin profetiana. Katolinen eksytytys vaikutti jo Paavalin ja Johanneksen aikana. Jo silloin oli ihmisiä, jotka eivät tunnustaneet Jeesusta ihmiseksi vaan sanoivat hänen olevan "Jumala ihmisen ruumiissa" tai

"jumal-olento" (2Tess 2; 2Kor 11:4; 1Joh 2:18-28; 4:15:21; 2Joh 1:7-11). Tämä "toinen Jeesus" eli väärä kristus istuu nyt Jumalan temppelissä isän Jumalan valtaistuimella ja sanoo olevansa kaikkivaltias Jumala, joka on luonut kaiken, mitä on olemassa.

Väkevän eksytyksen uskovat pitävät totena laittomuuden ihmisen sanat, koska sillä tavalla "kaikki kristityt ovat aina uskoneet" – he luulevat. Valitut Jumalan lapset eivät pidä totena kolmiyhteisen jumalan oppia eivätkä tee Jeesuksesta syyllistä suurimpaan syntiin, mitä ihminen voi tehdä. Se synti on korottaa itsensä isän vertaiseksi Jumalaksi. Vain antikristus syyllistyy siihen syntiin – ei Nasaretilainen Jeesus kristus eikä Jumalan lapsi, joka totuuden hengessä vaeltaa (Jes 14:1-27; Hes 28:1-19; 2Tess 2; Ilm 13:11-18; 16:13ss.; 1Moos 3:5).

Isä Jumala on luonut yksin kaiken, mitä on olemassa

Toisin kuin yleisesti kristikunnassa luullaan, on isä Jumala luonut yksin taivaan ja meren ja maan ja kaiken mitä niissä on. Tämä sanotaan selvästi Jeesuksen kristuksen ilmestyksessä, jossa isä saa yksin kunnian sen vuoksi, että on kaikkivaltias Jumala ja luonut kaiken, mitä on olemassa (Ilm 4:8-11). Myös Jeesus saa kunnian ja ylistyksen, mutta eri syystä: sen vuoksi, että hän on uhrannut itsensä viattomana karitsana Jumalalle syntiemme sovituksiksi ja on arvollinen avaamaan isältään saamansa kirjakäärön sanoman (Ilm 5).

Isää Jumalaa sanotaan selvästi ainoaksi luojaaksi mm. seuraavissa Raamatun kohdissa: Ilm 4:8-11; 10:6; 14:6-8; Apt 4:24-31; 17:22-31; Jes 42:1-8; Psa 33:6-9; Snl 3:19; Jer 10:12; 51:15; 1Moos 1-2. Huomaa, että apostolit eivät tienneet rukoillessaan ja evankeliumia julistaessaan sitä, että Jeesus olisi ollut luomassa tätä nykyistä maailmaa yhdessä isänsä kanssa! He kuvaavat Jeesuksen pelkästään miehenä, joka on kärsinyt kuoleman ristillä ja jonka Jumala on herättänyt ylös kuolleista. Tämän Jeesuksen Jumala on korottanut päämieheksi ja vapahtajaksi kansalleen ja antanut hänelle vallan tuomita eläviä ja kuolleita (Apt 5:31; 17:12-31) ihan sen sanan mukaan, jonka Jeesus sanoi opetuslapsille ennen kuolemaansa ristillä (Joh 5:17-30). Jeesus [on saanut kaiken isältään](#), mitä hänellä on, joten hän ei voi olla isän vertainen Jumala (Matt 28:18; Joh 5:17-30).

Voit lukea apostolien tavan puhua Jeesuksesta ja julistaa evankeliumia näistä kohdista: Apt 2:14-41; 3:12-26; 4:8-23; 5:29-32; 7:2-60; 8:12, 26-40; 10:34-48; 13:14-52; 14:5-19; 17:2-3, 16-32; 18:5, 28; 22:1-22; 26:1-32. Huomaat niistä, että opetuslapset todistivat Jeesuksen olevan kristus ja Jumalan kuolleista herättämä vanhurskas synnitön mies, mutta eivät sanoneet hänen kertaakaan olleen luomassa tätä nykyistä maailmaa tai että hän olisi Jumala. Tämä on varmasti oikea tapa julistaa evankeliumia, mutta nykyinen tapa on väärä, kun siinä kuvataan Jeesus isän vertaiseksi Jumalaksi, joka on luonut tämän maailman isän ja pyhän hengen kanssa. On toki joitakin kohtia Raamatussa, joita on pidetty todisteena sen puolesta, että Jeesus on todellakin ollut luomassa tätä maailmaa, mutta ne on tulkittu ja osin myös käännetty virheellisesti katolisten isien ja seurakuntiemme opettajien toimesta.

1.Korinttolaiskirje:

8:4 Mitä nyt epäjumalille uhratun lihan syömiseen tulee, niin tiedämme, ettei maailmassa ole yhtään epäjumalaa ja että **ei ole muuta Jumalaa kuin yksi**.

8:5 Sillä vaikka olisikin niin sanottuja jumalia, olipa heitä sitten taivaassa tai maassa, ja niitä on paljon semmoisia jumalia ja herroja,

8:6 niin **on meillä kuitenkin ainoastaan yksi Jumala, isä**, josta kaikki on ja johon me olemme luodut, ja yksi herra, Jeesus kristus, jonka kautta kaikki on, niin myös me hänen kauttansa.

Jaetta 1Kor 8:6 on pidetty todistuksena siitä, että Jumala on luonut taivaan ja maan ja meren ja kaiken niissä olevan poikansa Jeesuksen kautta, mutta se on virheellinen tulkinta. Paavali sanoo tässä, että "me kristityt olemme luodut isään Jumalaan", josta kaikki on ("**johon me olemme luodut**"). Paavali puhuu luomisesta rajallisessa merkityksessä tässä kohdassa niin kuin tekee myös Kolossalaiskirjeessä (Kol 1:14-23). Jumala on tehnyt "uuden ihmisen" kristuksen kuolleista ylösnousemisen kautta (Efe 2:10-22; 4:20-24; 1Piet 1:1-5) ja sellaisia me "uudet luomukset" olemme (2Kor 5:17; Kol 3:1:10-11). Kristus on tämän uuden luomakunnan alku ja päämäärä (loppu), ei vanhan maailman luoja yhdessä isänsä kanssa (Ilm 3:14).

Paavali antaa tässä ohjeita seurakunnalle epäjumalille uhratun lihan syömiseen liittyen: onko se luvallista vai ei (1Kor 8; vrt. 10:15-33; Room 14; Apt 15:28-29; Mar 7:17-23; 1Tim 4:1-6)? Kaikki ohjeet tästä asiasta ovat peräisin isältä Jumalalta, johon me olemme luodut herran Jeesuksen kristuksen ylösnousemisen kautta – hänen, joka on esikoinen kuolleista herätettyjen joukossa (1Piet 1:1-5, 23; Ilm 1:5; 3:14; Hebr 1:5-6; 5:5; Apt 13:33; Kol 1:15, 18). Paavali tarkoittaa sanoillaan tässä sitä, että Jumala on luonut "kaiken lihan" syötäväksi, kunhan se vain kiitoksella otetaan vastaan ja pyhitetään rukouksella (1Tim 4:1-6).

Sanat "**josta kaikki on**" viittaavat siis Jumalan ohjeisiin koskien sitä, mitä ruokia kristityn on lupa syödä. Sanat "**johon me olemme luodut**" viittaavat Jumalan lapsiin, jollaisia me "uudet ihmiset" ja "uudet luomukset" kristittyinä olemme. Sanat "**jonka kautta kaikki on**", viittaavat Kristuksen kautta seurakunnalle annettuihin ohjeisiin koskien epäjumalalle uhratun lihan tai muiden ruokien syömistä ja viinin juomista. Sanat "**niin myös me hänen kauttansa**" viittaavat uudestisyntyneisiin Jumalan lapsiin, seurakuntaan, joka on syntynyt herran Jeesuksen kristuksen ylösnousemisen kautta (1Piet 1:3).

Me kristityt Jumalan lapset "olemme kristuksen kautta" syntyneitä "uusia luomuksia" ja "uusia ihmisiä", joille on annettu ohjeet uutta elämää varten Jeesuksen kristuksen kautta – hänen, joka on kaiken pää Jumalan seurakunnalle (2Kor 5:17; Efe 1:20-23; 2:10-22). Paavali puhuu [tässä kohdassa](#) (1Kor 8:4-6) ja [kolossalaiskirjeessä](#) luomisesta [rajallisessa merkityksessä](#) (Kol 1:14-23). Hän ei puhu taivaan ja maan ja meren ja niissä olevien luomisesta vaan uuden ihmisen luomisesta. "Uusi luomus" on syntynyt kristuksen kuolleistanousemisen kautta (1Piet 1:3) – hänessä, häneen ja häntä varten (hänelle).

"Hänessä meillä on lunastus, syntien anteeksisaaminen, Hän on näkymättömän Jumalan kuva, esikoinen ennen muuta luomakuntaa. Sillä hänen kauttaan on kaikki luotu taivaassa ja maan päällä, näkyviä tai näkymättömiä, olkoot **valtaistuimia tai herrauksia tai hallitsijoita tai valtiaita**, kaikki on luotu hänen kauttaan ja hänelle. Hän on ennen kaikkia ja **hänessä kaikki pysyy yhdessä**. Ja hän on ruumiin eli seurakunnan pää. Hän on alku ja esikoinen kuolleista nousseiden joukossa, niin että hän olisi kaikessa ensimmäinen. Sillä Jumala näki hyväksi, että hänessä asuisi kaikki hänen täyteytensä ja että hän **sovittaisi hänen kauttaan kaikki itselleen**, kaikki maan päällä ja taivaassa, tekemällä rauhan hänen verensä kautta, joka vuodatettiin ristillä. Teidätkin, jotka ennen olitte vieraantuneet ja mieleltänne hänen vihamiehiänsä pahoissa teoissanne, hän nyt on sovittanut poikansa lihan ruumiissa kuoleman kautta, asettaakseen teidät pyhinä ja nuhteettomina ja moitteettomina eteensä, jos te vain pysytte uskossa, siihen perustuneina ja siinä lujina, horjahtamatta pois sen evankeliumin toivosta, jonka olette kuulleet, jota on julistettu kaikessa luomakunnassa taivaan alla ja jonka palvelijaksi minä, Paavali, olen tullut." (Kol 1:14-23)

Kolossalaiskirjeen "valtaistuimet ja herraudet ja hallitsijat ja valtiaat" ovat viittausta seurakunnan jäseniin, jotka istuvat valtaistuimilla ja hallitsevat tulevaa maailmaa yhdessä kristuksen kanssa (Ilm 20:4; 22:1-5). Huomaa, että kaikki nämä luodut on sovitettu kristuksen uhrin kautta isälle Jumalalle olivatpa ne taivaassa tai maan päällä (Kol 1:14-20). Kyse ei siis ole taivaasta ja maasta ja merestä ja vuorista ja puista ja kivistä ja laaksoista ja pelloista ja niiden elävistä olennoista vaan uuden liiton Jumalan seurakunnan ihmisistä, jotka on luotu kristuksessa ja pysyvät hänessä yhdessä (KR38 on kääntänyt tässä sanan [synistēmi](#) väärin sanalla "voimassa", mutta on oikein kääntää sanalla "yhdessä" tai "koossa", vrt. Efe 4:11-16; 1Kor 12:12-31; Room 12:3-18).

Jeesus ei sanonut koskaan luoneensa tätä nykyistä maailmaa. Hän ei tiennyt olleensa mukana luomassa tätä maailmaa, kun näytti palvelijalleen Johannekselle oman ilmestyksensä (Ilm 1:1). Siinä kuvataan isä Jumala valtaistuimella istuvaksi kaikkivaltiaaksi Jumalaksi, joka saa yksin kunnian ja ylistyksen ja voiman sen vuoksi, että on luonut taivaan ja maan ja meren ja kaiken, mitä niissä on (Ilm 4). Jeesus kuvataan tässä jaksossa teurastettuna karitsana, joka saa ylistyksen ja kunnian ja kirkkauden ja vallan sen vuoksi, että on uhrannut itsensä viattomana uhrina Jumalalle ja on arvollinen avaamaan kirjakäärön sinetit (Ilm 5). Luomisesta kunnia ja valta kuuluu yksin isälle: ei pojalle yhdessä isän kanssa (Ilm 10:6; 14:6-8; 4:8-11).

Apostolit eivät tienneet sitä, että Jeesus olisi ollut luomassa tätä maailmaa yhdessä isän kanssa. Kun he julistivat evankeliumia ja rukoilivat yhdessä, niin he sanoivat pelkästään isää kaiken olevaisen luojaksi, mutta poikaa he kuvasivat kuoleman kärsineeksi ja kuolleista herätetyksi mieheksi (Apt 17:22-31; 4:24-31). Jos he olisivat pitäneet Jeesusta isän vertaisena Jumalana, joka on luonut kaiken yhdessä isänsä kanssa, niin he olisivat sanoneet sen kuulijoilleen ja isälleen, jota ainoana Jumalanaan rukoilivat. He eivät siis tunteneet kolmiyhteistä Jumalaa, johon lähes koko nimeltään kristitty maailma nykyään uskoo.

"Jumalan viisautta" Sananlaskujen kirjassa ja muualla Raamatussa voidaan ymmärtää abstraktioina niin kuin rakkaus, viha, synty ja Jumalan sana, vaikka ne on joissakin kohdissa personoitu: esitetty ikään kuin persoonina. (1Kor 13; Jaak 1:20; Room 7:17, 20; Jes 55:11; Psa 119; Joh 1:1ss.) Niinpä se Jumalan viisautta ja Jumalan sana, jolla Jumala on tehnyt taivaan ja maan ja meren ja kaiken niissä olevan, ei ole välttämättä elävä persoona Jeesus kristus, niin kuin katoliset isät ovat opettaneet. (Psa 33:6-9; Snl 8:12-36; Snl 3:19; Jer 10:12; 51:15; 1Moos 1-2) Vaikka "Jumalan viisautta" pidettäisiin "arkkitehtina" tai "mestariarkkitehtina" jakeessa Snl 8:30 "hoidokin" sijasta (KR33), niin sekään ei todista Jeesusta luojaksi yhdessä isänsä kanssa. "Jumalan viisautta" on siinä tapauksessa pelkkä abstraktio, joka on personoitu.

Kun luet luomiskertomuksen alkua, niin et löydä siitä elävää persoonaa Jeesusta kristusta luomassa tätä maailmaa. Siellä sanotaan Jumalan (Elohim) luoneen taivaan ja maan, joka oli alussa tyhjä ja autio, jne. Vasta taivaan ja maan luomisen jälkeen sanotaan valon tulleen maailmaan, joka valo on esikuva kristuksesta. Tämä valo, joka erottaa päivän yöstä ja valon pimeästä, ei luo mitään vaan on ainoastaan tullut valaisemaan maailmaa. Samalla tavalla se Jumalan viisautta, joka mainitaan Sananlaskujen kirjassa, ei luo mitään, vaan on ainoastaan läsnä Jumalan luodessa tätä maailmaa.

Johanneksen evankeliumin alku [on käännetty tarkoitushakuisesti väärin](#). Raamatun kääntäjät ovat uskoneet, että Jeesus on isän vertainen Jumala, jonka kautta isä on luonut kaiken, mitä on olemassa. He ovat kääntäneet sen vuoksi kreikankielen demonstratiivipronominit säännöllisesti persoonapronominilla "hän", kun ne tulisi kääntää sanatarkasti sanoilla "tämä", "tuo" tai "se".

Johanneksen tarkoitus on todistaa lukijoilleen se, että Jeesus kristus on Jumalan poika (Joh 20:31). Hänen tarkoituksensa ei ole todistaa sitä, että Jeesus kristus on isän vertainen Jumala, koska hän ei

itsekkään uskonut sellaista valhetta vaan varoitti siitä kirjeissään (1Joh 2:18-28; 4:1-5:13, 20; 2Joh 1:7-11).

"Alussa oli sana, ja sana oli jumalan tykönä, ja sana oli jumala. Tämä oli alussa Jumalan tykönä. Kaikki on saanut syntynsä sen kautta, eikä ilman sitä ole syntynyt mitään, mikä syntynyt on. Siinä oli elämä ja elämä oli ihmisten valo. Ja valo loistaa pimeydessä, mutta pimeys ei sitä käsittänyt. Oli Jumalan tyköä lähetetty mies, jonka nimi oli Johannes. Tämä tuli todistukseksi, jotta todistaisi valosta, jotta kaikki uskoisivat hänen kauttaan. Hän ei ollut itse tuo valo, mutta tuli todistamaan valosta, että totinen valo, joka valaisee jokaisen ihmisen, oli tulossa maailmaan. Se oli maailmassa ja maailma on saanut syntynsä sen kautta, mutta maailma ei tuntenut sitä. Se tuli omiinsa ja sen omat eivät ottaneet sitä vastaan. Mutta kaikille, jotka ottivat sen vastaan, [se] antoi voiman tulla Jumalan lapsiksi, niille, jotka uskovat hänen nimeensä; jotka eivät ole siinneet verestä eikä lihan tahdosta eikä miehen tahdosta vaan Jumalasta. Ja sana tuli lihaksi ja teki majan keskellemme. Ja me katselimme hänen kirkkauttaan; sen kaltaista kirkkautta kuin ainosyntyisellä on isältä täynnä armoa ja totuutta." (Joh. 1:1-14)

Kun Johanneksen evankeliumin alku on käännetty oikein ja tutkitaan Vanhasta testamentista, kuka on luonut tämän maailman ja miten hän on sen tehnyt, niin huomataan, että elävää olentoa Jeesusta kristusta ei mainita lainkaan luomisen yhteydessä. Isä Jumala on luonut kaiken yksin sanallaan ja viisaudellaan (Psa 33:6-9; Snl 3:19; Jer 10:12; 51:15; 1Moos 1-2; Jes 42:1-8). Kun Jumalan viisautta mainitaan sananlaskujen kirjassa, niin sillä tarkoitetaan abstraktiota, joka on personoitu (Snl 8:12-36). Samalla tavalla on personoitu synti (Room 7:17, 20), rakkaus (1Kor 13), viha (Jaak 1:20) ja Jumalan sana (Jes 55:11; Joh 1:1-11). Ne eivät ole eläviä olentoja, vaikka ne kuvataan ikään kuin sellaisina – ne on personoitu.

Jumalan sana on elävä ja voimallinen, niin että se synnyttää elämää. Kun Jumala sanoi sanan, niin se tapahtui, mitä hän sanoi. Jumala on luonut tällä tavalla sanansa kautta koko maailman, mutta Jeesus kristus ei ollut silloin vielä syntynyt eikä ollut luomassa tätä maailmaa yhdessä isänsä kanssa.

Johannes ei sano, että "Jumala tuli lihaksi". Hän sanoo, että "sana tuli lihaksi". Se, että tämä sana oli alussa Jumalan tykönä, todistaa sen, että se sana ei ole Jumala, sillä isä on yksin ainoa totinen Jumala. Jumala ei tullut itse lihaksi vaan hänen sanansa tuli lihaksi. Jumala ei inkarnoitunut eli se ihminen, joka Jumalan sanan mukaan syntyi, ei ole "Jumala ihmisen ruumiissa".

Se sana, joka tuli lihaksi, oli jumala (Joh 1:1), koska Jumalan sanassa on eläväksi tekevä voima ja se on auktoriteetti lopulta kaikille luoduille ja jo nyt valituille Jumalan lapsille. Jumalan sana tekee sen, mitä varten Jumala sen lähettää. (Jes. 55:11) Ja luomisessa se toteutui, mitä Jumala sanoi, joten sanalla on Jumalan auktoriteetti: voima ja valta.

"Sana tuli lihaksi" tarkoittaa sitä, että Jumalan lupaus tulevasta kristuksesta toteutui, kun Jeesus syntyi ihmiseksi äidistään Mariasta. Jumalan profetia ja suunnitelma alkoi toteutua ja toteutui lopullisesti, kun Jeesus antoi synnittömänä uhrikaritsana henkensä Golgatan ristillä isän käsiin.

Jakeesta Joh. 1:15 lähtien käytetään persoonapronominia "hän", koska silloin puhutaan elävästä olenosta, Jeesuksesta, sanan sijasta. Jakeessa 1:14 käytetään pronominiä "hän", koska pronomini "autuu" viittaa Jumalaan. "Me katselimme hänen kirkkauttaan" tarkoittaa Jumalan kirkkautta.

Jeesus kristus on Jumalan täydellinen kuva ja hänen kirkkautensa säteily, mutta ei Jumala, joka on luonut kaiken, mitä on olemassa. (2Kor 4:4; Hebr. 1:3)

Kun sana tuli lihaksi, niin Jumala ei inkarnoitunut, sillä se ihminen, joka syntyi, ei ole Jumala. Jumalan suunnitelma ja lupaus kristuksesta toteutui. Sitä "sanan lihaksi tuleminen" tarkoittaa.

Kun Jeesus kristus syntyi, oli hän käsin kosketeltava ja silmin nähtävä Jumalan sanan lupauksen täyttymys. (1Joh 1:1-7) Jeesus sai elämän isältään, joka on ainoa totinen Jumala ja iankaikkinen elämä. (Joh. 5:26; 1Joh 5:20) Jeesus ei ole iankaikkinen Jumala, sillä hänellä on alku ja hän on syntynyt. Jumalalla ei ole alkua eikä Jumala ole syntynyt.

Johannes puhuu ensimmäisen kirjeensä alussa siitä iankaikkisesta elämästä, joka oli alussa Jumalan tykönä ja ilmestyi heille. (1Joh 1:1-7) Iankaikkinen elämä on Jumalan sanassa, joka oli alussa Jumalan tykönä ja jonka sanan kautta Jumala loi tämän maailman.

Jeesus kristus on lihaksi tullut Jumalan sana, mutta ei Jumala. Isä on antanut pojalleen elämän ja vallan tehdä eläväksi ne, jotka tahtoo. (Joh 5:17-30) Jumala on antanut meille iankaikkisen elämän, ja tämä elämä on hänen pojassaan. Se, jolla on poika, sillä on elämä, mutta jolla ei poikaa ole, ei ole elämääkään. (1Joh 5:11-12) Johannes kutsuu Jumalan poikaa elämän sanaksi juuri tästä syystä.

Vaikka Jeesuksella on Ilmestyskirjassa nimi "Jumalan sana", niin se ei todista hänen olleen olemassa ennen tämän maailman luomista (Ilm 19:13). Jeesuksen nimenä on myös "iankaikkisuuden isä, ihmeellinen neuvonantaja, väkevä jumala ja rauhan ruhtinas", mutta se ei tee hänestä Jumalaa, että hänellä on tällaiset voimalliset nimet (Jes 9:5). Myös enkeli on kutsunut itseään Jumalaksi ja Herraksi (Jahveksi), mutta hän ei ole silti Jumala vaan on Jumalan lähettämä palvelija (2Moos 3:1-15). Jeesus saa käyttää Jumalan nimeä, kun ilmestyy hänen lähettämänään ja kaikella Jumalan arvovallalla (Joh 5:37-47; 10:25).

Olen kirjoittanut [toiseen artikkeliin](#) viitteenä kaikki Raamatun kohdat, joissa puhutaan luomisesta. Näet niistä, että Jeesus kristus ei ole ollut luomassa tätä maailmaa yhdessä isänsä kanssa. On vain yksi Raamatun kohta Hebr 1:10, jonka perusteella voitaisiin tällaista väittää, mutta sekin on tulkittu silloin väärin.

Pyhästä hengestä ja Jumalasta

Kun Jeesuksesta ja Jumalasta puhutaan yhtä aikaa samassa asiayhteydessä, on isä ja poika aina erotettu toisistaan. Vain isää sanotaan "Jumalaksi", mutta Jeesus on hänen poikansa, isän poika, herra ja kristus (2Joh 1:3; Apt 2:36). Tämä erottelu tulee ilmi jokaisesta Raamatun kohdasta ja laajemmasta asiayhteydestä, esimerkiksi näistä Paavalin sanoista:

"...niin on meillä kuitenkin ainoastaan yksi Jumala, isä, josta kaikki on ja johon me olemme luodut, ja yksi herra, Jeesus kristus, jonka kautta kaikki on, niin myös me hänen kauttansa." (1Kor 8:6)

Huomaa, että pyhää henkeä ei ole erotettu Uudessa testamentissa Jumalasta erilliseksi persoonaksi, niin kuin kolminaisuusopissa on tehty. Tuossa kohdassa ei mainita pyhää henkeä lainkaan. Jos Jumala olisi kolmiyhteinen, niin eikö Pyhä Henki pitäisi silloin mainita niissä kohdissa, joissa on nyt mainittu vain isä ja poika?

Kun apostolit lähettivät tervehdyksiä seurakunnille, niin pyhää henkeä ei mainita lainkaan. Jos pyhä henki olisi Jumalasta ja Jeesuksesta erillinen persoona, niin olisi hyvin outoa, että apostolit eivät maininneet pyhää henkeä erikseen.

Efesolaiskirje:

[6:23](#) Rauha veljille ja rakkaus, uskon kanssa, isältä Jumalalta ja herralta Jeesukselta kristukselta!

2.Tessalonikalaiskirje:

[1:2](#) Armo teille ja rauha isältä Jumalalta ja herralta Jeesukselta kristukselta!

1.Timoteuksen kirje:

[1:2](#) Timoteukselle, oikealle pojallensa uskossa. Armo, laupeus ja rauha isältä Jumalalta ja kristukselta Jeesukselta, meidän herraltamme!

2.Timoteuksen kirje:

[1:2](#) rakkaalle pojalleni Timoteukselle. Armo, laupeus ja rauha isältä Jumalalta ja kristukselta Jeesukselta, meidän herraltamme!

Tiituksen kirje:

[1:4](#) Tiitukselle, oikealle pojalleni yhteisen uskomme perusteella. Armo ja rauha isältä Jumalalta ja meidän vapahtajaltamme kristukselta Jeesukselta!

2.Johanneksen kirje:

[1:3](#) Armo, laupeus ja rauha isältä Jumalalta ja Jeesukselta kristukselta, isän pojalta, on oleva meidän kanssamme, totuudessa ja rakkaudessa.

Kun Raamatussa puhutaan Jumalan valtaistuimesta taivaassa ja siitä, ketä luodut kumartaen palvovat ja ylistävät, niin pyhää henkeä ei mainita kertaakaan seisomassa siellä tai istumassa Jumalan ja karitsan valtaistuimella tai muutenkaan, mutta isä ja poika (karitsa) mainitaan aina (Apt 7:55-56; Room 8:34; Efe 1:15-23; 1Piet 3:22; Hebr 1:3; 8:1; Ilm 3:21; 4:2-5:14; 7:11-17; 11:15-17; 19:3-9; 22:1-16).

Johannes kastaja oli Jeesuksen sanojen mukaan enemmän kuin profeetta (Matt 11:1-15). Johannes kastoi ja teki opetuslapsia, jotka levittivät hänen sanomaansa kaikkialle, missä juutalaisia asui. Kun Paavali tapasi Efeson kaupungissa opetuslapsia, niin heidät oli kastettu Johanneksen kasteella, mutta he eivät tienneet pyhän hengen olevan olemassa (Apt 19:1-19). Jos pyhä henki olisi Jumalan kolmas persoona, niin Johanneksen opetuslapset olisivat varmasti opettaneet siitä kaikille, jotka he kastivat. Tämäkin kohta todistaa sen puolesta, että Raamatun henkilöt eivät uskoneet kolmiyhteiseen jumalaan vaan sanoivat isän olevan yksin ainoa Jumala.

Lue kirjoitukseni "[Jumalan henki ja kolminaisuusoppi](#)" ja "[neutristen pronomien käyttö Jeesuksesta ja pyhästä hengestä](#)" saadaksesi lisävaloa siitä, mitä Raamatussa näistä asioista laajemmin on sanottu.

Jumala asuu lapsissaan pyhän hengen kautta

Raamattu todistaa, että Jumala asuu niissä valituissa lapsissaan, jotka tunnustavat, että Jeesus kristus on Jumalan poika (1Joh 4:9-15). Millä tavalla Jumala asuu meissä? Jumala asuu meissä

henkensä kautta, jonka on pannut meihin asumaan (Joh 14:14-24; 15:26-27; 16:13-16; 1Joh 3:24-4:15). Meissä on vain yksi Jumalan henki, vaikka sillä hengellä on Raamatussa monta nimeä.

Kolmiyhteiseen jumalaan uskovat saattavat luulla, että meissä asuu kolme eri henkeä: isän Jumalan Henki, hänen poikansa Jeesuksen Kristuksen Henki ja Pyhä Henki. Silti ei ole kolmea eri Jumalaa vaan on "yksi ainoa Jumala Isässä ja Pojassa ja Pyhässä Hengessä" tai "yksi ainoa Jumala, joka on Isä ja Poika ja Pyhä Henki".

Jotkut kolmiyhteisen Jumalan oppia tunnustavat sanovat lisäksi, että meillä on yksi ainoa Jahve (Herra), vaikka Isä on Jahve, Poika on Jahve ja Pyhä Henki on Jahve. Näin meillä on yksi ainoa Jumala ja yksi ainoa Jahve (Herra) sen sijaan, että meillä olisi kolme eri Jumalaa ja kolme eri Jahvea, vaikka jokainen näistä kolmiyhteisen Jumalan "persoonista" on myös yksin "Jumala" ja "Jahve".

Menitkö sekaisin? Ei se mitään, jos menit, sillä niin sinun täytyykin mennä sekaisin, kun luet opetusta kolmiyhteisestä jumalasta, jota Raamattu ei tunne muuten kuin profetiana. Se oppi on lopun ajan "väkevä eksytys", johon paholainen on saanut lähes koko nimeltään kristityn maailman uskomaan (2Tess 2; 2Kor 11:4; Jes 14:1-27; Hes 28:1-19; Ilm 13:11-18).

Anna itsellesi mahdollisuus päästä eroon tästä harhaopista ja lue ilman ennakkoluuloja Raamattua, mitä näistä asioista on siellä todella sanottu. Voit käyttää apunasi niitä löydöksiä, joita olen tehnyt vuosikausia jatkuneen Raamatun tutkimisen kautta. Tämä luku tutkielmassani kertoo siitä, miten meissä voi asua yksi ainoa Jumala, joka on isä, vaikka Jeesuksen sanojen mukaan isä ja poika molemmat asuvat meissä totuuden hengen tultua meihin (Joh 14:14-24).

Jumala ja hänen poikansa Jeesus asuvat meissä henkensä kautta

Paavali kirjoitti, että "kristus asuu uskon kautta sydämissämme" (Efe 3:17), mutta se, miten hän asuu meissä, on ratkaiseva tekijä. Jeesus asuu meissä Jumalan lähettämän pyhän hengen kautta, ei siten, että hän olisi itse oman henkensä kautta läsnä jokaisen uskovon sydämessä. Jumalan pyhä henki yhdistää meidät Jeesukseen kristukseen ja isään Jumalaan ja myös muihin Jumalan lapsiin (Joh 14:14-28; 16:13-16; 17:11-23; 1Kor 6:19; Efe 4:3; Fil 2:1; 1Joh 1:1-7), niin että "kristus asuu meissä", "on meissä", "elää meissä" ja "puhuu meissä" (Efe 3:17; Room 8:9-16; Gal 2:20; 2Kor 13:3, 5).

Kun Jeesus oli menevä isän tykö, niin hän sanoi opetuslapsille, että ei jättäisi heitä yksin vaan tulisi heidän tykönsä. Jeesus puhui silloin totuuden hengestä eli pyhästä hengestä, jonka isä oli lähettävä opetuslapsille (Joh 14:14-28; 15:26-27; 16:13-16; Luuk 24:49; Apt 1:4-8). Kolmiyhteiseen jumalaan uskovat näkevät tässä selvän todistuksen siitä, että Jumala on kolmiyhteinen, koska isä ja poika tulevat totuuden hengen kautta asumaan opetuslapsiin. Tämä on kuitenkin virheellinen tulkinta.

Paavali sanoo selvästi, että on vain "yksi henki", jolla hän tarkoittaa "Jumalan pyhää henkeä" (Efe 4:4, 30; vrt. 1Kor 12:1-13). Kun Jumalan pyhä henki on tullut asumaan uskovon ruumiiseen, niin silloin isä ja poika asuvat hänen sydämessään (Joh 14:14-24).

Jumala asuu niissä, jotka tunnustavat, että Jeesus kristus on Jumalan poika. Me tiedämme pysyvämme hänessä, ja hänen pysyvän meissä, koska hän on antanut meille henkeänsä (1Joh 4:13-15).

Onko Jumala siis kolmiyhteinen, koska näin on kirjoitettu? Ei ole. Jumala asuu meissä henkensä kautta ja siinä samassa hengessä meillä on yhteys hänen poikansa kanssa (1Joh 1:1-7), niin että Raamattu sanoo myös pojan asuvan meissä. Se, että poika asuu meissä pyhän hengen kautta niin kuin myös isä, ei tee pojasta isän vertaista Jumalaa eikä Jumalaa ollenkaan.

On olemassa myös sellaisia uskovia, jotka ovat hylänneet kolmiyhteisen jumalan opin, mutta pitävät kiinni Jeesuksen edeltä olemisesta (pre-eksistenssistä) ja sanovat Jumalan luoneen tämän nykyisen maailman poikansa kautta. He uskovat, että Jeesus Kristus on ikivanha henki (Jumalan Sana, Jumalan Poika), joka tuli alas taivaasta "[neitsyt](#)" Marian kohtuun ja syntyi ihmiseksi. Heidän oppinsa mukainen Jeesus ei ole ihminen vaan on ikivanha henkiolento ihmisen ruumiissa, mutta miten tällä tavalla uskovat ajattelevat Jeesuksen asuvan nyt jokaisen Jumalan lapsen sydämessä?

He saattavat uskoa, että Jeesus on muuttunut takaisin sellaiseksi hengeksi, joka hän oli ennen Marian kohtuun tulemistä ja "ihmiseksi" syntymistä (ks. 1Kor 15:45-47). Koska hänellä on taivaallisena henkenä yliluonnollisia kykyjä, voi hän asua henkensä kautta henkenä kaikkien omiensa sydämessä aivan niin kuin Jumalakin meissä asuu henkensä kautta. Niinpä kristityillä olisi tämän tulkinnan mukaan kaksi eri henkeä asumassa heidän sydämessään: "Jumalan pyhä henki" (isän henki) ja "Kristuksen Jeesuksen henki". Olisiko tässä syy, miksi Raamatussa puhutaan välillä "Jumalan hengestä" ja välillä "Kristuksen hengestä".

Tämäkin tulkinta on virheellinen. Vaikka Jumalan pyhällä hengellä on monta nimeä, niin kyseessä on silti vain yksi henki, niin kuin Paavali kirjoitti efesolaisille (Efe 4:4).

Jumala asuu meissä henkensä kautta, joka on yhteinen isälle ja pojalle ja valituille Jumalan lapsille. Siksi sitä henkeä kutsutaan Raamatussa niin monella eri nimellä: totuuden henki (Joh 15:26; 16:13), puolustaja/ auttaja (Joh 14:16, 26; 15:26; 16:7), Jumalan henki (1Moos 1:2), Jumalan pyhä henki (Efe 4:30), Jeesuksen henki (Apt 16:7), Kristuksen henki (Room 8:9; 1Piet 1:11), Jeesuksen Kristuksen henki (Fil 1:19), hänen poikansa henki (Gal 4:6), lapseuden henki (Room 8:15), sinun pyhä henki (Apt 5:3), Jumalan sormi (Luuk 11:20), voima korkeudesta (Luuk 24:49), profetian henki (Ilm 19:10), voitelu (1Joh 2:20, 27) ja Eliaan henki (Luuk 1:17).

Niin, Jumalan pyhää henkeä kutsutaan jopa Eliaan hengeksi, sillä Eliaan hengellä ei tarkoiteta Eliaan omaa henkeä vaan Jumalan pyhää henkeä, jolla hän oli täytetty äitinsä kohdusta saakka (Luuk 1:15-17, todellisuudessa hänen äitinsä täytettiin pyhällä hengellä, mutta Elias sai siitä silloin osansa, j.41). "Eliian henki" ja "Kristuksen henki" ovat samaa tarkoittavia sanontoja ja niillä tarkoitetaan sitä yhtä ainoaa lapseuden henkeä ja voittoa, jonka Jumala on lapsilleen antanut: Jumalan pyhää henkeä.

Kun Pietari kirjoittaa profeetoista, jotka "ovat tutkineet mihin tai millaiseen aikaan Kristuksen henki heissä viittasi todistaessaan edeltä Kristusta kohtaavista kärsimyksistä ja niiden jälkeen tulevasta kunnian" (1Piet 1:10-11), niin se ei todista Kristuksen olleen olemassa elävänä olentona tai Jumalana profeettojen vielä eläessä. Se todistaa meille vain sen, että Jumalan pyhä henki vaikutti profeetoissa niin kuin vaikuttaa meissäkin ja vaikutti Jeesuksessa (ks. 2Piet 1:20-21; 2Tim 3:15-16; 1Kor 12:6, 11; Luuk 5:17; Apt 1:2, 16; 4:25; 2Sam 23:1-4; Psa 51:13).

Samalla tavalla on ymmärrettävissä, mitä tarkoittaa se, että Israelin kansa joi Mooseksen aikana hengellisestä kalliosta, joka seurasi sitä erämaassa ja "se kallio oli Kristus" (1Kor 10:1-4). He joivat samaa hengellistä juomaa kuin me eli Jumalan pyhää henkeä (Joh 7:37-39; 1Kor 12:13). Tässäkään ei ole todistusta siitä, että Jeesus olisi ollut olemassa ennen kuin syntyi äidistään Mariasta.

Raamattu osoittaa selvästi, että isä Jumala on pyhän hengen perimmäinen antaja ja lahjoittaja, ei kristus Jeesus, vaikka hän kastaa meidät pyhässä hengessä (Matt 3:11) ja lähettää opetuslapille hengen isän tyköä, koska on pyytänyt sitä isältä (Joh 14:16). Jeesus itse neuvoi opetuslapsia pyytämään pyhää henkeä taivaalliselta isältämme, ei Jeesukselta itseltään (Luuk 11:13).

Jumala jakaa pyhää henkeä tahtonsa mukaan ja voitelee omiaan pyhällä hengellä, niin kuin on voidellut poikaansa Jeesusta (2Kor 1:21-22; Hebr 2:4; 1:9; Apt 10:38). Jumala puki opetuslapset voimalla korkeudesta, kun lähetti heille pyhän hengen (Luuk 24:49; Apt 1:4-8; 2:1-11). Jumala jakaa meille armolahjoja henkensä kautta ja puhuu pyhän hengen kautta, palvelijoidensa suun kautta ja poikansa Jeesuksen kautta (1Kor 12:1-13; Apt 1:2, 16; 4:25; 2Sam 23:1-4; Hebr 1:1).

Kaikki tällaiset kohdat Raamatusta todistavat sen, että pyhä henki ei ole itsenäisesti ajatteleva, tahtova, tunteva ja toimiva Jumalan kolmas persoona vaan se on Jumalan pyhä henki, jonka kautta Jumala toimii maailmassa ja valituissa palvelijoissaan. Pyhä henki ei ole jokin persoonaton voima vaan se edustaa isää Jumalaa ja siksi sitä on käytetty monessa Raamatun kohdassa samaa tarkoittavana sanana kuin Jumala (esim. 1Kor 12:11).

Jeesuksen henki ja kristuksen henki

Jumalalla on vain yksi henki, jolla on monta nimeä Raamatusta, niin kuin Jumalalla itselläänkin monta nimeä on. Jumala on antanut pyhän henkensä pojalleen ja lapsilleen, niin että meillä on hengessä yhteys Jumalan poikaan Jeesukseen ja isään Jumalaan (1Joh 1:1ss.). Meillä on hengen yhteys keskenämme (Joh 14:12-28; 17:11-23).

"Jeesuksen henki" ja "kristuksen henki" ovat genetiivisiä objekteja, jotka eivät viittaa omistajaan vaan alkulähteeseen tai lahjoittajaan tai samankaltaisuuteen.

Samanlainen ilmaisu on "kristuksen usko" (Fil 3:9) ja "Jeesuksen usko" (Ilm 14:12), kun sillä tarkoitetaan meidän uskoamme, jonka Jeesus on meissä vaikuttanut, tai joka on samaa alkuperää kuin Jeesuksen oma usko Jumalaa kohtaan: se usko on Jumalan lahja Jeesukselle ja meille, hänen veljilleen. Objektiivinen genetiivi ilmaisee myös samankaltaisuutta. Meidän uskomme on samanlaista kuin Jeesuksen usko oli isää kohtaan ennen ristinkuolemaa (luja luottamus ja vakuuttuneisuus ja toivo ja totena pitäminen ja totteleminen).

Subjektiivinen genetiivi ilmaisee omistajaa: sitä, että joku omistaa jotakin. Subjektiivinen genetiivi on esimerkiksi ilmaisuissa "Moosesen sauva" ja "rahanvaihtajien pöydät". Mooses omisti sen sauvan, joka hänellä oli ja rahanvaihtajat omistivat omat pöytänsä.

Objektiivinen genetiivi ilmaisee sitä, että joku on saanut tai perinyt jotakin joltakulta toiselta. Me olemme saaneet Jumalalta samanlaisen uskon kuin Jeesuksella oli, vaikka meidän uskomme onkin heikompi kuin herralla. Siksi meidän uskoamme kutsutaan myös "kristuksen uskoksi" ja "Jeesuksen uskoksi".

Nykysuomeksi voidaan sanoa, että "minulla on äitini silmät". Tässäkin on objektiivinen genetiivi. Se tarkoittaa sitä, että minun silmäni ovat samanlaiset kuin äidilläni oli, mutta ne eivät ole minun äitini silmät vaan minun omat silmäni, jotka olen perinyt äidiltäni geenitekijöissä.

Opetuslapsissa oleva "Jeesuksen henki" ja "kristuksen henki" viittaa Jumalan lähettämään ja antamaan pyhään henkeen, joka on sama kaikilla uskovilla, ja oli myös herralla Jeesuksella hänen "lihansa päivinä" (ihmisenä maan päällä). Sen hengen alkuperä ja antaja on sama: Jumala ja myös Jeesus, koska kristus sanoi rukoilevansa isää, että hän lähettäisi pyhän hengen, ja Jeesus sanoi sen myös itse isän tyköä lähettävänsä (Joh 14:14-24; 15:26-27; 16:13-16).

Voin sanoa, että "minussa asuu Jumalan henki/ Jumalan pyhä henki, minulla on kristuksen henki" (Room 8:9-16), jne. mutta tämä "pyhä henki" ei ole Jumalan persoona eikä muodosta pojan ja isän kanssa kolmiyhteistä Jumalaa. Se on "minun pyhä henkeni", sillä minä omistan sen ja Jumala on antanut sen minulle ([Apt 5:3 on alkutekstissä](#) "... sinun pyhää henkeä"). Koska pyhä henki voi olla "sinun pyhä henki" ja se on "Jeesuksen henki" ja "kristuksen henki", niin se todistaa siitä, että kyse on samasta "lapseuden hengestä" (Gal 4:6), jonka Jumala on kaikille lapsilleen antanut – myös pojalleen – ja se henki yhdistää meidät toisiin Jumalan lapsiin ja kristukseen Jeesukseen ja isään Jumalaan (1Joh 1:1-7; Joh 14:14-24; 16:13-16; Efe 4:1-22; 1Kor 12:1-13; 1Joh 3:23-4:15).

Minulla on voiteltu isältä Jumalalta ja se voiteltu opettaa minua ja pysyy minussa (1Joh 2:20-28). Voiteltu ei ole persoona eikä jumala vaan se on Jumalan lähettämä voiteltu ja pyhä henki, joka kirkastaa minulle kristusta ja opettaa minua ja tekee minusta raittiin ja rohkean ja veljiä rakastavan ihmisen, vaikka en sellainen vanhan ihmiseni puolesta ole, niin että vain hengessä vaeltamalla voin rakastaa ja palvella muita.

Myös profeetoilla oli voiteltu isältä Jumalalta ja he puhuivat Jumalan sanan hengen vaikutuksesta: Jumala on puhunut pyhän hengen kautta, palvelijoidensa suun kautta, ja poikansa Jeesuksen suun kautta.

Hebrealaiskirje:

1:1 Sitten kuin Jumala muinoin monesti ja monella tapaa oli puhunut isille profeettain kautta,

1:2 on hän näinä viimeisinä päivinä **puhunut** meille **pojan kautta**, jonka hän on pannut kaiken perilliseksi, jonka kautta hän myös on aikakaudet tehnyt

Apostolien teot:

1:2 hamaan siihen päivään asti, jona hänet otettiin ylös, sitten kun **hän pyhän hengen kautta oli antanut käskynsä** apostoleille, jotka hän oli valinnut,

1:16 "Miehet, veljet, sen raamatunsanan piti käymän toteen, jonka **pyhä henki on Daavidin suun kautta edeltä puhunut** Juudaasta, joka rupesi niiden oppaaksi, jotka ottivat kiinni Jeesuksen.

Apostolien teot:

4:25 Sinä, joka **pyhän hengen kautta, isämme Daavidin, sinun palvelijasi, suun kautta, olet puhunut:** 'Miksi pakanat pauhaavat ja kansat turhia ajattelevat?

2.Samuelin kirja:

23:1 Nämä olivat Daavidin viimeiset sanat: Näin puhuu Daavid, Iisain poika, näin puhuu korkealle korotettu mies, Jaakobin Jumalan voideltu, ihana Israelin ylistysvirissä:

23:2 "**Herran henki on puhunut minulle**, ja hänen sanansa on minun kielelläni;

23:3 Israelin **Jumala on sanonut**, Israelin kallio on puhunut minulle: 'Joka hallitsee ihmisiä vanhurskaasti, joka hallitsee Jumalan pelossa,

23:4 hän on niin kuin huomenhohde auringon noustessa pilvettömänä aamuna, kun maa kirkaassa valossa vihannoi sateen jälkeen.'

2.Timoteuksen kirje:

3:13 Mutta pahat ihmiset ja petturit menevät yhä pitemmälle pahuudessa, eksyttäen ja eksyen.

3:14 Mutta pysy sinä siinä, minkä olet oppinut ja mistä olet varma, koska tiedät, keiltä olet sen oppinut,

3:15 ja koska jo lapsuudestasi saakka tunnet pyhät kirjoitukset, jotka voivat tehdä sinut viisaaksi, niin että pelastut uskon kautta, joka on kristuksessa Jeesuksessa.

3:16 Jokainen **kirjoitus, joka on syntynyt Jumalan hengen vaikutuksesta**, on myös hyödyllinen opetuksesi, nuhteeksi, ojennukseksi, kasvatukseksi vanhurskaudessa,

3:17 että Jumalan ihminen olisi täydellinen, kaikkiin hyviin tekoihin valmistunut.

2.Pietarin kirje:

1:20 Ja tietäkää ennen kaikkea se, ettei yksikään Raamatun profetia ole kenenkään omin neuvoin selitettävissä;

1:21 sillä ei koskaan ole mitään profetiaa tuotu esiin ihmisen tahdosta, vaan **pyhän hengen johtamina ihmiset ovat puhuneet sen, minkä saivat Jumalalta.**

Raamattu on täynnä tällaisia selviä sanoja, joissa **isä Jumala on hän, joka puhuu henkensä kautta, palvelijoidensa suun ja pyhien kirjoitusten kautta.** Pyhä henki ei ole persoonaton Jumalan voimavaikutus, sillä se edustaa itseään isää Jumalaa. Mutta pyhä henki ei ole Jumalan persoona, niin että se muodostaisi pojan ja isän kanssa kolmiyhteisen Jumalan.

Jumalan poika Jeesus on mennyt edeltä taivaaseen ja on nyt isän luona. Jumala on antanut minulle poikansa hengen, jossa minä kutsun isää Jumalaa "isiksi", en hänen poikaansa Jeesusta, sillä Jeesus ei ole minun isäni vaan hän on minun veljeni, jota minä hengessä palvelen (Jeesus kristus on myös minun herrani, jolle minä olen alamainen, Hebr 2:5-18; Efe 1:14-23).

Jumala on antanut minulle pyhän hengen, joka kuulee, mitä isä sanoo (Joh 16:13-16), ja se tekee mahdolliseksi sen, että Jumala voi puhua myös minun suuni kautta.

"Sillä ette te itse puhu, vaan teidän isänne henki puhuu teissä. (Matt 10:20)

Koska Jeesus on nyt isän luona, niin minussa oleva henki voi kuulla myös sen, mitä Jeesus sanoo, sillä minulla, Jeesuksella ja isällämme on yhteys toisiimme hengen kautta, joka meissä kaikissa on sama (1Joh 1:1-7; Fil 2:1; Efe 4). Siksi on kirjoitettu:

"Mutta joka yhtyy herraan, on yksi henki hänen kanssaan." (1Kor 6:17)

Tässä on käänkösvirhe. Pitäisi lukea:

"Mutta joka yhtyy herraan, on yhtä henkeä hänen kanssaan." (1Kor 6:17)

Sama rakenne on siinä, kun Jeesus sanoi olevansa "yhtä isän kanssa".

Johanneksen evankeliumi:

10:29 Minun isäni, joka on heidät minulle antanut, on suurempi kaikkia, eikä kukaan voi ryöstää heitä minun isäni kädestä.

10:30 Minä ja isä olemme yhtä.

"[hen esmen](#)" = "yhtä olemme"

"[hen pneuma estin](#)" = "yhtä henkeä on"

Sama rakenne on vielä siinä, kun Jeesus sanoo olevansa yhtä isän kanssa ja toivoo, että myös me olisimme yhtä keskenämme (Joh 17:11, 20-23). Me olemme siis yhtä keskenämme, koska meissä on sama henki, Jumalan henki. Ja siitä hengestä me tunnistamme veljet ja pojan ja isän, ja rakastamme toisiamme (1Joh 3:23-4:15). Ja siitä hengestä me tiedämme pysyvämme isässä ja pojassa, ja sen hengen opettamina, me emme mene yli kirjoitetun sanan ja kristuksen opin (1Joh 2:18-28; 3:23-5:21; 2Joh 1:7-11).

Mutta minun on tunnustettava se, että minä ja monet muut veljet olemme olleet eksyksissä yhtä pahasti kuin meidän rakkaat veljemme kolmiyhteisen jumalan uskossa yhä vielä ovat, mutta meidän isämme kutsuu heitä ulos Babylonista ja väärästä tuomitsemisesta (Ilm 18). He rajaavat meidät kristuksen ruumiin ulkopuolelle pelkästään sen vuoksi, että ymmärrämme eri tavalla Raamattua tässä asiassa, mutta heidän onnekseen meidän isämme Jumala ei ole yhtä väärämielinen tuomitessaan heitä viimeisenä päivänä, sillä he tuomitsevat itse itsensä helvettiin sanoessaan oikean ymmärtämisen tässä asiassa olevan pelastuskysymys.

Jos he kuitenkin tunnustavat sen, että Jeesus kristus on Jumalan poika ja isä Jumala on lähettänyt hänet maailman vapahtajaksi ja herättänyt hänet ylös kuolleista, niin heilläkin on pelastava usko (Joh 20:31; Room 10:8-10; 1Joh 4:9-15), vaikka he lisäävät siihen katolista hapatusta, joka saattaa tosin vaarantaa väärämielisen tuomarin pelastuksen, mutta minä en sulje häntä kristuksen ruumiin ulkopuolelle vain sen vuoksi, että hän on erehtynyt: olkoon Jumala hänenkin tuomarinsa kristuksen tulemuksessa ja ylösnousemuksen päivänä.

Raamatussa mainittuun "hengen yhteyteen" kuuluu vielä se, että meillä on yhteinen päämäärä, sielujen pelastus, että kukaan ei jäisi matkalle vaan kaikki pääsisivät perille. Ja se sama hengen yhteys oli isällä ja pojalla, kun Jeesus puhui näitä sanoja (Joh 10. luku kokonaan). Jumalan tahto on, että yksikään ei hukkuisi, vaan kaikki saisivat ikuisen elämän isän tykönä, ja lohdullista on kuulla Jeesuksen sanat, että kukaan ei voi ryöstää meitä isän kädestä, sillä isä on poikaa suurempi, aamen.

Paavali käytti sanontaa "olla yhtä" juuri siinä merkityksessä, että kahdella henkilöllä on sama päämäärä. Hän kirjoitti:

"Mutta istuttaja ja kastelija ovat yhtä; kuitenkin on kumpikin saava oman palkkansa oman työnsä mukaan." (1Kor 3:8).

Jokaiselle pitäisi nyt olla selvää, että "yhtä oleminen" ei tarkoita sitä, että joku on yhden ja saman olennon eri persoona tai jotakin muuta vastaavaa, mitä kolmiyhteiseen jumalaan uskovat väittävät näiden sanojen tarkoittavan.

Kaikki ne ovat menneet harhaan, jotka ovat tehneet "voitelusta" Jumalan kolmannen persoonan. Niin eivät Johannes ja apostolit tehneet eivätkä profeetat ja Jeesus ennen heitä.

1.Johanneksen kirje:

2:20 Teillä on voitelu pyhältä, ja kaikilla teillä on tieto.

2:21 En minä ole kirjoittanut teille sentähden, ettette totuutta tiedä, vaan sentähden, että te tiedätte sen ja ettei mikään valhe ole totuudesta.

2:22 Kuka on valhettelija, ellei se, joka kieltää sen, että Jeesus on kristus? Hän on antikristus, se, joka kieltää isän ja pojan.

2:23 Kuka ikinä kieltää pojan, hänellä ei ole isääkään. Joka tunnustaa pojan, hänellä on myös isä.

2:24 Minkä te olette alusta asti kuulleet, se pysyköön teissä. Jos teissä pysyy se, minkä olette alusta asti kuulleet, niin tekin pysytte pojassa ja isässä.

2:25 Ja tämä on se lupaus, minkä hän on meille luvannut: iankaikkinen elämä.

2:26 Tämän minä olen kirjoittanut teille niistä, jotka teitä eksyttävät.

2:27 Mutta te - teissä pysyy se voitelu, jonka olette häneltä saaneet, ja te ette ole kenenkään opetuksen tarpeessa; vaan niin kuin hänen voitelunsa opettaa teitä kaikessa, niin se opetus on myös totta eikä ole valhetta; ja niin kuin se on opettanut teitä, niin pysykää hänessä.

2:28 Ja nyt, lapsukaiset, pysykää hänessä, että meillä hänen ilmestyessään olisi turva eikä meitä häpeällä karkotettaisi pois hänen tykönsä hänen tulemuksessaan.

1.Johanneksen kirje:

3:23 Ja tämä on hänen käskynsä, että meidän tulee uskoa hänen poikansa Jeesuksen kristuksen nimeen ja rakastaa toinen toistamme, niin kuin hän on meille käskyn antanut.

3:24 Ja joka pitää hänen käskynsä, se pysyy Jumalassa ja Jumala hänessä. Ja siitä me tiedämme hänen meissä pysyvän, siitä hengestä, jonka hän on meille antanut.

4:9 Siinä ilmestyi meille Jumalan rakkaus, että Jumala lähetti ainokaisen poikansa maailmaan, että me eläisimme hänen kauttansa.

4:10 Siinä on rakkaus - ei siinä, että me rakastimme Jumalaa, vaan siinä, että hän rakasti meitä ja lähetti poikansa meidän syntiemme sovituksiksi.

4:11 Rakkaani, jos Jumala on näin meitä rakastanut, niin mekin olemme velvolliset rakastamaan toinen toistamme.

4:12 Jumalaa ei kukaan ole koskaan nähnyt. Jos me rakastamme toinen toistamme, niin Jumala pysyy meissä, ja hänen rakkautensa on tullut täydelliseksi meissä.

4:13 Siitä me tiedämme pysyvämme hänessä ja hänen pysyvän meissä, että hän on antanut meille Henkeänsä.

4:14 Ja me olemme nähneet ja todistamme, että isä on lähettänyt poikansa maailman vapahtajaksi.

4:15 Joka tunnustaa, että Jeesus on Jumalan poika, hänessä Jumala pysyy, ja hän Jumalassa.

Jumala on voidellut meidät pyhällä hengellä niin kuin myös Jeesuksen kristuksen ja häntä paljon enemmän kuin meitä (Hebr 1:9; Apt 10:38). Jumala ei voitele meitä "persoonalla" vaan hengellään. Ja ne, joilla on totuuden hengen voitelu, tunnustavat, että Jeesus on kristus, lihassa tullut, ihmiseksi syntynyt Jumalan poika, mutta me emme korota Jeesusta isän vertaiseksi Jumalaksi, sillä niin ei ole kirjoitettu Raamatussa, että hän olisi isän vertainen Jumala ja kaiken olevaisen luoja yhdessä isänsä kanssa (1Joh 2:18-28; 4:1-5:13; 2Joh 1:7-11).

Jakeen Joh 17:3 "ainoa totinen Jumala" on sama kuin jakeessa 1Joh 5:20 oleva "totinen Jumala ja iankaikkinen elämä". Jeesus kristus on hänen poikansa, Jumalan poika ja ihminen, "voideltu" Jeesus (Matt 1:17-25; Luuk 1:35), "Jumalan voideltu" eli Jumalan kristus (1Kor 3:23). Se, jonka Jumala on voidellut pyhällä hengellä, on ihminen, ei Jumala. **Sanaa "kristus" on käytetty Raamatussa vain ihmisistä, ei koskaan Jumalasta tai enkeleistä.** Tämäkin todistaa sen, että Jeesus kristus on ihminen, ei Jumala tai enkeli.

Kolmiyhteisen jumalan oppi ja Jeesuksen korottaminen isän vertaiseksi Jumalaksi isän rinnalle on katolisen kirkon keksimää harhaoppia, jonka valtaan lähes koko kristikunta on joutunut, mutta nyt meidän isämme kutsuu lapsiaan ulos tästä saastaisten henkien tyyssijasta, suuresta Babylonista, jossa kolme sammakkohenkeä vaikuttavat kolmiyhteisen jumalan oppia (Ilm 16:13-14; 18:1ss.). Jumala on tuhoava pedon kautta sen porton, jota suureksi Babyloniksi kutsutaan ja siinä kaikki kolmiyhteiseen jumalaan uskovat nimeltään kristityt henkilöt vielä ovat (Ilm 17:16-18:21).

Johannes ei edellyttänyt pelastavalta uskolta mitään muuta kuin tämän seuraavan asian todeksi tunnustamisen:

"...nämä ovat kirjoitetut, että te uskoisitte, että Jeesus on kristus, Jumalan poika, ja että teillä uskon kautta olisi elämä hänen nimessänsä. (Joh 20:31)

Johannes kertoo näillä sanoilla evankeliuminsa kirjoittamisen tarkoituksen. Hänen tarkoituksenaan ei ollut todistaa sitä, että Jeesus kristus on isän vertainen Jumala. Sen sijaan hänen tarkoituksensa oli saada lukijat uskomaan, että Jeesus kristus on Jumalan poika. Näissä sanoissa on se, mitä Johannes edellytti Jeesuksen seuraajien ja opetuslasten tunnustavan. Hän ei tulkinnut kirjoituksia mielivaltaisesti kolmiyhteisen jumalan opin tueksi ja yhdistellyt jakeita toisiinsa sitä tukevalla tavalla. Jakeita mielivaltaisesti yhdistämällä voidaan muodostaa melkein millainen oppi tahansa, kun vielä tulkitaan niitä jakeita väärin.

Pimeyden henki on pitänyt vallassaan katolisia isiä ja heidän jälkeensä kaikkia katolisen kirkon tyttärissä vaikuttavia ihmisiä, niin että jopa valitut ovat eksyneet seuraamaan tätä Raamatun kirjoituksille täysin vierasta oppia, joka on alkujaan pakanuudesta ja muinaisesta Babylonista. Ja siitä meidän isämme kutsuu nyt lapsiaan ulos, kun on lähettänyt enkelinsä keskitaivaalle julistamaan alkuperäistä ja totuudellista evankeliumia, jossa Jeesus on edelleen ihminen, mutta kärsimystensä vuoksi kirkastettu ja ylösnousemuksensa kautta jopa enkelien yläpuolelle korotettu.

Seurakunnissa jopa valituista eksyttävät villitsevät riivaajahenget eivät pidä siitä, että ihminen kristus Jeesus on korotettu heidän yläpuolelleen. He käyvät sen vuoksi raivokkaasti jokaisen totuuden sanaa julistavan Jeesuksen kristuksen todistajan kimppuun, missä ikinä he herrastamme todistavat. Jumala on kuitenkin kaiken yläpuolella ja alistaa lopulta kaikki kapinoivat henget alamaiseksi herralle Jeesukselle. Niille on annettu vain vähän aikaa sotia herraa Jeesusta ja isää Jumalaa sekä hänen säädöstään vastaan, mutta kohta kristus saapuu ja asettaa kaikki ennalleen. Sitä ennen pitää alkuperäinen ja väärentämätön evankeliumi kaikille kansoille julistettaman (Matt 24:14).

Ilmestyskirja:

[14:6](#) Ja minä näin lentävän keskitaivaalla erään toisen enkelin, jolla oli iankaikkinen evankeliumi julistettavana maan päällä asuvalle, kaikille kansanheimoille ja sukukunnille ja kielille ja kansoille.

14:7 Ja hän sanoi suurella äänellä: "Peljätkää Jumalaa ja antakaa hänelle kunnia, sillä hänen tuomionsa hetki on tullut, ja kumartakaa häntä, joka on tehnyt taivaan ja maan ja meren ja vetten lähteet."

14:8 Ja seurasi vielä toinen enkeli, joka sanoi: "Kukistunut, kukistunut on se suuri Babylon, joka haureutensa vihin viinillä on juottanut kaikki kansat."

Nämä sanat ovat käyneet toteen teidän silmienne edessä rakkaat veljet ja sisaret, ja ovat yhä vielä toteutuva rutosti ja runsaasti, mutta vain Jumalan hengessä ja totuudessa vaeltavat näkevät suuren eksytyksen, joka oli vaikuttamassa jo Paavalin aikana (2Tess 2 ja 2Kor 11:4) ja josta Johannes

meitä varoitti (1Joh 2:18-28; 4:1-5:13, 20-21; 2Joh 1:7-11; Joh 20:30-31). Jos olet avoin ja vilpitön Jumalan lapsi, niin etsit totuutta salatuimpaan saakka tässä asiassa. Tulet silloin huomaamaan sen, että katolinen usko kolmiyhteiseen jumalaan on se väkevä eksytys, jonka Jumala on lähettänyt seurakuntiin kaikkialle maailmaan valheen hengen kautta (vrt. 1Kun 22:21-23; Ilm 16:13ss.).

Miten puhua Jumalasta ja Jeesuksesta ja pyhästä hengestä?

Meidän on hyvä välttää Raamatun ulkopuolisia termejä, kun puhumme Jumalasta. Jumalaa ei ole lupa sanoa kolmiyhteiseksi tai pyhäksi kolminaisuudeksi. Katolinen kirkko on kehittänyt opit Pyhästä Kolmiyhteisestä Jumalasta ja Pyhästä Kolminaisuudesta, mutta Jumalan kansan tulee sanoutua irti näistä tavoista kuvata Jumalaa, sillä ne ovat Raamatun kirjoitusten ja totuuden sanan vastaisia.

Sinun on syytä tietää, että jumaluusopilliset määritelmät ja selitykset on muotoiltu kreikkalaisesta filosofiasta lainatuilla termeillä, esim. hypostasis (persoona, olemus), ousia (olemus) ja fysis (luonto). Uuden testamentin sanaa "prosopon" (persoona) ei ole käytetty määritelmässä samalla tavalla kuin sitä on käytetty Raamatussa, jossa se tarkoittaa ulkoista olemusta, pintaa, luotua ihmistä eli henkilöä, muotoa tai kasvoja (kuvaannollisesti: läsnäoloa). Kun katoliset isät ovat sekoittaneet filosofiset termit Raamatun terminologiaan, on syntynyt soppa, josta kukaan ei ota enää selvää. Ei ainakaan tavan kristitty, joka ymmärtää kunnolla vain selvää suomenkieltä, ei teologista jargonia eli virkapappien ammattisanastoa.

Tavalliselle kristitylle riittää se, että hän puhuu isästä ja pojasta ja pyhästä hengestä täsmälleen samalla tavalla kuin Raamatussa on näistä puhuttu. Ota kuitenkin huomioon se, että kreikankielessä ei ole lainkaan persoonapronominia "hän", vaikka se esiintyy käännoksissä. Niinpä pyhää henkeä ei saa sanoa koskaan "häneksi", koska se on virhetulkinta Raamatusta ja kielenkääntäjien erehdys. Kun puhut pyhästä hengestä, niin käytä siitä demonstratiivipronomineja "tämä", "tuo" ja "se", niin kuin kreikankielisessä alkutekstissä on tehty.

Kun puhut Jeesuksesta, niin sano häntä opetuslasten tavoin Jumalan pojaksi, herraksi tai kristukseksi. Voit kutsua häntä myös tilanteesta ja asiayhteydestä riippuen muilla Raamatun hänestä käyttämällä nimillä ja nimityksillä kuten karitsa, ihmisen poika ja ihminen. Vältä sellaisten sanojen käyttöä pojasta, jotka ovat tulkinnallisia ja johtavat helposti harhaan. Näitä ovat "jumala", "kaikkivaltias" ja "luoja". Opetuslapset eivät kutsuneet Jeesusta normaalissa kielenkäytössä eli arkipuheessa koskaan tällaisilla nimillä. He tekivät aina selvän eron isän ja pojan välille, niin että kutsuivat vain isää "Jumalaksi" ja kaiken olevaisen luojaksi, kaikkivaltiaaksi (Apt 4:24-31; 17:22-31; Ilm 4:8-11; Joh 17:3; Room 16:25-27; 1Kor 8:4-6; Efe 4:4-6; 1Piet 5:10-11; Jda 1:24-25).

Kun puhut Jumalasta yleisellä tasolla, niin puhut silloin aina isästä: et koskaan kolmiyhteisestä jumalasta, joka on "Isä ja Poika ja Pyhä Henki". Kun Raamatussa puhutaan Jumalasta, joka on luonut taivaan ja maan ja meren ja kaiken, mitä niissä on, ja on ainoa kaikkivaltias, niin silloin puhutaan aina isästä, ei koskaan kolmiyhteisestä Isästä ja Pojasta ja Pyhästä Hengestä eikä myöskään Jeesuksesta, joka on Jumalan poika, ei kaikkivaltias Jumala ja kaiken luoja. Yleisnimellä "Jumala" tarkoitetaan tässä merkityksessä aina isää Jumalaa, ei koskaan kolmiyhteistä Isää ja Poikaa ja Pyhää Henkeä.

Jos Jeesus kristus tai pyhä henki esiintyvät samassa yhteydessä kuin sana "isä", jolla tarkoitetaan Jumalaa, niin silloin vain isästä sanotaan, että hän on "Jumala", mutta pojasta ja pyhästä hengestä ei sellaista sanota (Efe 4:4-6; 3:14-21; 1Kor 8:4-6). Tämä siitä syystä, että Raamatun mukaan isä on

yksin ainoa totinen Jumala (Joh 17:3; Room 16:25-27; 1Piet 5:10-11; Jda 1:24-25; Ilm 4:8-11; Mar 12:29; 5Moos 6:4; 5:35, 39). Jeesusta sanotaan joissakin kohdissa myös "jumalaksi", mutta silloinkin hänet erotetaan selvästi isästään, joka on poikansa yläpuolella oleva ainoa valtiastumalainen ja Jumala omalle pojalleen. Jeesus on "jumalankin" vain ihminen, joka on korotettu enkelien ja ihmisten yläpuolelle hierarkiassa kuolleista herätetyksi tulonsa jälkeen (Psa 2; 8; 45; 110; Hebr 1-2; Joh 10:29-36; Psa 82:1,6 "jumalat" ovat ihmisiä samoin kuin 2Moos 4:16).

Pyhää henkeä käytetään joissakin Uuden testamentin kohdissa samaa tarkoittavana sanana kuin Jumala, jolloin puhutaan isästä Jumalasta, ei Jumalan kolmannesta persoonasta, niin kuin katolisessa opissa väitetään. Jumala toimii henkensä kautta valituissa palvelijoissaan ja maailmassa, mistä syystä sana "henki" korvaa joskus sanan "Jumala". Niinpä kun henki jakaa armolahjoja niin kuin tahtoo, vaikuttaa sen asian yksi ainoa Jumala, meidän isämme (1Kor 12:1-13). Kun pyhä henki lähettää opetuslapset matkaan, niin silloin Jumala toimii henkensä kautta ja johdattaa heitä (Apt 13:4; 16:7; Matt 4:1). Kun Jumalan pyhä henki surehtii, niin silloin isä Jumala surehtii hengessään ja meissä oleva lapseuden henki tulee murheelliseksi (Efe 4:30; Room 8:9-17; Gal 4:6).

Tällaisten kohtien perusteella on väitetty, että Jumalan pyhä henki on persoona ja Jumala on kolmiyhteinen Isä ja Poika ja Pyhä Henki. Jumalan henki ei ole kuitenkaan isästä riippumaton itsenäisesti tahtova, tunteva, ajatteleva ja tietävä persoona, jolla on oma mieli niin kuin Jumalalla tai luoduilla olennoilla on. Jumala ohjaa ja jakaa henkeään tahtonsa mukaan (Hebr 2:4). Jumala voitelee lapsiaan pyhällä hengellä, ei persoonalla (Apt 10:38; 2Kor 1:21-22; Hebr 1:9). Jumala puhuu henkensä kautta, palvelijoidensa ja poikansa suun kautta (Apt 1:2, 16; 4:25; Hebr 1:1; Joh 14:9-11; 2Sam 23:1-4). Jumala antaa henkeään lapsilleen, ei Jumalan persoonaa (1Joh 4:13).

Niin kuin huomaat, ei pyhä henki toimi itsenäisesti niin kuin persoona. Jumala ohjaa henkeään ja toimii itse henkensä kautta, sen välityksellä. Jumala toimii henkensä kautta palvelijoissaan ja maailmassa.

Jumalan henki ei ole vain jokin persoonaton voima vaan se edustaa Jumalaa itseään hyvin persoonallisella tavalla. Sanaa "henki" on käytetty samaa tarkoittavana sanana kuin "Jumala", jolloin sillä tarkoitetaan isää Jumalaa, ei isästä riippumatonta ja hänestä erillistä Jumalan kolmatta persoonaa.

Kreikankielessä ei ole lainkaan persoonapronominia "hän". Kun Uudessa testamentissa puhutaan pyhästä hengestä, niin siitä on käytetty aina demonstratiivipronomineja, jotka tulisi suomentaa sanoilla "tämä", "tuo" tai "se". Raamatun kääntäjät ovat olleet kolmiyhteisen jumalan opin kannattajia. He ovat käyttäneet sen vuoksi järjestelmällisesti persoonapronominia "hän" kääntäessään kohtia, joissa puhutaan pyhästä hengestä. Tällä tavalla on saatu lukijat uskomaan siihen, että pyhä henki on Jumalan kolmas persoona kolmiyhteisen jumalan opin mukaan, vaikka se ei sitä ole.

Kun siis puhumme Jumalasta ja käytämme hänestä yleisnimeä "Jumala", niin tarkoitamme sillä profeettojen, Jeesuksen ja apostolien tavoin yksin "isää Jumalaa", emme poikaa tai pyhää henkeä. Kun puhumme kristuksesta, niin tarkoitamme sillä Jumalan poikaa Jeesusta. Voimme käyttää hänestä myös titteliä "herra", koska niin on Raamatussakin tehty. Myös isää voidaan sanoa herraksi, mutta pyhästä hengestä käytetään Raamatussa yleensä nimeä "henki" ilman mitään titteliä ja siitä käytetään demonstratiivipronominia "tämä, tuo tai se" persoonapronominin "hän" sijasta.

On hyvä tutkia Uuden testamentin tapaa käyttää Jumalasta sanaa "henki" ja verrata sitä Vanhaan testamenttiin. Koska Vanhassa testamentissa ei kuvata "Jumalan henkeä" itsenäisesti ajattelevana ja

toimivana "persoonana", joka olisi joku muu kuin isä Jumala, niin sellaiseksi ei meidänkään sitä tulisi väittää. Voimme sen sijaan ristiriidattomasti havaita sen, että sanoja "Jumala" ja "henki" on käytetty Uudessa testamentissa vaihtoehtoisina sanoina isästä Jumalasta. "Pyhää henkeä" ei siis pitäisi sanoa "Jumalan kolmanneksi persoonaksi", sillä se on samaa tarkoittava ilmaisu kuin "Jumala", ja sillä tarkoitetaan isää Jumalaa, ellei asiayhteydestä käy muuta ilmi.

Puhukaamme isästä, pojasta ja pyhästä hengestä samalla tavalla kuin Raamatussa on tehty, niin emme väitä erehdyksessä virheellisiä tulkintoja "Jumalan sanan totuudeksi".

Isän ja pojan välisestä erosta

Raamatun mukaan isä ja poika eivät ole yksi ja sama. Meidän tulee erottaa isä ja poika toisistaan Raamatun ilmoittamalla tavalla. Kolminaisuusopin ongelma ei ole ollut niinkään erottaa isä ja poika toisistaan vaan se, että siinä on yhdistetty heidät toisiinsa kirjoitusten vastaisella tavalla.

Kun luet Raamattua ennakkoluulottomasti ja etsit sieltä totuutta salatuimpaan asti, tulet huomaamaan, että Jeesus kristus ei ole samalla tavalla Jumala kuin isä on Jumala. Vaikka Jeesusta sanotaan joissakin kohdissa Jumalaksi tai hänet kuvataan Vanhan testamentin profetioissa herraksi ja Jumalaksi (jahve ja elohim), niin hän ei ole Jumala siinä merkityksessä kuin vain isä yksin on Jumala: ainoa totinen Jumala ja [kaiken olevaisen luoja](#), kaikkivaltias (Joh 17:3).

Jumala ei tarvitse keneltäkään yhtään mitään, koska hänellä on jo kaikki, sillä hän on Jumala. Sen sijaan että Jumala tarvitsisi tai ottaisi vastaan jotakin joltakulta muulta, antaa hän itse muille elämän, hengen ja kaiken, koska on luonut meidät ja kaiken, mitä on olemassa (Apt 17:22-31).

Paavali erottaa viitteenä olevassa Raamatun kohdassa Jeesuksen selvästi isästä Jumalasta, niin että Jeesus on se mies, jonka Jumala on herättänyt kuolleista ja antanut hänelle vallan tuomita eläviä ja kuolleita, mutta isä Jumala on hän, joka on kaiken luonut ja antanut poikansa synty- ja vikauhriksi edestämme. Apostolit erottavat samalla tavalla isän ja pojan kauttaaltaan kirjoituksissa. Jumala on kaiken olevaisen luoja ja isä, mutta Jeesus on Jumalan lähettämä poika, herra ja kristus, joka on kuollut ristillä ja noussut ylös kuolleista (Apt 4:8-31).

Jumala ja Jeesus eroavat toisistaan siten, että Jumala on lähettänyt poikansa maailmaan sen sijaan, että olisi tullut itse alas taivaasta ja syntynyt ihmiseksi. Raamatussa ei ole yhtään selvää kohtaa, jossa sanottaisiin Jumalan tulleen alas taivaasta ja inkarnoituneen (ottaneen ihmisen muodon). Monet kohdat puhuvat kuitenkin siitä, että Jumala on lähettänyt oman poikansa maailmaan ja kaikissa näissä kohdissa erotetaan Jumala ja Jeesus selvästi toisistaan.

Kun nyt tiedämme, että Jumala ei tarvitse keneltäkään yhtään mitään, koska hänellä on jo kaikki vallassaan sen vuoksi, että hän on Jumala, niin kykenemme erottamaan isän ja pojan toisistaan myös jumaluuden suhteen, ei vain persoonina, niin kuin kolminaisuusopissa tehdään. Huomaa, että Jumalaa ei ehkä pitäisi sanoa [persoonaksi](#) (proosopon), koska yleensä vain luotuja olentoja sanotaan persooniksi. Jeesus kristus on persoona ja olento, koska hän on ihminen samalla kun on Jumalan poika, mutta isä on ainoa tosi Jumala, kaiken olevaisen luoja ja isä, josta kaikki on saanut alkunsa: myös Jeesus on saanut alkunsa isästä (Hebr 2:11; 1Kor 8:6).

Kerrataan vielä tätä asiaa.

Jeesus ja Jumala eivät ole siis yksi ja sama. Kuka sitten on Jeesus? Kuka on isä?

Jeesus on ihminen ja Jumalan poika yhtä aikaa: Jumalan poika, koska hänen isänsä on Jumala, ei ihminen, Luuk 1:35, ja koska hänet on pyhyyden hengen puolesta kuolleista nousemisen kautta Jumalan pojaksi voimassa asetettu (Room 1:1-4).

Jeesus on herra ja kristus, koska Jumala on hänet herraksi ja kristukseksi tehnyt (Apt 2:36).

Jumala on puhunut meille poikansa kautta ja tehnyt voimallisia tekoja ja ihmeitä, sillä Jumala oli kristuksessa ja vaikutti poikansa kautta kaiken tämän (Joh 12:44-50; 14:9-11; Hebr 1:1-4).

Jeesuksella ei ole mitään sellaista omaa, jota hän ei olisi saanut isältään Jumalalta. Jo pelkästään tämän vuoksi Jeesus ei voi olla samalla tavalla Jumala kuin isä, joka on yksin totinen Jumala (Matt 28:18; Joh 5:17-30).

Jeesuksella on kaikki valta maan päällä ja taivaassa, koska Jumala on antanut hänelle kaiken vallan (Matt 28:18; Efe 1:20-23) ja korottanut kuningasten kuninkaaksi ja herrojen herraksi (Ilm 19:16).

Jeesuksella on iankaikkinen elämä itsessään, koska isä on hänelle elämän antanut (Joh 5:26).

Jeesuksella on valta tuomita eläviä ja kuolleita, koska hän on saanut sen vallan isältään Jumalalta (Joh 5:27-30).

Jeesuksella on valta antaa syntejä anteeksi, koska hän on saanut sen vallan isältään (liittyy yleiseen tuomiovaltaan, Luuk 5:20-24).

Jeesuksella oli valta antaa henkensä ja ottaa se jälleen takaisin, koska hän oli saanut sen käskyn isältään (Joh 10:17).

Jeesus on saanut kaiken isältään Jumalalta, mitä hänellä on. Onko hän siis isän kaltainen Jumala? (Matt 28:18; Joh 5:17-30)

Jumala ei tarvitse keneltäkään mitään, koska hän itse antaa muille elämän ja hengen ja kaiken (Apt 17:22-26).

Jumala on herättänyt kuolleista poikansa Jeesuksen kristuksen ja pelastanut hänet kuolemasta (Room 10:9; Hebr 5:7; 13:20-21).

Jeesus on pelastaja, koska Jumala pelastaa valitut poikansa kautta ja on antanut pojalleen tehtävän pelastaa. Jumala on pelastanut poikansa kuolemasta ja on siten pojankin yläpuolella pelastajana (Hebr 5:7). Jumala on poikaa ylempi myös lunastajana, vapahtajana ja tuomarina: isää ja poikaa kutsutaan molempia näillä nimillä, mutta se ei tee pojasta Jumalaa, että molemmista käytetään samoja titteleitä (Psa 19:15; 78:35; Jes 44:6; 45:15; Luuk 2:11; Apt 5:31; 17:31; 1Tim 1:1; 2:3-7; 2Tim 4:1; Hebr 10:26-31; Ilm 20:10-15).

Jeesus on uuden liiton ylimmäinen pappi, koska Jumala on tehnyt hänestä ylipapin sen jälkeen, kun herätti hänet ylös kuolleista. Ylimmäinen pappi rukoilee suurempaansa eli Jumalaa. (Hebr 4:14-5:10; 7:11-8:13; 9:11-28; Room 8:34)

Jeesus on ihminen, joka on kuollut ristillä ja sovittanut meidät ruumiinsa ja verensä uhrin kautta isän Jumalan kanssa. Hän on myös Jumalan poika, herra ja kristus, mutta hän ei ole Jumala, sillä isä yksin on totinen Jumala (Joh 17:3), "Jeesuksen kristuksen Jumala ja isä" (2Kor 1:3). Huomaa tässä myös se, että "Jumala ei ole kristus" eli "isä ei ole kristus", mutta Jeesus on kristus. Isä ja poika eroavat tämänkin kautta toisistaan hyvin merkittävällä tavalla, sillä sanalla kristus tarkoitetaan Raamatussa Jumalan kansan ylimmäistä pappia, Mooseksen kaltaista profeettaa ja Israelin kuningasta. Sanaa "kristus" käytetään vain ihmisestä, ei koskaan Jumalasta tai enkeleistä.

"Kristus" on suomeksi "voideltu" ja se, joka voidellaan, ei ole Jumala vaan ihminen. Niinpä se "jumala", jota Jumala (isä) on voidellut enemmän kuin veljiään, onkin todellisuudessa "ihminen kristus Jeesus"! (Hebr 1:8-9; 1Tim 2:5) Psalmissa 45 sanotaan selvästi, että se "jumala", josta myös heprealaiskirjeessä puhutaan, on todellisuudessa "ihmlapsi (j. 7), ei se sama Jumala (isä), joka on voidellut hänet pyhällä hengellä! (Psa 45:1-9)

Mutta niin kuin Raamattu osoittaa, ei Jeesus ole vain ihminen vaan hän on myös lihassa tullut Jumalan poika. Joka ei tunnusta Jeesusta "kristukseksi, lihassa tullee Jumalan pojaksi", toimii kristusta vastaan antikristuksen hengessä ja eksyttää muita eksyen itsekin. (1Joh 2:18-28; 4:1-5:13, 20; 2Joh 1:7-11). Huomaa, että Johannes ei sano antikristukseksi ja villitsijäksi sitä, joka ei tunnusta Jeesusta "Jumalaksi", lihaan tullee. Päinvastoin! Johannes erottaa tässäkin jaksossa selvästi isän Jumalan, joka ei ole tullut lihaksi, ja Jumalan pojan, kristuksen Jeesuksen, joka oli lihaan tuleva.

Jako, jonka perusteella on jo yli 1700 vuotta suljettu kristuksen ruumiin ja pelastuksen ulkopuolelle ne, jotka eivät tunnusta Jeesusta isän kaltaiseksi Jumalaksi, on väärä ja perustuu Raamatun virheelliseen tulkintaan. Johannes luokitteli antikristuksiksi ja seurakunnan ulkopuolella oleviksi vain ne, jotka eivät tunnustaneet Jeesusta Jumalan pojaksi ja kristukseksi, joka oli lihassa tuleva. Ne ovat siis antikristuksia, jotka eivät tunnusta sitä, että Jeesus kristus on ihminen! Ne ovat antikristuksia, jotka sanovat, että Jeesus kristus on Jumala! (samalla tavalla kuin isä yksin on ainoa Jumala: kaiken olevaisen luoja ja kaikkivaltias)

Näet tämän asian kun [luet nuo viitteenä olevat Raamatun kohdat ilman](#) ennakkoluuloja (1Joh 2:18-28; 4:1-5:13, 20; 2Joh 1:7-11). Johannes sanoo hyvin selvästi sanasta sanaan, ketä hän tarkoittaa. Voimme siten sulkea seurakunnan ulkopuolelle kaikki ne, jotka eivät tunnusta, että "Jeesus on Jumalan poika", tai että "Jeesus on kristus, lihassa tullut". Muita Jeesuksen kristuksen nimen ja Jumalan pojan tunnustavia ei ole lupa sulkea seurakunnan ulkopuolelle pelkän opillisen näkemyksen tai ymmärryksen perusteella.

Jumalalla ei ole "Jumalaa ja isää", mutta Jeesuksella on "Jumala ja isä", jota Paavali ja Pietari kutsuvat nimellä "Jeesuksen kristuksen Jumala ja isä" (2Kor 1:3; Efe 1:3; 1Piet 1:3). Jeesus kutsuu Jumalaa isäkseen toistuvasti evankeliumeissa julkisen toimintansa aikana ja vielä kuolleista ylösnousemisen jälkeen ja vielä uudessa Jerusalemissa (Joh 20:17; Ilm 3:12).

Kun Jeesus on nyt taivaassa, niin hän on siellä isän Jumalan valtaistuimella hänen oikealla puolellaan ja rukoilee pyhien puolesta isää Jumalaa (Apt 7:55, 56; Room 8:34; Kol 3:1; Hebr 8:1; 1Piet 3:22; Ilm 3:21). Tämä todistaa sen, että isä on vallassa Jeesusta ylempi, sillä pienempi herra rukoilee isompaansa Herraa Jumalaa.

On siis selvä, että isä ja poika ovat kaksi eriä vielä taivaassa, ja vain isä on Jumala, ja Jeesus on hänen poikansa, ylimmäinen pappi, joka rukoilee isää pyhien puolesta. Sama asia voidaan ilmaista lyhyesti yhdellä virkkeellä:

Isä on yksin ainoa totinen Jumala ja Jeesus kristus on hänen poikansa, meidän herramme.

Isän ja pojan välisestä erosta

Kokoan nämä asiat vielä tähän luettelona, josta ne on helppo lukea ja siteerata tekstiä muualle.

Millä tavalla Jeesus eroaa "jumalana" isästä Jumalasta?

Monella eri tavalla. Luettelen tässä niitä asioita:

- Jeesus on ihminen sen lisäksi että on Jumalan poika, tai häntä sanotaan ihmiseksi, vaikka olisi ikivanha Jumalan Poika ihmisen ruumiissa ja käynyt läpi muutoksia: ikivanha Jumalan Sana, ihminen, ikivanha Jumalan Sana (yksi tietoisuus ja "minä" kerrallaan, jolla on oma tahto, mieli, tunteet, ajatukset, muistot ja tieto, sen sijaan, että olisi kaksi itsestään tietoista "minää" yhdessä persoonassa samaan aikaan). Isä Jumala ei ole ihminen. Koska Jeesus on ihminen, on hän Jumalasta erillinen persoona ja elävä olento, joka on saanut alkunsa ihmisenä Marian kohdussa. Isä Jumala ei ole saanut alkuaan ihmisenä, koska ei ole ihminen vaan on Jumala. Jumala ei voi lakata olemasta Jumala, joten hän ei voi muuttua ihmiseksi. Ihminen ei voi lakata olemasta ihminen, joten ihminen ei voi muuttua Jumalaksi.
- Jeesus on kristus, mutta isä Jumala ei ole kristus, koska kristus on "Jumalan voideltu", mutta ei Jumala itse. Jumala on voidellut Jeesusta pyhällä hengellä enemmän kuin veljiään, niin että Jeesus on Jumalan kansan ylimmäinen pappi, ja se profeetta, josta Mooses oli ennustanut, ja Israelin ja koko maailman kuningas (5Moos 18:15-18; Apt 10:38; Hebr 1:9; Psa 45; Jes 9:5-6; Ilm 19:11-21). Vanhassa testamentissa oli tapana voidella öljyllä ylimmäinen pappi, Jumalan profeetta ja kuningas. Isä Jumala ei ole ylimmäinen pappi eikä profeetta eikä kristus, voideltu ihminen. Jumala on tehnyt Jeesuksen kristukseksi ja herraksi (Apt 2:36), mutta isää Jumalaa ei ole kukaan tehnyt kristukseksi ja herraksi, sillä hän on Jumala ja on aina ollut, on ja on oleva kaikkien yläpuolella oleva herra, ainoa kaikkivaltias: "Jumala on kristuksen pää" (Ilm 1:8; 4:8; 11:17; 15:3; 16:7; 19:6; 21:22; 2Kor 6:18; 1Kor 11:3).
- Sanaa "kristus" käytetään vain ihmisistä, ei koskaan Jumalasta tai enkeleistä.
- Jeesuksesta käytetään Raamatussa useimmiten nimityksiä Jumalan poika, kristus, herra, karitsa, ihmisen poika ja ihminen. Kun Jumala ja Jeesus mainitaan samassa kohdassa, tarkoittaa sana "Jumala" yleensä aina isää, ei koskaan poikaa samassa merkityksessä kuin isä yksin on Jumala. Jeesusta sanotaan niissä kohdissa kristukseksi, herraksi tai Jumalan pojaksi. Esimerkiksi näin: "... niin on meillä kuitenkin ainoastaan **yksi Jumala, isä**, josta kaikki on ja johon me olemme luodut, ja yksi herra, Jeesus kristus, jonka kautta kaikki on, niin myös me hänen kauttansa." (1. Kor. 8:6; vrt. Efe 4:4-6)
- Raamatussa ja etenkin Uudessa testamentissa erotetaan jatkuvasti toisistaan "Jumala" ja "herra Jeesus kristus", kun näistä kahdesta puhutaan samassa asiayhteydessä, ja on täysin selvää, että Jumalalla tarkoitetaan silloin vain "isää", ei koskaan "poikaa" tai "kolmiyhdistä jumalaa", joka "isä ja poika ja pyhä henki".
- Jeesus on alamainen isälle, mutta isä ei ole alamainen kenellekään. Jeesus on alamainen isälle vielä sen jälkeen, kun kuolleet ovat nousseet ylös eikä vain nyt, kun hän istuu isän oikealla puolella taivaissa. (1. Kor. 15:27-28) Isän oikealla puolella istuminen on kuvaus hierarkiasta. Jumala on antanut käytännössä kaiken hallitusvallan pojalleen, mutta valtaistuimen puolesta isä on poikaa ylempi, niin kuin farao oli Joosefia ylempi (tämä on esikuva Jumalan ja Jeesuksen välisestä valtasuhteesta, 1. Moos. 41:39-41). Isä Jumala on ainoa kaikkivaltias: poika on kaikkia luotuja ylempänä oleva valti, mutta isä on pojan

valtias (1Kor 11:3; Joh 17:3; Jda 1:24-25; 2Kor 6:18; Ilm 1:8; 4:8; 11:17; 15:3; 16:7; 19:6; 21:22).

- Jeesus on kuollut ristillä ja Jumala on herättänyt hänet ylös kuolleista. Jeesus ei voinut pelastaa itse itseään kuolemasta, koska on Jumalan poikanakin ja "jumalana" vain ihminen. (Luuk 1:35; Joh 10:24-42; Psa 82:1-6; 2Sam 4:16; 7:1) Jumala on pelastanut Jeesuksen kuolemasta herättämällä hänet ylös kuolleista. (Hebr 5:7; 13:20-21) Isä Jumala ei ole kuollut eikä hän voi kuolla, koska on Jumala eikä ihminen, eikä Jumala ole noussut ylös kuolleista, koska hän ei ole kuollut eikä voi kuolla (1Tim 6:13-16).
- Isä Jumala on antanut kaiken vallan pojalleen Jeesukselle, mutta isälle ei kukaan anna valtaa, sillä hänellä on se valta itsellään luonnostaan sen perusteella, että hän on Jumala (Matt 28:18; Apt 17:22-31; Room 8:31-36).
- Jeesus on saanut kaiken isältään Jumalalta: elämän, vallan, vallan antaa syntejä anteeksi, vallan tuomita eläviä ja kuolleita, jne. (Joh 5:7-30; Matt 28:18; Luuk 5:24) Jumala ei ole saanut keneltäkään yhtään mitään, sillä hän ei tarvitse keneltäkään yhtään mitään, koska hänellä on muutenkin jo kaikki, sillä hän on Jumala, joka itse antaa muille elämän, hengen ja kaiken (Apt. 17:22-31).
- [Rukoukset kohdistetaan isälle Jumalalle](#) hänen poikansa Jeesuksen nimessä, ei pojalle (Matt 6:6,9; Joh. 14:13; 15:16; 16:23,24; Apt 4:24-31).
- Jumalalla ei ole isää, mutta Jeesuksella on isä, "Jeesuksen kristuksen Jumala ja isä" vielä taivaassa (Joh. 20:17; Efe 1:3; Ilm 3:12).
- Jeesusta ei kutsuta Raamatussa kertaakaan selvästi Jumalaksi, sellaiseksi kuin vain isä Jumala on. Kohdat, joissa Jeesusta kutsutaan Jumalaksi, kuvaavat Jeesusta isästä erilliseksi jumalaksi, jonka voidaan nähdä olevan vallassa alempi kuin isä (Psa 2; 8; 45; 110; 102 = Hebr 1; Psa 82 = Joh 10:29-36; Jes 9:5-6 = Dan 7:13-14 = Efe 1:20-23). Kun Raamatussa puhutaan kaikkivaltiaasta Jumalasta ja kaiken olevaisen luojasta käyttämällä hänestä yleisnimeä "Jumala", niin silloin tarkoitetaan poikkeuksetta isää Jumalaa, ei Jeesusta, Jumalan poikaa.
- Kun Vanhan testamentin profetioissa sanotaan Jahven ja Elohimin (Herran ja Jumalan) tulevan alas taivaasta tai tulevan maailmaan, niin niissä kohdissa Jumala tulee poikansa ruumiissa maailmaan, koska asuu pojassaan (Joh 14:9-11; Sak 14:1-9; Apt 1:9-11; Jes 40:3; Luuk 1:15-17). Jeesus edustaa lisäksi isäänsä tämän kaikella arvovallalla, kun on tullut hänen nimessään (Joh 7:43; 10:25; vrt. 2Moos 3:1-15) Isä Jumala on näkymätön henki, joka asuu pojassaan (Joh 4:24; 1:18; 1Tim 6:13-16), ihmisessä kristuksessa Jeesuksessa (1Tim 2:5). Jos näitä kahta ei eroteta toisistaan vaan sanotaan Jeesusta Jumalaksi, niin silloin annetaan väärä todistus Jeesuksesta kristuksesta ja hänen isästään, Jumalasta.
- [Jumala on luonut kaiken](#), mitä on olemassa, ja antanut kaikille hengen, elämän ja kaiken. Jumalan poika ja meidän herramme Jeesus Kristus ei ole ollut luomassa tätä maailmaa yhdessä isänsä kanssa (Apt 17:22-31; 4:24-31; 14:15; Ilm 4:8-11; 10:6; 14:7; Psa 33:6-9; Snl 3:19; Jer 10:12; 51:15; 1Moos 1-2; 2Moos 20:11; Jes 42:1-8). Jumala on tuonut esiin aikakaudet poikansa kautta, mutta ei ole luonut tätä maailmaa hänen kauttaan (Hebr 1:2).

"Minun herrani ja minun jumalani" ja "Herra Jumala"

On väitetty, että Jeesus on samalla tavalla Jumala kuin isä, koska Sakarjan kirjassa on sanottu, että "Herra Jumala" on astuva Öljymäelle (Sak 14:1-5). Tätä kohtaa on verrattu Tuomaan sanoihin ylösnousseen Jeesuksen edessä: "Minun Herrani ja minun Jumalani!" (Joh 20:28)

On totta, että Sakarja ennustaa herran Jeesuksen toisesta tulemukselta. Jeesus on saapuva taivaasta Öljymäelle samalla tavalla kuin hänet otettiin ylös (Apt 1:9-11). Jeesus ei ole kuitenkaan se Jumala, joka hänen ruumiissaan asuu (Joh 14:9-11). Isä asuu pojassaan, mutta Jeesus ei ole isä – kristus ei ole Jumala, sillä hän on ihminen, jonka ruumiissa Jumala asuu.

Jeesuksesta käytetään Raamatussa nimitystä "Herra ja Jumala" samalla tavalla kuin sitä on käytetty enkelistä, joka ilmestyi Moosekselle ja sanoi olevansa "Herra ja Jumala" (Jahve ja Elohim, 1Moos 3:1-15). Jeesus kristus käyttää isän lähettämänä poikana kaikkea Jumalan arvovaltaa ja häntä kutsutaan sen vuoksi Jahveksi ja Jumalaksi. Jeesusta ei sanota Jahveksi ja Jumalaksi siitä syystä, että hän olisi itse se Jahve ja Jumala, joka hänessä asuu.

Kun Vanhassa testamentissa on ennustettu kristuksen ensimmäisestä tulemukselta ja sanottu, että Jahve ja Elohim (Herra ja Jumala) tulevat maailmaan, kun hän saapuu, niin sillä tarkoitetaan sitä asiaa, että Jumala asuu poikansa ruumiissa ja poika on käyttänyt kaikkea isänsä valtaa, kun on tullut hänen nimessään (Joh 5:37-47; 10:26; Matt 7:29; 9:8; 21:23): ei sitä, että poika on se Jumala, joka hänessä asuu (Jes 40:3; Luuk 1:15-17). Samalla tavalla voidaan ymmärtää se, miten Herra ja Jumala tulee toistamiseen maailmaan, kun Jeesus saapuu takaisin. Isä asuu vielä silloin poikansa ruumiissa ja hallitsee poikansa kautta: Jeesus kristus saa käyttää kaikkea isän hänelle antamaa valtaa.

Näemme Ilmestyskirjan lopussa vain yhden ihmisen pojan muotoisen hahmon istumassa Jumalan ja karitsan valtaistuimella. (Ilm 22:1-5; 1:13) Me näemme hänen kasvonsa ja hänen nimensä on kirjoitettuna meidän otsiimme (Ilm 3:12; 14:1; 22:4). Se nimi on isän Jumalan nimi, joka on myös uuden Jerusalemin nimessä ja pojan nimessä niihin sisältyneenä.

Jumalan nimi on Jahve (5Moos 4:35, 39; 6:4) ja taivaallisen Jerusalemin nimi on "Jahve meidän vanhurskautemme" (Jer 33:16). Jeesuksen hepreankielinen nimi on Jeshua tai Jehoshua, joka on kieltä tuntevien mukaan suomeksi "Jahve pelastaa" tai "Jahvessa on pelastus".

Jumala asuu meissä, kun uskomme, että Jeesus kristus on Jumalan poika ja että Jumala on lähettänyt hänet maailman vapahtajaksi (1Joh 4:9-15). Jumalan nimi asuu meissä samalla tavalla kuin asui siinä enkelissä, joka johdatti Israelin kansaa erämaassa (2Moos 23:20-23).

Kun Tuomas näki ylösnousseen Jeesuksen, niin hän näki vasta silloin sen, että isä asuu pojassaan. Tuomas oli ollut läsnä, kun Jeesus oli puhunut tästä asiasta opetuslapsille, mutta hän ei silloin vielä ymmärtänyt Jeesuksen sanoja (Joh 14:1-11). Nyt kun hän ymmärsi ne sanat, sanoi hän "minun Herrani ja minun Jumalani", mutta ei tarkoittanut näillä sanoilla sitä, että Jeesus kristus on hänen herransa ja hänen Jumalansa. Hän tarkoitti sitä, että isä Jumala on hänen herransa ja hänen Jumalansa – se Jumala, joka asuu Jeesuksen kristuksen ruumiissa.

Jeesus ei suinkaan vahvistanut sellaista väitettä, että hän on "Herra ja Jumala", kun vastasi Tuomaalle:

"Sentähden, että minut näit, sinä uskot. Autuaat ne, jotka eivät näe ja kuitenkin uskovat!" (Joh 20:29)

Mitä Tuomas ei ollut uskonut ennen kuin näki sen omin silmin? Sitä, että Jumala on herättänyt Jeesuksen ylös kuolleista! Tämä sanotaan selvästi kohtauksen alussa ja asiayhteys paljastaa, että Jeesus tarkoitti tätä asiaa: ei sitä, että Tuomas olisi vasta nyt uskonut Jeesuksen olevan Jumala (Joh 20:24-31).

Johanneksen tarkoitus evankeliumia kirjoittaessaan ei ollut saada lukijoita uskomaan sitä, että Jeesus Kristus on Jumala. Hänen tarkoituksensa oli saada lukijat uskomaan, että Jeesus Kristus on Jumalan poika ja hänen isänsä on Jumala, joka on lähettänyt hänet maailman vapahtajaksi. Johannes sanoo tämän asian suoraan ja toistaa sen vielä kirjeessään (1Joh 4:9-15; 5:1-13):

"...nämä ovat kirjoitetut, että te uskoisitte, että Jeesus on Kristus, Jumalan poika, ja että teillä uskon kautta olisi elämä hänen nimessään." (Joh 20:31)

Joku voi väittää vieläkin tätä tulkintaa vastaan ja sanoa, että Tuomas kutsui Jeesusta Herraksi ja Jumalaksi. Vaikka tämä olisi totta, niin Jeesus ei sittenkään ole "herrana ja jumalana" isän vertainen "Herra ja Jumala" eikä edes Jumala sillä tavalla kuin isä yksin on ainoa Jumala: kaiken luoja ja kaikkivaltias Jumala.

Niin kuin kirjoitukset osoittavat, on isä luonut yksin kaiken, mitä on olemassa ja hän on yksin ainoa totinen Jumala (Apt 4:24-31; 14:15; 17:22-31; Ilm 4:8-11; 10:6; 14:7; 1Moos 1-2; 2Moos 20:11; Psa 33:6-9; Snl 3:19; Jer 10:12; 51:15; Jes 42:1-8) Uudessa testamentissa sanotaan vain isää kaikkivaltiaaksi Jumalaksi ja kutsutaan häntä nimellä "Herra Jumala" (2Kor 6:18; Ilm 1:8; 4:8; 11:17; 15:3; 16:7; 19:6; 21:22; Luuk 1:32; Apt 3:22; Ilm 18:8; 22:5).

Vaikka Tuomas olisi sanonut Jeesusta "minun herrakseni ja minun jumalakseni", niin se ei tee Jeesuksesta isän vertaista Jumalaa tai Jumalaa ensinkään. Raamatussa sanotaan myös ihmisiä jumalaksi, kun Jumala on korottanut heidät kansansa päämieheksi ja tuomariksi (Psa 82:1, 6; 2Moos 4:16; 18:12-27; Apt 7:27, 35). Jeesus tunnusti häntä vainonneille juutalaisille olevansa "jumala" vain siinä samassa merkityksessä kuin Israelin tuomarit olivat "jumalia". (Joh 10:29-36)

Jeesus Kristus on "minun herrani ja minun jumalani" sen vuoksi, että isä Jumala on korottanut hänet kaiken pääksi seurakunnalle ja yli enkelien olevaksi herraksi (Efe 1:17-23; 1Piet 3:22). Jeesus Kristus on yli kaikkien luotujen oleva "herrojen herra" ja "kuningasten kuningas", mutta hän ei ole isän kaltainen Jumala, koska on herranakin "vain" ihminen (Ilm 19:11-21). Jeesus Kristus hallitsee ihmisenä "tulevaa maailmaa" ja iankaikkisuutta (Hebr 2:5ss.).

Kristus on vielä Ilmestyskirjan lopussakin ihminen, Daavidin juurivesa eli kuningas Daavidin jälkeläinen. Jeesus kuvataan Ilmestyskirjassa teurastettuna karitsana eli kuoleman kärsineenä miehenä, jonka Jumala on herättänyt ylös kuolleista (Ilm 1:5, 17-18; 2:8; 3:7; 5:1-14; 22:12-16; Jes 11:1, 10; 2Sam 7:8-17; Dan 7:13-14).

Jeesus Kristus ei lakkaa koskaan olemasta ihminen ja sellaisena hän meitä hallitsee, vaikka häntä "meidän herraksemme ja meidän jumalaksemme" kutsuttaisiin. Jeesus Kristus on "minun herrani ja minun jumalani", mutta kristuksen "Herra ja Jumala" on isä, joka on kristuksen pää ja hänen valtiaansa, ainoa totinen Jumala ja valtiias (1Kor 11:3; Joh 17:3; Room 16:25-27; Jda 1:24-25; Ilm 4:8-11).

Jumalan ja ihmisen välisestä erosta

Ihminen on erilainen kuin Jumala ja Jumala on erilainen kuin ihminen. Ihmisellä on alku, mutta Jumalalla ei ole alkua. Ihminen on vajavainen voimassa, vallassa, tiedossa, käsittämisessä ja ymmärtämisessä, mutta Jumala tietää kaiken ja voi tehdä mitä tahtoo, koska on kaikkivaltias. Ihminen kasvaa sikiöstä aikuiseksi ja oppii elämänsä aikana uusia asioita, jopa kävelemään, puhumaan ja kirjoittamaan, mitä ihminen ei syntymästään asti osaa tehdä. Ihminen on siis hyvin

erilainen kuin Jumala, joka on tehnyt kaikki ihmiset, myös Jeesuksen, jolle hän ruumiin valmisti (Hebr 10:5-7).

Jeesus syntyi äidistään Mariasta ja oli kuin kuka tahansa ihmislapsi sillä erotuksella, että hänestä oli ennustettu tulevan vapahtaja Israelille ja koko maailmalle (Luuk 1-3). Jeesus kasvoi poikalapsena Jumalan armossa ja viisaudessa, joten hän on ihmisenä yhtä vajavainen kuin muutkin ihmiset ovat. Jeesus on ihmisenä täydellisesti samanlainen kuin me hänen veljensä, kuitenkin ilman syntiä (1Piet 2:22). Jeesuksen piti tulla kaikessa veljiensä kaltaiseksi ihmiseksi, lihasta ja verestä osalliseksi, jotta hän saattoi toteuttaa isän tahdon eli sovittaa meidät ruumiinsa ja verensä uhrin kautta isän Jumalan kanssa (Hebr 2:5-18; 10:1-23).

Kristus Jeesus on ihminen, välimies ihmisen ja Jumalan välillä (1Tim 2:5). Välimies ja Jumala eivät siten ole yksi ja sama vaan ovat kaksi eriä. "Ihminen kristus Jeesus" ei ole Jumala eikä Jumala ole "ihminen kristus Jeesus". Isä ja poika ovat kolminaisuusopinkin mukaan kaksi eri persoonaa, mutta jos kerran ihmistä voidaan sanoa "olennoksi", niin on "ihminen kristus Jeesus" sen lisäksi isästä Jumalasta erillinen olento aivan niin kuin muutkin ihmiset ovat. Muutenhan Jeesus ei olisi tullut kaikessa veljiensä kaltaiseksi (täydeksi ihmiseksi), niin kuin on kirjoitettu.

Jeesus on samanaikaisesti myös Jumalan poika, kun hän on ihminen. Jeesusta sanottiin Jumalan pojaksi ja kristukseksi jo ennen ristinkuolemaa (Matt 16:16-19), ei vasta sen jälkeen (vrt. Apt 2:36; Room 1:1-4). Jeesus tunnusti avoimesti olevansa Jumalan poika (Joh 10:31-41), mutta hän ei sanonut koskaan itseään Jumalaksi. Jeesus erotti aina puheessaan isän ja pojan toisistaan, ja opetuslapset erottivat toisistaan Jumalan ja kristuksen. Samoin tulee meidän tehdä.

Jeesus sanoi isästä, että isä yksin on totinen Jumala (Joh 17:3). Saman hän toisti siteeraamalla Israelin uskontunnustusta (Mar 12:29, "Jahve on yksi ainoa..."), jossa Jahve tarkoittaa isää, vrt. 5Moos 4:35, 39; 6:4) ja sanomalla (isää) Jumalaa yksin hyväksi (Mar 10:18).

Jeesus kohdisti rukouksensa aina isälle (Matt 26:39; Joh 17), ei itselleen tai pyhälle hengelle tai kolmiyhteiselle Jumalalle, koska sellaista ei ole olemassa. Jeesus opetti seuraajiaan esittämään anomuksia isälle Jumalalle ja rukoilemaan isää, ei itseään tai pyhää henkeä tai kolmiyhteistä Jumalaa (Matt 6:9ss; Luuk 11:13; Joh 15:7,16; 16:23).

Apostolit kehottivat kristittyjä rukoilemaan ja kiittämään isää Jumalaa herran Jeesuksen kristuksen nimessä ja tekivät niin itsekkin (Apt 4:24-31; Room 15:30; Kol 1:3; 3:16-17). Meidän tulee samoin kohdistaa rukouksemme ja anomuksemme ja kiitoksemme isälle Jumalalle herran Jeesuksen kristuksen nimessä, sen sijaan, että rukoilisimme suoraan Jeesusta tai pyhää henkeä tai kolmiyhteistä Jumalaa, mikä olisi vastoin Raamatun ohjeita. (Lue kirjoitukseni "[Ketä meidän tulee rukoilla?](#)" saadaksesi tarkemman kuvan siitä, mitä Raamatussa on tästä asiasta sanottu).

Jeesus rukoilee tälläkin hetkellä isää Jumalaa, kun on hänen luonaan taivaassa. Jeesus on ylimmäinen pappi Melkisedekin järjestyksen mukaan, mutta ei se Jumala, jota hän ylimmäisenä pappina rukoilee (Room 8:34; Hebr 7:11-8:1). Raamatussa erotetaan isä ja poika toisistaan tällä tavalla vielä herran taivaaseen astumisen jälkeen. Kyseessä on siis kaksi eri asiaa: Jumalan poika ja ihminen kristus Jeesus, joka ei ihmisenä voi olla isän kaltainen Jumala, ja isä Jumala, joka on kaikkialla kirjoituksissa erotettu Jumalan pojasta, niin että nämä kaksi eivät ole yksi ja sama.

Raamatun mukaan Jumalan poika on alamainen isälle Jumalalle vielä sen jälkeen, kun Jumala on alistanut kaiken Jeesuksen valtaan (1Kor 15:27-28). On siis selvä, että isän ja pojan välillä vallitsee hierarkia, niin että isä yksin on kaikkivaltias ja Jeesus on hänen poikansa, vallassa seuraava isän

jälkeen. Isä on antanut pojalleen kaiken vallan maan päällä ja taivaassa, niin että Jeesus hallitsee käytännössä kaikkea luomakuntaa, mutta valtaistuimen puolesta isä on ikuisesti pojan yläpuolella (Matt 28:18; Efe 1:20-23; Fil 2:9-11).

Vanhassa testamentissa on esikuva kristuksen ja Jumalan välisestä valtasuhteesta. Joosef oli koko Egyptin hallitsija ja hallitsi käytännössä valtakuntaa, mutta valtaistuimen puolesta farao oli häntä ylempi (1Moos 41:40-44). Isä on samalla tavalla valtaistuimen puolesta poikaa korkeampi, vaikka isä onkin antanut käytännössä pojalleen kaiken vallan hallita maan päällä ja taivaissa.

Jeesusta sanotaan joissakin Raamatun kohdissa "jumalaksi", mutta hän on "jumalana" erilainen kuin isä. Olen laatinut näistä eroista [luettelon](#), jonka kirjoitin jo edellä, joten en palaa enää siihen asiaan tässä yhteydessä.

"Luonto" on eri asia kuin "ihminen" tai "Jumala"

Kristuksen kaksiluonto-oppi on kehitetty selittämään sitä asiaa, miten Jeesus voisi olla yhtä aikaa "täysi Jumala" ja "täysi ihminen". Monet kristityt toistavat tätä väitettä kuin mantraa, vaikka eivät ymmärrä, mitä se tarkoittaa. Miten joku ihminen voisi olla Jumala samalla kun on ihminen? Miten Jumala voisi olla ihminen samalla kun on Jumala? Eivätkö nämä kaksi sulje toisensa pois, niin että joku on vain ihminen, mutta ei Jumala, ja Jumala on vain Jumala, mutta ei ihminen? Loogisesti ajateltuna näin pitäisi olla, mutta kaksiluonto-opilla on yritetty selittää loogiset vastaväitteet pois kolminaisuusopin tieltä.

Kaksiluonto-opin mukaan kristuksella on kaksi luontoa, "Jumalan luonto" ja "ihmisen luonto", mutta silti on olemassa vain yksi persoona, kristus. Kristuksen kahta luontoa ei saa jakaa eikä sekoittaa keskenään eikä niitä saa erottaa toisistaan tai muuttaa (Khalkedonin kirkolliskokouksen määritelmä vuodelta 451). Kristus on kahden luontonsa kautta yhtä aikaa "täysi ihminen" (täydellinen ihminen) ja "täysi Jumala (täydellinen Jumala), mutta hän ei ole ihmisenä Jumalasta erillinen olento tai persoona. Hän on ihminen sen vuoksi, että jumaluus omaksui ihmisyyden, ei sen vuoksi, että jumaluus olisi muuttunut ihmisyydeksi.

Kristus on vain yksi persoona, ei kaksi eri persoonaa, sillä "ihmisen luonto" tekee hänestä "täyden ihmisen" ja "Jumalan luonto" tekee hänestä "täyden Jumalan". Kolminaisuusopissa vältetään sanomasta Jeesusta "olennoksi", koska sen sanominen tekisi hänestä Jumalasta erillisen olennon, vaimosta syntyneen, samanlaisen ihmisen kuin muut ihmiset ovat, sillä erotuksella, että Jeesus ei tehnyt syntiä ja hänen isänsä on Jumala, ei joku ihminen, syntinen mies.

Tämä logiikka ei kestä vilpittöntyä koettelua ja osoittautuu virheelliseksi. Ihminen ei ole vain "ihmisen luonto" ja Jumala ei ole vain "Jumalan luonto". Voidaan sanoa, että minulla on ihmisenä "ihmisen luonto", mutta minä olen muutakin kuin vain "ihmisen luonto". Voidaan sanoa, että Jumalalla on "Jumalan luonto", mutta Jumala on muutakin kuin vain "Jumalan luonto". Sanalla "luonto" on korvattu kaksiluonto-opissa sana "persoona" tai sana "olento" tai sana "Jumala" tai sana "ihminen" ja saatu siten peitettyä se tosiasia, että Jeesus kristus on ihmisenä eri persoona ja eri olento kuin Jumala, joka ei ole persoona eikä olento vaan Jumala.

Jeesus on myös Jumalan poikana eri kuin isä Jumala eikä näitä kahta pidä yhdistää toisiinsa kirjoitusten vastaisella tavalla, niin että kyse olisi saman Jumalan kahdesta eri persoonasta (muista, että Jeesus on yhtä aikaa Jumalan poika ja ihminen, mutta nämä kaksi eivät sulje toisiaan pois). Vaikka Raamatussa kuvataan Jumalaa käyttämällä hänestä persoonallisia ilmaisuja ja kuvauksia niin kuin luoduista ihmisistä tai enkeleistä, ei hän silti ole persoona tai olento, jollaisia luodut ovat.

Hän on kaikkien luotujen yläpuolella oleva Jumala, kaiken isä, josta kaikki saavat nimensä ja alkunsa (1Kor 8:6; Efe 3:15; 4:6). Jumala ei ole niin kuin hänen poikansa Jeesus Kristus, jolla on ihmisenä alku ja joka on ihmisenä olento ja eri persoona kuin Jumala.

Kolminaisuusoppia on puolustettu erilaisten analogioiden kautta. Näitä analogioita toistetaan sitten sokeasti ikään kuin Jumala olisi jotakin niiden kuvailemaa. On sanottu, että Jumala on kolminaisuus samalla tavalla kuin vedellä on kolme eri olomuotoa: kiinteä (jää), neste (vesi) ja höyry (kaasu). Jumalan eri persoonia on verrattu myös kreikkalaisen teatterin näyttelijän erilaisiin rooleihin. Yksi näyttelijä saattoi näytellä montaa eri roolia vaihtamalla naamaria kesken näytöksen. Samalla tavalla on ajateltu Jumalan ilmoittaneen meille itsensä isänä, poikana ja pyhänä henkenä. Näin ei jumaluutta kuitenkaan Raamatussa selitetä eikä tällaisiin kirjoitusten yli meneviin perusteluihin tulisi mennä.

Yksi epäonnistunut analogia on verrata Jumalaa ihmiseen. Jumala on luonut ihmisen omaksi kuvakseen, mieheksi ja naiseksi hän hänet loi (1Moos 1:26-27). Kreikkalaisesta filosofiasta on sitten otettu käsitys ihmisestä kolmiyhdyntä olentona "henki, sielu ja ruumis". Tätä kuvaa on sitten sovellettu Jumalaan ja sanottu hänen olevan kolmiyhdyntä "isä ja poika ja pyhä henki". Tämä analogia ei kuitenkaan toimi.

Ihminen on muutakin kuin vain ruumis. "Minun ruumiini" ei ole sama asia kuin "minä". Minun ruumiini on kuollut ilman elämän henkeä, joka tekee minusta elävän olennon. Jos Jumala ottaisi minulta pois elämän hengen, niin minun ruumiini ei tiedostaisi mitään vaan olisi kuin olematon. Samaa ei voida sanoa kolminaisuusopin yhdestäkään "persoonasta", sillä jokainen heistä on itsessään "minä" tai "minä olen". Ihmisen ruumis ei siten voi vastata mitään kolminaisuusopissa mainittua kuviteltua Jumalan persoonaa (ruumista on verrattu Jeesukseen tässä analogiassa).

Raamatussa puhutaan ihmisen hengestä ja sielusta tavalla, joka tarkoittaa samaa kuin "minä" eli ihminen itse. Kun sanotaan "minun sieluni janoaa Jumalaa" tarkoittaa se samaa kuin "minä janoan Jumalaa". Kun on kirjoitettu "minun henkeni riemuitsee Jumalasta, vapahtajastani", niin se tarkoittaa samaa kuin "minä riemuitsen". Täten ei ole oikein erottaa ihmisen henkeä ja sielua omiksi persoonikseen, niin kuin kolminaisuusopissa tehdään.

Ihmisen henki ei ole täysi ihminen, ihmisen sielu ei ole täysi ihminen ja ihmisen ruumis ei ole täysi ihminen, mutta kolminaisuusopin mukaan isä on täysi Jumala, poika on täysi Jumala ja pyhä henki on täysi Jumala. Tämä analogia ei toimi, niin kuin tästä huomaat.

Ihminen Kristus Jeesus

Jeesus on Raamatun mukaan myös ihminen sen lisäksi, että on Jumalan poika. Enkeli Gabrielin mukaan Jeesusta kutsutaan siitä syystä Jumalan pojaksi, että hän on siinnyt pyhästä hengestä. (Luuk 1:35) Jeesus perusteli omaa "jumaluuttaan" vertaamalla itseään Israelin tuomareihin, joita "teidän lakinne" sanoo "jumaliksi". (Joh 10:24-42; Psa 82:1-6) Jeesus tunnusti olevansa vain "Jumalan poika" ja sanoi "jumaluutensa" olevan samanlaista kuin ihmisten jumaluus on (vrt. 2Moos 4:16; 7:1). Sana "jumala" tarkoittaa sitä, että joku on arvossa toista ylempänä, ja siitä syystä Jeesusta sanotaan joissakin Raamatun kohdissa "jumalaksi" sen lisäksi, että hän on meidän "herramme".

Monet kristityt eivät näytä uskovan sitä Raamatun ilmoitusta, jonka mukaan Jeesus Kristus on ihminen. He luulevat Jeesuksen olevan Jumala ihmisen ruumiissa, niin että hän ei ole ollut koskaan samalla tavalla ihminen kuin me olemme.

Toiset luulevat Jeesuksen käyneen läpi muodonmuutoksia, niin että hän oli ensin Jumala (tai Jumalan poika) taivaassa, sitten hän muuttui ihmiseksi ja lopulta takaisin Jumalaksi (tai Jumalan pojaksi), kun hänet otettiin ylös taivaaseen. Tätä voidaan perustella niillä kohdilla, joissa Jeesuksen sanotaan tulleen taivaasta isän lähettämänä ja menneen takaisin sinne, missä oli ennen. (Joh 1:15-34; 3:13, 26-36; 6:26-69; 13:3; 16:26-17:5)

Jos näillä kohdilla tarkoitettaisiin sitä, että Jeesus on ikivanha Jumala Poika, joka on tullut alas taivaasta Marian kohtuun henkenä ja syntynyt ihmiseksi, niin silloin Jeesus ei olisi samanlainen ihminen kuin me olemme. Meillä on ihmisinä alku äitimme kohdussa, mitä ennen me emme olleet olemassa.

On mahdollista, joskaan ei aukottomasti todistettu, että Jeesusta kutsutaan Raamatussa ihmiseksi, vaikka hän ei ole ihmisenä samanlainen kuin muut ihmiset ovat (ks. kuitenkin Hebr 4:2-15; 4:14-15). Hän olisi "ihmisen kaltainen" olento, jonka Jumala on lähettänyt "syntisen lihan kaltaisuudessa maailman vapahtajaksi ja tuomitsemalla synnin hänen lihassaan". (Room 8:3) Jeesus olisi tämän teorian mukaan luopunut asemastaan enkelien sotapäällikkönä ja "jumalana", Herra Sebaotina, (Jes 8:13-18) ja tyhjentänyt muistinsa ajasta ennen sikiämistään äitinsä Marian kohdussa, josta hän sitten syntyi ihmisen kaltaiseksi olennoksi: hänet havaittiin olemukseltaan sellaiseksi kuin ihminen. (Fil 2:5-8)

Jeesus ei olisi kuitenkaan samanlainen ihminen kuin me vaan hän ainoastaan näyttäisi siltä. Kun Jumala sitten herätti Jeesuksen ylös kuolleista ja otti tykönsä taivaaseen, olisi hän palauttanut pojalleen sen aseman, joka hänellä oli ennen ihmiseksi syntymistään. Jeesus olisi saanut samalla takaisin muistinsa ja tietonsa, jotka hänellä oli ennen ihmisyyttä. Jeesuksella ei olisi yhtä aikaa kahta eri tietoisuutta eli "minää", joka ajattelee, tahtoo, tuntee, muistaa ja tietää. Hänellä olisi vain yksi tietoisuus ja "minä" kerrallaan, niin että voisi olla nyt ylösnousseen ihmisen ruumiissa asuva ikivanha Jumalan Poika.

Tätä näkemystä on helppo tukea edellä mainituilla Raamatun kohdilla. Ei ole silti toteen näytetty, että muut selitykset niistä kohdista olisivat virheellisiä. Niiden selitysten perusteella on mahdollista, että Jeesus ei ole ollut olemassa Jumalan Poikana taivaassa ennen ihmiseksi syntymistään. Jeesuksella olisi siten alku äitinsä Marian kohdussa ja hän olisi Jumalan poikanakin "vain" ihminen, ei mitään muuta. Käsittelen tästä eteenpäin sanaa "ihminen" siinä merkityksessä, että se tarkoittaa samanlaista ihmistä kuin me olemme: meillä on alku äitimme kohdussa ja sitä ennen meitä ei ole ollut olemassa.

Raamatun mukaan Jeesus on ihminen, sellainen kuin me, kuitenkin ilman syntiä (1Piet 2:22; 3:18; Hebr 7:26). Hän tuli lihasta ja verestä osalliseksi ja kaikessa veljiensä ihmisten kaltaiseksi, ja hän oli myös itse ihminen, vähäksi aikaa enkeleitä halvemmaksi tehty (Hebr 2:5-18).

Jeesus syntyi äidistään Mariasta poikalapseksi, jonka tieto ja viisaus karttuivat iän myötä. Jeesus oli kuin kuka tahansa poikalapsi, vajavainen ihminen. Kun hän oli saanut kasteen Johannekselta, niin Jumala lähetti pyhän hengen olemaan hänen kanssaan pysyvästi. (Matt 3:17; Joh 1:19-34) Jos Jeesus olisi iankaikkinen pyhä henki ihmisen ruumiissa, niin Jumalan ei olisi tarvinnut lähettää pyhää henkeä, jonka kautta isä hänessä asui (Joh 14:1-11) ja jonka voimalla hän teki ihmeitä sekä tunnustekoja. (Matt 12:28)

Jeesuksen täytyi olla kuningas Daavidin jälkeläinen, jotta hänellä oli laillinen oikeus hallita Isaelia sen kuninkaana. (2Sam 8:7-16; Psa 89:20-38) Vaikka Matteuksen ja Luukkaan sukuluettelot ovat

virheellisiä, niin Jeesus on silti Daavidin jälkeläinen Paavalin ja Johanneksen todistuksen mukaan. (Room 1:1-4; Ilm 22:16) Paavali kirjoitti roomalaisille Jeesuksesta näin:

"Paavali, Jeesuksen kristuksen palvelija, kutsuttu apostoli, erotettu julistamaan Jumalan evankeliumia, jonka Jumala on edeltä luvannut profeettainsa kautta pyhissä kirjoituksissa, hänen pojastansa – joka lihan puolesta on syntynyt Daavidin siemenestä ja pyhyiden hengen puolesta kuolleistousemisen kautta asetettu Jumalan pojaksi voimassa – Jeesuksesta kristuksesta, meidän herrastamme,..." (Room 1:1-4).

"Lihan puolesta Daavidin siemenestä syntyminen" tarkoittaa sitä, että Jeesus oli alenevassa sukupolvessa kuningas Daavidin jälkeläinen. Jumala oli antanut Daavidille lupauksen, että hänen jälkeläisensä (kupeidensa hedelmä) on hallitseva Israelin kansaa iankaikkisesti (2Sam 7:8-16). Koska kuninkaan piti olla Daavidin sukua, on Uudessa testamentissa kaksi sukuluetteloa, joissa yritetään todistaa Jeesuksen olevan Daavidin jälkeläinen alenevassa polvessa. Koska sukuluettelot ovat puutteelliset ja virheelliset, niin ne eivät ole erehtymätöntä Jumalan sanaa. Niihin ei kannata uhrata enempää aikaa. Paavali sanoi, että vaikka olisimme tunteneet Jeesuksen aiemmin "lihan mukaan", niin emme enää häntä lihan mukaan tunne. (2Kor 5:17) Tunnettiin hänet nyt uutena ihmisenä ja uutena luomuksena, jonka kuolleista herättämisen kautta Jumala on synnyttänyt meidät ruumiin ylösnousemuksen toivoon. (1Piet 1:3) Meistä tulee samanlaisia kuolemattomia ja katoamattomia ihmisiä kristuksen tulemuksessa kuin Jeesus esikoisena jo on. (1Joh 3:2)

Jeesus oli siis ihminen, sellainen kuin mekin, mutta "syntisistä erotettu", koska ei tehnyt syntiä. (Hebr 7:26). Jeesuksen ihmisyyttä korostuu erityisesti vielä hänen kuolemansa ja syntien sovituksen yhteydessä, mitä asiaa tarkastelen seuraavaksi.

Sovitus ihmisenä

Raamatun mukaan Jumala ei voi kuolla, sillä hänellä ainoalla on kuolemattomuus (1Tim 6:16). Jeesus Kristus kuitenkin kuoli ristillä, joten hänen täytyi olla ihminen, koska kuoli. Jotkut kristityt luulevat, että Jeesus kärsi ristillä vain ruumiinsa puolesta ihmisenä, mutta koska hän on henkenä "Jumala ihmisen ruumiissa", kärsi hän myös Jumalana ja antoi siten Jumalana henkensä uhrina isälle lunastukseksi sieluistamme (Hebr 9:14), niin kuin antoi ihmisenä ruumiinsa sovituksena synneistämme (Hebr 10:1-23).

Sen sijaan, että Jeesus olisi kärsinyt "Jumalan henkenä" ihmisen ruumiissa ristillä, kärsi hän täydellisenä ihmisenä henkine, sieluine ja ruumiineen, niin että hänen kärsimyksensä oli todellista ihmisen kärsimystä eikä näytelmää. Kristikunnassa puhutaan syystäkin kristuksen "kärsimysnäytelmästä", sillä jos hän olisi Jumala ihmisen ruumiissa, ei hän olisi todellisuudessa kärsinyt ja ollut kiusattu ihmisten lailla. Ja jos hän ei olisi sitä ihmisenä tehnyt, ei hän olisi voinut sovittaa meitä isän kanssa eikä tuoda iankaikkista lunastusta ruumiinsa ja verensä uhrilla.

Jeesuksen kiusauksissa, kärsimyksessä ja kuolemassa on tärkeintä se, että hän sovitti ihmisenä (Jumalan uhrikaritsana) meidät isän Jumalan kanssa. Vain ihmisen uhri kelpaa sovituksiksi synneistä, Jumalan uhri ei kelpaisi. Paavali sanoo Jumalan sanana sen, että synti ja kadotustuomio on tullut yhden ihmisen, Adamin, kautta, mutta Jumalan armo ja lahja on tullut ihmisen kristuksen Jeesuksen kautta (Room 5:12-21; 1Tim 2:3-7; 1Kor 15:12-47).

Paavali ja apostolit todistavat yhtä pitävästi Vanhan testamentin profeettojen kanssa, että Jeesus Kristus on ihminen, ja koska hän ei tehnyt syntiä ihmisenä, kelpaa hän viattomana ja täydellisenä

uhrina Jumalalle. Jumalan uhri ei kelpaisi, sillä Jumala ei saata syntiä tehdä, mutta ihmiselle se olisi ollut mahdollista: kiitos Jumalalle siitä, että Jeesus ei kuitenkaan koskaan langennut syntiin eikä lankea! Jeesuksen synnittömyys ja täydellisyys ihmisenä on meidän pelastuksemme perustus.

Jeesus ei siis uhrannut itseään Jumalana ristillä sovituksiksi Jumalalle synneistämme ja iankaikkiseksi lunastukseksi. Hän uhrasi itsensä ihmisenä, synnittömänä ja viattomana uhrikaritsana. Tämä asia on ilmoitettu Raamatussa niin selvästi kuin vain mahdollista on, ja jos joku ei usko Jumalan sanan ilmoitusta, niin hän on mennyt harhaan ja erehtynyt, mutta meidän isämme tahtoo hänet palauttaa takaisin evankeliumin suoralle tielle pois valheiden verkosta, johon hänet on kiedottu katolisen eli yleisen kirkon syntyajoista lähtien.

On tosin myös niitä, jotka eivät edes etsi totuutta ja ovat paholaisen lapsia, eivätkä ikinä Jumalan lapseksi tahdo tullakaan, sillä he ovat pahojen henkien valtaamia ja eksyttävät opetuksesta osattomia ja valistumattomia pyhien keskuudessa, Jumalan seurakunnassa. Heidät erottaa helposti siitä, että he eivät tunnusta Jeesusta kristusta lainkaan ihmiseksi vaan luulevat hänen olevan Jumala tai jokin taivaallinen henkiolento ihmisen ruumiissa (1Joh 2:18-28; 4:1-5:13; 2Joh 1:7-11).

Lainaan tähän vielä muita kohtia, joissa sanotaan tämä asia selvästi.

1.Timoteuksen kirje:

2:3 Sillä se on hyvää ja otollista Jumalalle, meidän vapahtajallemme,

2:4 joka tahtoo, että kaikki ihmiset pelastuisivat ja tulisivat tuntemaan totuuden.

2:5 Sillä yksi on Jumala, **yksi myös välimies Jumalan ja ihmisten välillä, ihminen Kristus Jeesus,**

2:6 **joka antoi itsensä lunnaiksi kaikkien edestä**, josta todistus oli annettava aikansa,

2:7 ja sitä varten minä olen saarnaajaksi ja apostoliksi asetettu - minä puhun totta, en valhettele - pakanain opettajaksi uskossa ja totuudessa.

Yksi IHMINEN antoi itsensä lunnaiksi kaikkien edestä, ei Jumala!

Roomalaiskirje:

5:12 Sen tähden, niin kuin yhden ihmisen kautta synti tuli maailmaan, ja synnin kautta kuolema, niin kuolema on tullut kaikkien ihmisten osaksi, koska kaikki ovat syntiä tehneet -

5:13 sillä jo ennen lakiakin oli synti maailmassa, mutta syntiä ei lueta, missä lakia ei ole;

5:14 kuitenkin kuolema hallitsi Adamista Moosekseen asti niitäkin, jotka eivät olleet syntiä tehneet samankaltaisella rikkomuksella kuin Adam, joka on sen esikuva, joka oli tuleva.

5:15 Mutta armolahjan laita ei ole sama kuin lankeemuksen; sillä joskin yhden lankeemuksesta monet ovat kuolleet, niin paljoa enemmän on Jumalan armo ja lahja YHDEN IHMISEN, Jeesuksen kristuksen, armon kautta ylenpalttisesti tullut monien osaksi.

5:16 Eikä lahjan laita ole, niin kuin on sen, mikä tuli yhden synnintekijän kautta; sillä tuomio tuli yhdestä ihmisestä kadotukseksi, mutta armolahja tulee monesta rikkomuksesta vanhurskauttamiseksi.

5:17 Ja jos YHDEN IHMISEN lankeemuksen tähden kuolema on hallinnut yhden kautta, niin paljoa enemmän ne, jotka saavat armon ja vanhurskauden lahjan runsauden, tulevat elämässä hallitsemaan YHDEN, Jeesuksen Kristuksen, kautta. -

5:18 Niinpä siis, samoin kuin yhden ihmisen lankeemus on koitunut kaikille ihmisille kadotukseksi, niin myös YHDEN IHMISEN vanhurskauden teko koituu kaikille ihmisille elämän vanhurskauttamiseksi;

5:19 sillä niin kuin YHDEN IHMISEN tottelemattomuuden kautta monet ovat joutuneet syntisiksi, niin myös YHDEN kuuliaisuuden kautta monet tulevat vanhurskaiksi.

5:20 Mutta laki tuli väliin, että rikkomus suureksi tulisi; mutta missä synti on suureksi tullut, siinä armo on tullut ylenpalttiseksi,

5:21 että niin kuin synti on hallinnut kuolemassa, samoin armokin hallitsisi vanhurskauden kautta iankaikkiseksi elämäksi Jeesuksen Kristuksen, meidän herramme, kautta.

Synti on tullut maailmaan yhden ihmisen, Adamin, kautta, jota rinnastetaan ihmiseen kristukseen Jeesukseen, jonka vanhurskauden teon kautta monet ovat tulleet vanhurskaiksi (Adam on myös Jeesuksen kristuksen esikuva, Room 5:14). Siis: YHDEN IHMISEN vanhurskauden teon ja kuuliaisuuden kautta monet tulevat vanhurskaiksi ja pelastuvat, eivät Jumalan vanhurskauden teon kautta!

1.Korinttolaiskirje:

15:1 Veljet, minä johdatan teidät tuntemaan sen evankeliumin, jonka minä teille julistin, jonka te myöskin olette ottaneet vastaan ja jossa myös pysytte

15:2 ja jonka kautta te myös pelastutte, jos pidätte siitä kiinni semmoisena, kuin minä sen teille julistin, ellette turhaan ole uskoneet.

15:3 Sillä minä annoin teille ennen kaikkea tiedoksi sen, minkä itse olin saanut: että kristus on kuollut meidän syntiemme tähden, kirjoitusten mukaan,

15:4 ja että hänet haudattiin ja että hän nousi kuolleista kolmantena päivänä, kirjoitusten mukaan,

15:5 ja että hän näyttäytyi Keefaalle, sitten niille kahdelletoista.

15:6 Sen jälkeen hän näyttäytyi yhtä haavaa enemmän kuin viidellesadalle veljelle, joista useimmat vielä nytkin ovat elossa, mutta muutamat ovat nukkuneet pois.

15:7 Sen jälkeen hän näyttäytyi Jaakobille, sitten kaikille apostoleille.

15:8 Mutta kaikkein viimeiseksi hän näyttäytyi minullekin, joka olen ikään kuin keskensyntynyt.

15:9 Sillä minä olen apostoleista halvin enkä ole sen arvoinen, että minua apostoliksi kutsutaan, koska olen vainonnut Jumalan seurakuntaa.

15:10 Mutta Jumalan armosta minä olen se, mikä olen, eikä hänen armonsa minua kohtaan ole ollut turha, vaan enemmän kuin he kaikki minä olen työtä tehnyt, en kuitenkaan minä, vaan Jumalan armo, joka on minun kanssani.

15:11 Olinpa siis minä tai olivatpa he: näin me saarnaamme, ja näin te olette uskoon tulleet.

15:12 Mutta jos kristuksesta saarnataan, että hän on noussut kuolleista, kuinka muutamat teistä saattavat sanoa, ettei kuolleitten ylösnousemusta ole?

15:13 Vaan jos ei ole kuolleitten ylösnousemusta, ei kristuskaan ole noussut.

15:14 Mutta jos kristus ei ole noussut kuolleista, turha on silloin meidän saarnamme, turha myös teidän uskonne;

15:15 ja silloin meidät myös havaitaan vääriksi Jumalan todistajiksi, koska olemme todistaneet Jumalaa vastaan, että hän on herättänyt kristuksen, jota hän ei ole herättänyt, jos kerran kuolleita ei herätetä.

15:16 Sillä jos kuolleita ei herätetä, ei kristuskaan ole herätetty.

15:17 Mutta jos kristus ei ole herätetty, niin teidän uskonne on turha, ja te olette vielä

synneissäanne.

15:18 Ja silloinhan kristuksessa nukkuneet olisivat kadotetut.

15:19 Jos olemme panneet toivomme kristukseen ainoastaan tämän elämän ajaksi, niin olemme kaikkia muita ihmisiä surkuteltavammat.

15:20 Mutta nytpä kristus on noussut kuolleista, esikoisena kuoloon nukkuneista.

15:21 Sillä koska kuolema on tullut ihmisen kautta, niin on myöskin kuolleitten ylösnousemus tullut ihmisen kautta.

15:22 Sillä niin kuin kaikki kuolevat Aadamissa, niin myös kaikki tehdään eläviksi Kristuksessa,

15:23 mutta jokainen vuorollaan: esikoisena kristus, sitten kristuksen omat hänen tulemuksessaan;

15:24 sitten tulee loppu, kun hän antaa valtakunnan Jumalan ja isän haltuun, kukistettuaan kaiken hallituksen ja kaiken vallan ja voiman.

15:25 Sillä hänen pitää hallitseman "siihen asti, kunnes hän on pannut kaikki viholliset jalkojensa alle."

15:26 Vihollisista viimeisenä kukistetaan kuolema.

15:27 Sillä: "kaikki hän on alistanut hänen jalkojensa alle." Mutta kun hän sanoo: "kaikki on alistettu", niin ei tietenkään ole alistettu se, joka on alistanut kaiken hänen allensa.

15:28 Ja kun kaikki on alistettu pojan valtaan, silloin itse poikakin alistetaan sen valtaan, joka on alistanut hänen valtaansa kaiken, että Jumala olisi kaikki kaikissa.

Niin kuin kuolema on tullut ihmisen, Adamin, kautta, niin on myös kuolleiden ylösnousemus tullut IHMISEN, kristuksen Jeesuksen kautta, jonka Jumala on herättänyt ylös kuolleista kirjoitusten mukaan. Jeesus on Paavalin mukaan ihminen myös jakeissa 45-47, mutta jotkut väittävät nekin jakeet vinoon ja väittävät Paavalin sanovan niissä jakeissa Jeesusta Jumalaksi, joka on ollut Jumala aina, jo ennen kuin syntyi ihmiseksi! Miten järjetön väite! Paavali ei puhu koko tässä luvussa yhtään mitään ajasta ennen Jeesuksen syntymää vaan puhuu ainoastaan Jeesuksen kärsimyksestä ihmisenä, kuolemasta ristillä ja siitä, että Jumala on herättänyt hänet ylös kuolleista ja on herättävä myös meidät, jotka uskomme kristuksen kautta häneen.

Paavali tuo tässä esille sen evankeliumin (1Kor 15), jota hän julisti ja erottaa sen kirjeessään muista aiheista, jotka olivat käytännön asioita, neuvoja, ohjeita, nuhteita, varoituksia ja kehotuksia, sen mukaan, mitä henki hänelle antoi jaettavaksi muille Jumalan lapsille. Jotkut väittävät, että kaikki Paavalin ja apostolin kirjeet ovat evankeliumia, mutta Paavali itse erottaa kirjeestään sen osan, joka on evankeliumia ja tämän evankeliumin mukaan Paavali kuvasi Jeesuksen vanhurskaana ihmisenä, jonka Jumala on herättänyt ylös ristin kärsimysten ja kuoleman jälkeen.

Ne, jotka eivät usko, että Jeesus on täydellisesti ihminen, levittävät toista kirouksen alaista evankeliumia, josta Paavali galatalaisia varoitti, ja valvoi itseäänkin, että ei joutuisi väärän evankeliumin kautta tuomion alaiseksi (Gal 1:1-12).

Huomaa vielä se, että kristus on itse ilmoittanut Paavalille sen evankeliumin, jota juuri äsken luimme, joten mistä hengestä on peräisin sellainen evankeliumi, jossa kielletään, että Jeesus on kristus, lihassa tullut Jumalan poika, ihmiseksi syntynyt, joka kärsi ihmisenä ristillä kuoleman ja jonka Jumala on herättänyt ylös kuolleista, niin että pelasti hänet kuolemasta, aivan niin kuin heprealaiskirje ilmoittaa.

Hebr 5:7 Ja lihansa päivinä hän väkevällä huudolla ja kyynelillä uhrasi rukouksia ja anomuksia sille, joka voi hänet kuolemasta pelastaa; ja hänen rukouksensa kuultiin hänen jumalanpelkonsa tähden.

Mitä pelättävää Jeesuksella olisi ollut, jos hän olisi Jumala ihmisen ruumiissa? Jumala ei mitään eikä ketään pelkää. Miksi Jumala olisi huutanut avukseen Jumalaa kuoleman edessä? Jumalan ei olisi tarvinnut luottaa toiseen Jumalaan sen suhteen, että tämä herättäisi hänet ylös kuolleista.

On siis aivan järjetöntä väittää, että Jeesus on Jumala ihmisen ruumiissa ja kärsi Jumalana kuoleman ja sovitti Jumalana syntimme ristillä Jumalan kanssa, mutta sillä tavalla monet kolmiyhteiseen jumalaan uskovat tämän asian ymmärtävät. Jotkut sanovat jopa sellaista, että Jeesuksen liha ja veri ovat Jumalan lihaa ja verta, joka on tullut alas taivaasta! He siis uskovat, että Jeesuksella oli liharuumis jo taivaassa ennen kuin hän sikisi Marian kohdussa ja syntyi ihmiseksi! Näinkin "hullusti" voi kirjoituksia kirjaimen mukaan tulkita, kun pyhä henki ei avaa niiden ymmärrystä hengen opettamalla tavalla (Joh 6:32-69).

Sanonta "lihansa päivinä" viittaa Jeesuksen elämään ennen ristinkuolemaa ja ylösnousemusta, ei siihen, että hän olisi ollut olemassa ennen syntymistään ihmiseksi äidistään Mariasta. Jos siihen joku uskoo, niin tämä kohta ei kelpaa perusteluksi. Kirjeen kirjoittajalla ei ole mitään syytä hypätä ajassa yhtä äkkiä taaksepäin ja viitata Jeesuksen ihmiseksi syntymistä edeltävään aikaan. Kirjoittaja on koko kirjeensä ajan puhunut johdonmukaisesti siitä, miten Jeesus on kärsinyt ihmisenä ristin kuoleman ja tullut kuolleista ylösnousemisen jälkeen Jumalan kansan ylimmäiseksi papiksi ihmisenä ja Jumalan poikana. Tämä tapa kertoa tapahtumista ei muutu tässä jakeessa.

Kirjoittaja viittaa tässä Jeesuksen rukoukseen Getsemanen puistossa vähän ennen vangituksi tuloaan ja kärsimystään ja sitä seurannutta kuolemaa ristillä. Jeesus sanoi ensin opetuslapsille "Minun sieluni on syvästi murheellinen, kuolemaan asti; olkaa tässä ja valvokaa minun kanssani," minkä jälkeen hän vetäytyi syrjään rukoilemaan isää näin:

"Isäni, jos tämä malja ei voi mennä minun ohitseni, minun sitä juomattani, niin tapahtukoon sinun tahtosi." (Matt 26:42)

Jeesuksella oli ihmisenä oma tahto, joka hänen täytyi ihmisenä alistaa isän Jumalan tahdon alle. Jeesus on meille ihmisenä esikuva siitä, miten hänen seuraajansa tulee vaeltaa. Jeesuksen ihmisyyden kieltäjät vievät meiltä myös esikuvan ja siten voiman vaeltaa Jeesuksen tavoin tämän elämän ajan tässä maailmassa (vaeltaa hengen mukaan liharuumiissa).

Kirjoitukset osoittavat selvästi, että Jeesus on täydellinen ihminen järjellisine sieluineen ja ruumiineen. Niinpä hän kärsi ennen kaikkea hengessään ja sielussaan tuskaa ja kipua kuoleman edessä, kun häntä pilkattiin ja kiusattiin väkivaltaisissa kuulusteluissa, ruoskittiin hänet verille ja lopulta tuomittiin ristille, johon ripustettuna hän kärsi monen tunnin ajan ennen kuin antoi elämänsä isän käteen.

Matteuksen evankeliumi:

27:39 Ja ne, jotka kulkivat ohitse, herjasivat häntä, nyökyttivät päätänsä

27:40 ja sanoivat: "Sinä, joka hajotat maahan temppelin ja kolmessa päivässä sen rakennat, auta itseäsi, jos olet Jumalan poika, ja astu alas ristiltä."

27:41 Samoin ylipapit ja kirjanoppineet ja vanhimmat pilkkasivat häntä ja sanoivat:

27:42 "Muita hän on auttanut, itseään ei voi auttaa. Onhan hän Israelin kuningas; astukoon nyt alas ristiltä, niin me uskomme häneen.

27:43 Hän on luottanut Jumalaan; vapahtakoon nyt Jumala hänet, jos on häneen mielistynyt; sillä hän on sanonut: 'Minä olen Jumalan poika.'

27:44 Ja samalla tavalla herjasivat häntä ryöväritkin, jotka olivat ristiinnaulitut hänen kanssansa.

Olisiko Jeesus voinut astua alas ristiltä, koska hän oli Jumala ihmisen ruumiissa? Ei tietenkään. Jeesus oli jo aiemmin sanonut, kun häntä oltiin tultu vangitsemaan, että hän voisi pyytää isää lähettämään enemmän kuin 12 legioonaa enkeleitä, mutta silloin kirjoitukset olisivat jääneet toteutumatta (Matt 26:52-56). Jeesus oli ihmisenä täysin riippuvainen isästään Jumalasta, joka voisi hänet kuolemasta pelastaa, ja estää häntä kuolemasta ristillä, jos Jeesus vain pyytäisi sitä. Mutta Jeesus tiesi sen, mitä hänestä oli kirjoitettu ja tunsu isän tahdon olevan antautuminen kuolemaan ristillä.

Kun nyt ihmiset herjasivat ja pilkkasivat Jeesusta, niin Jeesus kärsi ihmisenä hengessään ja sielussaan kaikkein suurinta tuskaa. Hän olisi voinut langeta syntiin – pois isän tahdosta – ja pyytää isää, että tämä ottaisi hänet alas ristiltä, niin että hänen ei olisi tarvinnut kuolla, mutta sen sijaan, hän antoi elämänsä isän käteen ja suostui kuolemaan ristillä. Hänen ei olisi tarvinnut sitä tehdä, mutta koska isä oli hänelle sen käskyn antanut, niin hän totteli isää ja kieltäytyi oman tahdon tekemisestä hamaan ristin kuolemaan asti, vaikka oli ihminen, jolla on oma tahto, tunteet, tieto, mieli ja ajatukset, niin kuin ihmisellä on.

Matteuksen evankeliumi:

27:50 Niin Jeesus taas huusi suurella äänellä ja antoi henkensä ([aphiēmi](#) + pneuma: luopui hengestään).

Markuksen evankeliumi:

15:37 Mutta Jeesus huusi suurella äänellä ja antoi henkensä ([ekpneō](#): hengähti viimeisen kerran).

15:38 Ja temppelin esirippu repesi kahtia ylhäältä alas asti.

15:39 Mutta kun sadanpäämies, joka seiso häntä vastapäätä, näki hänen näin antavan henkensä ([ekpneō](#): hengähti viimeisen kerran), sanoi hän: "Totisesti tämä ihminen oli Jumalan poika."

Luukkaan evankeliumi:

23:46 Ja Jeesus huusi suurella äänellä ja sanoi: "Isä, sinun käsiisi minä annan henkeni ([paratithēmi](#) + pneuma: luovutan henkeni)." Ja näin puhuen hän antoi henkensä henkensä ([ekpneō](#): hengähti viimeisen kerran).

Johanneksen evankeliumi:

10:17 Sen tähden isä minua rakastaa, koska minä annan elämäni ([tithēmi](#) + [psychē](#)), että minä sen jälleen ottaisin.

10:18 Ei kukaan sitä minulta ota, vaan minä annan sen itsestäni. Minulla on valta antaa se, ja minulla on valta ottaa se jälleen vastaan; sen käskyn minä olen saanut Isältäni."

"Antaa henkensä" (luopua hengestään, pneuma) ja "antaa elämänsä" (luopua elämästään, psyyke) tarkoittavat näissä rinnakkaisissa evankeliumien kohdissa samaa asiaa: Jeesus hengähti viimeisen henkäyksensä (kreikaksi "[ekpneō](#)" ἐκπνέω) ja luopui elämästään meidän hyväksemme, jotta me

saisimme elämän hänen uhrinsa ansiosta. "Rikas tuli köyhäksi"² meidän tähtemme, että me rikastuisimme hänen köyhyydestään (2Kor 8:9). Jeesus antautui kuolemaan hänelle tarjolla olevan ilon sijasta (Hebr 12:2). Jos hän ei olisi alistunut Jumalan tahtoon, olisi hänestä tehty kuningas Israelille (Joh 6:15), sen sijaan, että hän valitsi ristin häpeän ja kuoleman, tullakseen maailman vapahtajaksi ja kansojen kuninkaaksi, koko maailman herraksi ja valtiaaksi.

Tässä on kristuksen rakkaus meitä kohtaan: hän rakasti meitä vielä kun olimme syntisiä ja antoi itsensä lunnaiksi sieluistamme, että mekin saisimme elää ikuisesti hänen luonaan uusissa taivaissa ja uudessa maassa, jossa vanhurskaus asuu (Room 5:5-8; Ilm 21-22). Tässä on myös Jumalan rakkaus poikaansa kohtaan (Joh 3:35; 13:3; 17:2). Jumala on varannut pojalle niin paljon suuremman kunnian ja kirkkauden kuin mitä hän olisi maan päällä kuninkaana saanut, kuin ikuisuus on "taivaissa" pidempi aika kuin muutama päivä maan päällä.

Johanneksen evankeliumi:

3:35 Isä rakastaa poikaa ja on antanut kaikki hänen käteensä.

13:3 niin Jeesus, tietäen, että isä oli antanut kaikki hänen käsiinsä ja että hän oli lähtenyt Jumalasta ja oli menevä Jumalan tykö

17:2 koska sinä olet antanut hänen valtaansa kaiken lihan, että hän antaisi iankaikkisen elämän kaikille, jotka sinä olet hänelle antanut.

"Jeesus on lähtenyt Jumalasta ja oli menevä Jumalan tykö" (Joh 13:3) tarkoittaa sitä, että hän on taivaasta alas tullut uusi ihminen pyhän hengen kautta, joka tuli häneen kasteen jälkeen pysyvästi asumaan. (Matt 3:17; Joh 1:19-34) Jumala asui kristuksessa pyhän hengen kautta niin kuin asuu nyt muissa lapsissaan. (Joh 14:1-11; 1Joh 4:9-16) Jeesus oli ensimmäinen ihminen, joka yhtyi Herran henkeen ja niin hänestä tuli yhtä henkeä Herran kanssa. (1Kor 6:17; Joh 17:11, 20-23)

Jeesus sanoi, että hän on lähtenyt isästä ja oli menevä takaisin isän tykö. (Joh 16:26-27; 7:28-29) Hän tarkoitti näillä sanoilla sitä, että isä asui hänessä pyhän hengen kautta. (Joh 10:34-38) Hän halusi päästä isän tykö ja huusi hengessään "Abba, isä" ihan niin kuin muutkin Jumalan lapset hänen jälkeensä. (Gal 4:6; Room 8:9-28) Jumalan meihin panema henki kaipaa takaisin isän tykö ja me toimimme yhteistyössä sen hengen kanssa, niin että me huudamme Abba isä ja Jumalan henki todistaa yhdessä meidän henkemme kanssa, että me olemme Jumalan lapsia.

Meidän tulee pukeutua uuteen ihmiseen, joka on Kristus. (Kol 3:10-11; Efe 4:20-24) Tällä kuvataan sitä uuden ihmisen mieltä ja luontoa, jonka tulee saada meissä yhä enemmän sijaa. Sitä uuden ihmisen kasvua ja siihen pukeutumista sanotaan Raamatussa kristukseen pukeutumiseksi. Kristus asuu meissä uskon kautta ja me tulemme täyteen kaikkea Jumalan täyteyttä hengen kautta, joka meissä asuu. (Efe 3:14-21; Kol 2:1-3:11)

² Paavali ei viittaa Jeesuksen syntymistä edeltävään aikaan 2Kor 8:9 keskellä puhetta, jossa hän puhuu pyhille annettavista avustuksista ja rahalahjoista 7:13-9:15. Hän vertaa kristuksen hengellisesti köyhäksi tulemistä eli ristin kuolemaa aineelliseen vaurastumiseen ja rikastumiseen. Me olemme rikastuneet hengellisesti Jeesuksen kristuksen köyhäksi tulemisesta eli elämästä luopumisesta ja kuolemasta (Efe 1:1-23; Kol 1:9-2:3). Paavali puhuu vielä kirjeensä lopussa samalla tavalla: hän asettaa hengellisen rikkauden ja maallisen rikkauden rinnakkain, niin että hengellinen rikkaus on seurausta kristuksen heikkoudesta, siis ollen hänen köyhtymisestään eli elämästään luopumisesta ristillä (2Kor 12:13-13:4) ja ylösnousemuksen jälkeisestä pyhän hengen vuodatuksesta. Paavali puhuu myös roomalaisille siten, että rinnastaa hengellisen ja maallisen rikkauden (Room 15:25-33). Maallinen ruumis ja hengellinen ruumis ovat myös rinnasteisia käsitteitä Paavalin kirjeessä korinttolaisille (1Kor 15:45-47).

Jeesus sanoi, että hän on ylhäältä, mutta juutalaiset ovat alhaalta. (Joh 8:23) Se, joka tulee ylhäältä, on yli kaiken ja sen tulee kasvaa meissä. (Joh 3:23-36) Tässä on viittaus pyhään henkeen, jonka asuessa meissä, tulee meistä kristuksen kaltaisia, ja me muutamme hänen kaltaisuuttaan kohti, täydellisen synnittömän Jumalan kuvan kaltaisuutta kohti. (2Kor 3:15-16)

Ylhäältä oleminen tarkoittaa samaa kuin se, että joku ei ole tästä maailmasta. Jeesus ei ollut tästä maailmasta, mutta niin eivät myöskään opetuslapset olleet tästä maailmasta. (Joh 17:14-16) Opetuslapset eivät olleet isän tykönä ennen maailman perustamista, joten ei Jeesuksenkaan tarvinnut siellä Jumalan Poikana olla, jotta saattoi sanoa: "minä olen ylhäältä"... "en ole tästä maailmasta". Jeesus lähetti opetuslapset maailmaan niin kuin isä oli lähettänyt hänet. (Joh 17:18) Tämäkin todistaa sen, että maailmaan lähettäminen ei tarkoita sitä, että Jeesus olisi ollut isän tykönä elävänä olentona ennen maailman luomista.

Johannes kastaja on lähtenyt Jumalan tyköä niin kuin Jeesuskin. (Joh 1:6) Tässä on käytetty samaa sanontaa kuin Jeesuksesta, joka on myös lähtenyt Jumalan tyköä ja oli menevä Jumalan tykö. (Joh 13:3; 16:26-27) Jeesus on saanut opetusta Jumalan tykönä, mutta niin ovat myös opetuslapset. (Joh 8:28, 38; 6:45) Tässäkin on käytetty samaa sanontaa opetuslapsista ja Jeesuksesta, jotka näkevät eli ymmärtävät sen, mitä isä on tykönään heille opettanut ja mitä he ovat hengen kautta häneltä kuulleet.

Jeesuksella on ollut isän tykönä kirkkaus ennen kuin maailma olikaan. (Joh 17:3) Se kirkkaus on hänellä isältä, joka on suunnitellut jo edeltä pelastavansa valitut herättämällä poikansa ylös kuolleista. (Efe 1) Jumala on korottanut sitten tämän poikansa kunniaan ja ympäröinyt kirkkaudella oman aivoituksensa mukaan sen jälkeen, kun herätti hänet ylös kuolleista. Jeesus on hallitseva tulevaa maailmaa ihmisenä, joka on kaikkien luotujen yläpuolelle korotettu herra, kirkastettu ihminen kristus Jeesus. (Hebr 2:5-18)

Jumalaksi sanotaan Raamatussa kuninkaita ja tuomareita, jotka hallitsevat ja tuomitsevat kansaansa. (2Moos 4:16; 7:1; 21:6; 22:8-9; 1Sam 2:25; Psa 82.1, 6; Joh 10:24-38; Apt 7:27, 35) Jeesusta on sanottu jumalaksi siinä merkityksessä; hän ei ole samalla tavalla Jumala kuin isä yksin on ainoa Jumala. Jeesus on Jumala ihmisenä, joka hallitsee kuninkaana tulevaa maailmaa. (Psa 45; 2:5-7; 89:20-38; 110; Ilm 22:13-16; Jes 9:5-6; 11:1, 10; Dan 7:13-14; 2Sam 7:8-16; Hebr 1-2)

Poika oli valmis uhraamaan itsensä viattomana ja synnittömänä uhrikaritsana, sillä hän tunsi isän ja hänen rakkautensa ei vain itseään kohtaan Jumalan poikana, vaan Jumalan rakkauden tätä syntistä sukukuntaa kohtaan, joka ei ansaitse tulla pelastetuksi, mutta saa Jumalan armosta elää ikuisesti syntien anteeksisaamisen ja kristuksen ylösnousemuksen kautta.

Johanneksen evankeliumi:

10:17 Sen tähden isä minua rakastaa, koska minä annan elämäni (psyhyke), että minä sen jälleen ottaisin.

10:18 Ei kukaan sitä minulta ota, vaan minä annan sen itsestäni. Minulla on valta antaa se, ja minulla on valta ottaa se jälleen vastaan; sen käskyn minä olen saanut isältäni."

Jeesuksella olisi ollut valta kieltäytyä kuolemasta ristillä. Hän rukoili isää Jumalaa siksi, että tahtoi saada varmuuden siitä, onko kärsimys ja kuolema ristillä todella se, mihin isä tahtoo hänen antautuvan, vai olisiko isällä hänelle jotakin muuta tarjottavaa (esimerkiksi voisiko hän suostua Israelin kuninkaaksi ennen kuin aika oli ja jättää sovittamatta Jumalan kansan synnit) (Matt 26:39).

Jeesuksella oli valta antaa elämänsä ja saada se takaisin. Tässä ei sanota sitä, että Jeesuksella oli isältä saatu käsky lähteä pois ruumiistaan Jumalana (Jumalan Henkenä) ja palata siihen takaisin Jumalana (Jumalan Henkenä). Jumala ei ensinkään mitään käskyjä Jumalalta tarvitse eikä ota vastaan vaan tekee sen, mitä itse tahtoo. Jeesus teki ihmisenä kuitenkin aina vain sen, mitä isä Jumala tahtoi hänen tekevän, vaikka hänellä on ihmisenä oma tahto. Ihminen kristus Jeesus ei ota kunniaa isältä pois sanomalla, että hän ei tarvinnut isää herättämään hänet kuolleista (Hebr 5:7; 13:20-21).

Katolisessa valheessa on tehty isästä Jumalasta täysin tarpeeton ja korvattu hänet poika-Jumalalla, jota Raamattu ei tunne muuten kuin antikristuksena ja petona, jota valitut ja pyhät eivät kumarra (2Tess 2; 2Kor 11:4; Ilm 13:11-18; Jes 14:1-27; Hes 28:1-19).

Jeesus oli saanut isältään käskyn luopua elämästään muiden hyväksi ja ottaa se jälleen vastaan (Joh 10:17-18). Kirkkoraamatussa vuodelta 1938 on tässä käännösvirhe. Verbi "[lambano](#)" (λαμβάνω) on suomeksi "ottaa vastaan". Se on käännetty englanniksi lähes joka kerta verbillä "to receive", kun se esiintyy Uudessa testamentissa, ja se on suomeksi "saada, ottaa vastaan". Samaa verbiä on käytetty siitä, kun Paavali kysyi Efeson opetuslapsilta: "Saitteko pyhän hengen silloin, kun tulitte uskoon?" (Apt 19:2) Jumalan pyhää henkeä ei voi ostaa rahalla eikä sitä voi ottaa itselleen ikään kuin ihminen voisi hallita sitä, mikä Jumalan on.

Jeesus ei voinut ihmisenä ottaa takaisin elämää, joka hänen ruumiistaan oli paennut ja koska hän ei ole Jumala, ei hän voinut palata omaan ruumiiseensa Jumalan henkenä. Sen sijaan, että Jeesus olisi lähtenyt Jumalan henkenä ulos ruumiistaan ja palannut siihen takaisin, joutui hän täydellisenä ihmisenä luottamaan isäänsä Jumalaan ja hänen lupaukseensa, että isä oli herättävä hänet ylös kuolleista. Jos asia olisi jollakin muulla tavalla, niin silloin Jeesus ei olisi täydellisesti ihminen, eikä hänen uhrinsa olisi kelvannut isälle Jumalalle sovituksi synneistämme ja ikuisiksi lunastukseksi edestämme.

Nämä ajatukset, jotka nousevat alkuperäisestä kreikankielisestä Jumalan sanasta, ovat niin mullistavia, että ne herättävät raivoa niissä lukijoissa, jotka palvelevat yhä vielä Babylonian uskonnon mukaista kolmiyhteistä jumalaa ja ihmistä, joka on korottanut itsensä Jumalaksi. Jeesus ei ole koskaan korottanut itseään Jumalaksi eikä Jumala ole tehnyt hänestä toista Jumalaa rinnalleen, joten me voimme hyvin pitää totena Jeesuksen omat sanat, joiden mukaan isä yksin on totinen Jumala ja iankaikkinen elämä (Joh 17:3): me saamme iankaikkisen elämän, kun uskomme, että Jeesus on kristus, Jumalan poika, ja Jumala on hänen isänsä, meidän taivaallinen isämme (Joh 20:17, 30-31).

Nykyään kuulee enää harvoin puhuttavan "meidän taivaallisesta isästämme", koska tämä "toinen Jeesus" (2Kor 11:4; 2Tess 2; Jes 14:1-27; Hes 28:1-19) on korvannut hänet Jumalana ja luoja ja riistänyt kunnian jopa kuolleista herättämisestä isältä pois (Hebr 5:7; 13:20-21; Matt 5:48; 6:6, 9, 26, 32; 15:13; 18:35; Luuk 11:13).

Lopun ajan väkevä eksytys ei ole vaikuttanut vain näinä viimeisinä aikoina ennen kristuksen tulemusta vaan se vaikutti jo Paavalin aikana (2Tess 2) ja juontaa juurensa aina Babyloniaan asti, aikaan heti vedenpaisumuksen jälkeen. Silloin nousi hallitsijaksi muuan Nimrod niminen mies, joka oli naimisissa kuningatar Semiramiksen kanssa (ks. 1Moos 10:8-11:9). [Nimrodin kuoleman jälkeen Semiramis](#) sai haureudesta syntyneen lapsen, joka sai nimekseen Tammus.

Semiramis tunnetaan myöhemmin "[taivaan kuningatar](#)" [kulttina eri nimisinä versioina](#) eri puolilla Lähi-itää, Vähä-Aasiaa ja Egyptiä (ks. Ilm 18:7). Myös "Jumalan äidin" poikaa Tammusta alettiin palvoa jumalana Babyloniassa (Hes 8:14) samoin kuin [Nimrodia](#) (1Moos 10:8), joka on Alexander Hislopin mukaan sama kuin Baal, jota pakanakansat myös Raamatussa ovat jumalanaan palvoneet (Alexander Hislop, [Kaksi Babylonia](#)). Semiramiksen ja Tammusin palvonta muistuttaa katolisessa uskossa olevien Marian ja hänen poikansa Jeesuksen palvontaa, sillä isä Jumala on menettänyt merkityksensä näiden kahden rinnalla ja kadonnut näkyvistä ([kumottu valtaistuimeltaan](#)).

Yhteistä katolisen eli yleisen kristinuskon kanssa tällä [Babylonian uskonnolla](#) on usko kolmiyhteiseen jumalaan (Semiramis = Ishtar = Astarte = Inanna + Nanna-Sin = Nimrod + Shamah = jälleen syntynyt Nimrod = Tammus) ja ihmisen palvontaan Jumalana (Jeesusta kristusta palvotaan isän vertaisena Jumalana, vaikka hän on ihminen) ja "Jumalan äidin" eli taivaan kuningattaren palvonta. Babyloniassa palvottiin jumalana Nimrodia (Baalia) ja Tammusta (Jumalan poikaa, joka itsekin on jumala) ja Semiramista (taivaan kuningatar ja Jumalan äiti, Ilm 18:7; Jes 47).

Kun nämä pakanalliset uskomukset on tuotu sisälle kristikuntaan, niin siitä on syntynyt "kielten sekoitus" (1Moos 11:9), niin että uskovat eivät enää ymmärrä toinen toisensa puhetta, kun jokainen kiirehtii selittämään suurella innolla tätä mysteeriä, miten joku voi olla "ihminen ja Jumala" yhtä aikaa olematta ihmisenä eri olento kuin Jumala ja miten "yksi Jumala" voi olla "kolmiyhteinen isä ja poika ja pyhä henki". Sekaantuminen Babylonin mysteeriuskontoon on tuonut kristikuntaan riidat ja sitä kautta kristuksen ruumis on nyt jakaantunut tuhansiin eri lahkoihin ja puolueisiin ja seuroihin.

Vaikka kristikunta on jakaantunut näin pahasti, on sillä yksi yhteinen oppi ja kivijalka tässä epäpyhässä hengellisessä rakennuksessa: oppi kolmiyhteisestä jumalasta. Sen kautta on määritetty ne, jotka kuuluvat kristuksen ruumiiseen ja ketkä eivät siihen kuulu. Eri tavalla jumaluuden ymmärtäneet on erotettu ensin kirkosta ja sitten myöhemmin heitä on alettu surmata eriuskoisuuden vuoksi kirkon inkvisition toimesta. Nykyään ei ketään enää tapeta, mutta erotetaan veljesyhteydestä kuitenkin ja uhataan ikuisella helvetin tulella, jos joku ei alistu toisten hallittavaksi ja tunnusta yleistä eli katolista uskontunnustusta.

Jumala kutsuu lapsiaan nyt ulos tästä Baabelin uskonnosta, uskosta kolmiyhteiseen Jumalaan. Ne, jotka herran omia ovat, kuulevat hänen äänensä, eivätkä seuraa vierasta. Tarvitsemme vain avoimen vilpittömän mielen ja väärentämättömän Raamatun eli mahdollisimman tarkasti alkukielten (heprea, aramea ja kreikka) mukaan käännetyn version pyhistä kirjoituksista, niin huomaamme, miten meitä on eksytetty jo liki kahden tuhannen vuoden ajan ja viety yhä syvemmälle Baabelin mysteeriuskontoon.

Nyt jokainen saa käsi sydämellä tunnustaa, ymmärtääkö hän täydellisesti opin kolmiyhteisestä jumalasta, jossa jumalan kolmen persoonan välillä ei ole mitään valtasuhdetta ja jossa Jeesus kuvataan täydelliseksi ihmiseksi ja täydelliseksi Jumalaksi yhtä aikaa, ilman että kyse on kahdesta eri "olennosta", ihmisestä henkineen, sieluineen ja ruumiineen, ja Jumalasta, joka on luontonsa mukaan näkymätön ja kuolematon henki?

Jos sitä oppia ei ymmärretä, niin miksi se pitäisi tunnustaa totuudeksi? Vain sokea tunnustaa varmaksi totuudeksi jotakin, mitä ei ymmärrä. Ja kun kaksi sokeaa neuvoo toistaan, niin silloin "sokea sokeaa taluttaa, mutta molemmat yhdessä kuoppaan lankeavat".

Petteri Haipola, 17.3.2016, päivitetty 26.6.2016

Lue myös vanhempi kirjoitukseni ja sen päivitetty versio tästä aiheesta [tämän linkin](#) takana.

***Lue*tavaa**

- Kristuksen opetus Jumalasta ja usko Jumalaan – [Hakemisto](#)
- [kristinusko blogi](#)
- [Totuus uskon asioissa blogi](#)